

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အမုန်းမီးလေး - ညို၊ ညို၊ ညို

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်

ထွက်ဝင်စာအုပ် - ခင်ပြုံးဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
'ရွှေပဒေသာစာအုပ်စက်'
အမှတ်(၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်စရ - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

အမုန်းမိုးလေး ညိုညိုညို

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။

၂၃၇-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) အမုန်းမိုးလေး ညိုညိုညို

အမုန်းမီးလေး

ညိ.ညိ.ညိ

.....

ကြယ်စင်ပျိုဝေ

မိုင်ထောင်ချီဝေးနေသော အလွမ်းတွေ...
လမ်းတွေ...
ဘယ်မှာ... ဘယ်အခါဆုံးမလဲ...
သံယောဇဉ်အမျှင်တန်း
ရှင်ခန်းဘယ်ခါဖြတ်မှာ...

နှင်းငွေ မှန်

အပန်းဆိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၅

ရာသက်ပန်ဆိုတာ ဘယ်ထိလဲ...
အနှစ်အကာမရှိတဲ့ ရွှေပွက်ပမာ
တစ်နှစ်... တစ်ဝါ...တစ်ရာသီလား။
ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ထင်မိသူမှာ
အပူမီးတွေဖြာ...

ဉာဏ်ဗလ

အခန်း (၁)

နှင်းငွေ့မှုန်...

မေမေ့အလောင်းကို ပြင်ဆင်ထားသည့်အနားမှာ မျက်ရည်
တွေ ခြောက်ခန်းသွေ့လောင်သွားအောင်ပင် သောကတွေက မြင်းမိုရ်
တောင်။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ပင် သောက်စားဝိုင်းဖွဲ့နေသည့် ပထွေးနှင့်
အဖွဲ့တော်သားတွေ။

စကားတွေကလည်း မကြားဝံ့မနာသာ။

သူတို့တွေ ရိုင်းလွန်းလို့ ရွာလေ့၊ ရပ်လေ့အရတောင်
မည်သူမျှ ရောက်မလာကြ။

ထုံးစံအတိုင်း နာရေးကူညီမှုအသင်းက လုပ်စရာရှိတာ
လုပ်ပေးပြီးသည်နှင့် အိမ်ပေါ်မှာ မင်းမူနေတာ။ နှင်းငွေ့မှုန်အပထွေး
ဦးရန်နိုင်တို့အဖွဲ့သာ။

အမှန်သိလေး ညို့ညို့ညို့

၇

“မေမေရယ်”

အမေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုဘဝနှင့် နေလာခဲ့ကြရာမှ မကောင်း ဆိုးဝါးတစ်ကောင်၏ ပစ်ကွင်း၊ သတ်ကွင်းထဲ ရောက်ခဲ့ရသည့် မေမေ။

ယခု မေမေက ဝဋ်ကျွတ်သွားခဲ့ပြီး သမီးက သည်ဝဋ်ကို ဆက်ခံရဦးမှာလား။ တွေးလို့ပင်မရ။ အသက် (၄၀) ကျော်အရွယ် ပထွေးတော် ဦးရန်နိုင်ကြည့်ပြီး နှင်းငွေ့မှုန်မျက်စိထဲ အစွယ်တွေ ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမတို့သားအမိ၏ ဘဝထဲသို့ ဦးရန်နိုင် ဝင်လာကတည်းက ပြာပူငရဲ၊ မီးတောက်ငရဲတို့ကို နေ့စဉ် ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရတာ။

ကားသမား၊ လူလည်၊ ပန်ကာထိပ်က ဝက်အူ။ မေမေက ဈေးရောင်းရင်း ဘယ်လိုတွေ သွားပြီခဲ့သည်မသိ။

နှင်းငွေ့မှုန် မေမေအလောင်းနားမှာနေရင်း အရက်ဝိုင်းမှ စကားတို့ကို ခပ်တိုးတိုး ကြားနေရပါသည်။

အိမ်က အကျယ်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဖေဖေ ထားပစ်ခဲ့သည့် သစ်သားအိမ်လေး။

“ရန်နိုင်ရာ...ငိုမနေစမ်းပါနဲ့။ ပြိတ္တာတို့မျက်ရည် မြေမကျ ကောင်းပါဘူး”

“ငါ့ပုံက တော်တော် လွမ်းဆွေးနေတဲ့ပုံ ပေါက်နေလို့လား ဂျင်မီ”

“ဟား...ဟား...ဟား...အစက ခိုးစားဖို့ အမြဲချောင်းနေရ

တဲ့ကောင်...ခုတော့ ပြောင်စားပေတော့”

“သူ့လောက် ကံကောင်းတဲ့ကောင်တော့ မရှိဘူး။ ရေနံနဲ့ အသင့်၊ ကြာအသင့်ဆိုတာ သူ့ပြောတာ”

“ဘီလူးလူယောင်ဆောင် (၇) ရက်တဲ့...မင်း ဘီလူးခေါင်း ချွတ်တော့...အောင်သေအောင်သား စားရတော့မှာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

အသံတွေက တိုးပေမဲ့ ကြားနေရတာပါပဲ။ မကြားဝံ့မနာသာ။ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်မလေးမို့ လူလို့ပင် သဘောထားပုံမရ။ သားကောင်...

နှင်းငွေ့မှုန်ဆိုသည့် အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ် ကောင်မချောလေးဟာ ပထွေးဦးရန်နိုင်အတွက် သွားရေတမြားမြား ကျစရာ သားကောင်။

မေမေရှိတုန်းက အခါမလပ် စောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့...

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လွန်းရသည်က မိခင်အတွက် သောကနှင့် ကိုယ့်အတွက် ဘဝရှေ့ရေး။

နှင်းငွေ့မှုန် ကြောက်တတ်ပါသည်။ ခေတ်ကြီးကလည်း မဖွယ်မရာခေတ်ကြီး။ သက်ငယ်မုဒိမ်းတွေ၊ သက်ကြီးမုဒိမ်းတွေ ဆိုတာလည်း မကြားဝံ့ မနာသာ။

အသက် (၂)နှစ်အရွယ်လေးကိုပင် ချမ်းသာမလေးသည့် ခေတ်ကြီး။

အပန်းဖိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၉

သည်မြို့မှာ သူမ ဘယ်လို ဆက်နေရမလဲ။ ပထွေးက
ရိုင်းစိုင်းလွန်းလို့ မည်သူမျှ သူမကို လက်ခံရဲမည် မထင်။

ငါ သေတာပဲ အေးမယ်။ ဟုတ်တယ်...လောလောဆယ်
နှင်းငွေ့မှန် သေချင်နေမိပြီ။ အသက်က (၁၈) နှစ်ကျော်စ။ ပညာက
(၁၀) တန်းအောင်ပြီးရုံ။

အမှီအတွယ်မရှိ။ လေထဲမှာ မေါလောမျောနေသလို ခံစားနေ
ရသည်။

လောကကြီးထဲမှာ ဘာအရေးအကြီးဆုံးလဲ။

ရုပ်ရည်ချောမောတာလည်း အလကားပဲ။

ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိ၊ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ။

ပထွေး မရှိတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်။ မေမေရယ်...ခုကျ

ပူတစ်ခုထဲမှာ အသားစားကျားကြီးနှင့် အတူတကွ ပိတ်လှောင်ထား
ခဲ့သလို...

မှီတွယ်ရာမဲ့...

နှင်းငွေ့မှန် ဘဝကို မျှော်ကြည့်နေမိတာ မျက်စိတဆုံး။

လမ်းတွေ ဘယ်မှာလဲ။

ထွက်ပေါက်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

သေခြင်းတရားကိုသာ လောလောဆယ် ထွက်ပေါက်အဖြစ်

မြင်မိတာ။

လှမ်းလှမ်းရှိ ကားလမ်းမမှ ကားဟွန်းသံတွေ ကြားနေရ
ပြန်လျှင် နှင်းငွေ့မှန်၏ခေါင်းထဲမှာ ပြက်ခနဲ။

ကားတိုက်ခံပြီး သေလိုက်ရင် အေးမှာပဲ။ တစ်ခါတည်း
ပွဲချင်းပြီး။

မေမေ့နောက်လိုက်မယ်။

မေမေက နေ့လယ်က ဆုံးတယ်။ ငါက ခုညဦးပိုင်း လိုက်
သွားလိုက်မယ်... သေမင်းဆီ။

* * *

ပထွေးနှင့်အဖွဲ့က အိမ်ရှေ့မှာ ယမမင်းနှင့် သူ၏ငရဲသားတွေ
လို သောက်စားမြူးတူးနေဆဲ။

“ဟေ့...ငါတို့ဝိုင်းကို အရက်သွားဝယ်ပေးစမ်း”

လူပါးဝလွန်းလို့ အသားဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသထွက်နေ
မိစဉ် သူ့လူတစ်ယောက်က သူတော်ကောင်း ဝင်လုပ်၏။

“ရန်ကြီးကလဲကွာ...ငါ့ညီမလေးကို မခိုင်းပါနဲ့။ ငါ့ကိုပဲ
ခိုင်းပါ”

“ခွေးသား...ဗူး...ငါ့ဘဏ္ဍာတော်ကိုတော့ လာမထိနဲ့။
အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်...ရန်ကြီးတဲ့...တစ်ကြီးတည်းရှိတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

“အေးပါကွာ...ငါက ရိုးရိုးသားသားပါ”

“သိနေတယ်...သိနေတယ်...အကြောင်းသိချင်းတွေ ဘာမှ
လာပြောမနေနဲ့”

“ဟိုကောင်မ...လာ...အရက်သွားဝယ်ပေးစမ်း။ ခုထဲက

အမုန်းမိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၁

ပုံစံပေးထားရမယ်”

ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ပေးရင်း အော်ဟစ်ဆူပူနေတော့ နှင်းငွေ့မှန် ဘဝအပေါ် ခင်တွယ်စိတ် လုံးဝ ပြတ်သွား၏။ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ် ချက် ချလိုက်သည်။

“ပေး...သေနာကောင်ကြီး”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ပိုက်ဆံကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူရင်း နှင်းငွေ့မှန် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ တော့ ဦးရန်နိုင် သူမ၏ တင်ပါးလုံးလုံးလေးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်။

“ပြောထား...ပြောထား...ငါနဲ့တွေ့မယ်”

နှင်းငွေ့မှန် ခြံပြင်ရောက်သည်နှင့် ပိုက်ဆံကို အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာဖြစ်အောင် စုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကားလမ်းမရောက်အောင် ပြေးပစ်လိုက်သည်။

ကားတစ်စီးစီးအောက်ကို ပြေးဝင်လိုက်တော့မည်။ ဘဝက ချစ်မက်စရာ မကောင်းတော့။

* * *

“အား”

ဦးမင်းထိုက်နှင့်မင်းရည်ညွှန်းတို့ သားအဖ (၂)ယောက် ည (၉)နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးပေမယ့် မနေ့ညက အိပ်ရေးပျက်တာရယ်၊ တစ်နေ့လုံး ဧည့်ခံပွဲမှာ ပင်ပန်းခဲ့တာရယ်တို့ကြောင့်...

လမ်းရှင်းရှင်းမှာ လျှောတိမ်လျှောရဲ မောင်းလာကြစဉ် လမ်းမပေါ်မှ ဝိုးတဝါး အဖြူရောင်ကို ဒုန်းခနဲ တိုက်မိတော့မှ လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

“အား”ခနဲ အော်သံက သူတို့သားအဖ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်တာ။ အတိုက်ခံရသည့် အဖြူရောင်က အသံတောင် မထွက်။

လူလား...တစ္ဆေလား...သရဲလား။

စောစောကတင် သားအဖ (၂)ယောက် ဝိညာဉ်တွေ အကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့သေးတာ။

“ညဘက် အမြန်လမ်းတွေမှာ သရဲ...တစ္ဆေတွေ မြူးတယ်တဲ့ ဖေဖေ...သားတော့ (၂)ယောက်တည်းသွားရမှာ ကြောက်တယ်”

“မင်းကွာ...ငါ့သားဖြစ်ပြီး မင်း...ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ သရဲတစ္ဆေကားတွေ ကြည့်ပြီး အယူသီး...အကြောက်ကြီး မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေရဲ့...ဒီအမြန်လမ်းမှာ လူတွေ သေတာလည်း ထပ်နေပြီ။ ဒီလမ်းမှာပဲ အစောင့်တွေဖြစ်ပြီး ကားတွေကို ဆွဲဆွဲမှောက်ပစ်သတဲ့”

“မင်းကလည်း ခေတ်လူငယ်ဖြစ်ပြီး အတွေးအခေါ်တွေက ဒီတဲအောက်နေပါလား။”

သားအဖ (၂)ယောက် ဒီလိုတွေ ပြောလာခဲ့ပြီး မကြာခင် အဖြူရောင် ဝိုးတဝါးအရာကို အနားကပ်မှ ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ကြရ

အမုန်းမိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၃၃

ပြီး တိုက်မိသွားခဲ့သည်။

“ဖေဖေ...မောင်းပြေး...မောင်းပြေးကြမယ်။ လူမဟုတ်လောက်ပါဘူး။ သရဲမပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“နေပါဦး...သားရယ်၊ လူဖြစ်ဖို့ များပါတယ်။ ဖေဖေတို့မှာ တာဝန်ရှိတာပဲ။ သား မဆင်းချင်နေ...ဖေဖေ ဆင်းကြည့်မယ်”

ဦးမင်းထိုက် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်စင်ကျနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။
သွေးသံရဲရဲနှင့်။

“ဖေဖေ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ တခြားကားတွေလာရင် သားတို့ အမှုပတ်လိမ့်မယ်နော်”

မင်းရည်ညွှန်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ကောင်မလေးအနားရောက်နေသည့် ဖေဖေကို လှမ်းပြောသော်လည်း ဦးမင်းထိုက် မိန်းကလေးအနားသို့ ရောက်သွားသည်။

“မသေသေးဘူး...ထားခဲ့ရင် သေသွားလိမ့်မယ်။ သွေးထွက်လွန်ပြီး သေမယ်...ဖေဖေတော့ ခေါ်ခဲ့လိုက်မယ်။ ပြီးမှ နောက်တစ်ယောက် ရှင်းမယ်”

“အင်းလေ...ဒါဆိုလည်း ခေါ်ခဲ့ကြတာပေါ့”

ဦးမင်းထိုက်ပင် ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီယူလိုက်သည်။
မင်းရည်ညွှန်း ကားတံခါးကို ပြေးဖွင့်ထားသည်။

မည်သူမျှမသိခင် ကောင်မလေးကို သူတို့ကားနှင့် ခေါ်လာခဲ့သည်။

၁၄

ကြယ်စင်ပုဏ္ဏေ

သွေးထွက်မလွန်အောင် လောလောဆယ် ရရာအဝတ်စဖြင့်
သွေးထွက်သည့်နေရာများကို စည်းနှောင်ထားလိုက်ပြီး သင့်တော်
သည့်နေရာရောက်မှ ဆေးခန်းပြုရပေတော့မည်။

အအအအအ

အခန်း (၂)

အဆင်ပြေမည့် ဆေးခန်းလေးတစ်ခုမှာ တောင်းပန်ပြီး ဆေးကုပေးရသည်။ နောက်...သားအဖ (၂)ယောက် ရန်ကုန်သို့ တောက်လျှောက် မောင်းလာခဲ့ရသည်။

ဦးမင်းထိုက်က အသက် (၄၅) နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်။ သားတစ်ယောက်ဖခင်။ ဇနီးဆုံးတာ (၇)နှစ်ရှိပြီမို့ သား လူပျိုထက်ပင် စန်းပွင့်နေသေးသည်။

ရုပ်ကလည်း ချောချောခန့်ခန့်။ ရယ်ဒီမိတ်ကြီး။ သားဖြစ်သူ မင်းရည်ညွှန်းကတော့ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ တတိယ နှစ်တောင် ရောက်နေပြီမို့ အသက်က (၂၀)။

ကိုရီးယားမင်းသားတစ်ယောက်လို ချောပြီး အားကစားသမား မို့ ဗလက အောင်လအန်ဆန်းနှင့် နင်လား ငါလား။ လူလူချင်း မကြောက်တတ်ပေမယ့် သရဲတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်။

ဒါလည်း အဘိုးအဘွားနှင့် အဒေါ်တွေလက်မှာ ကြီးပြင်းရလို့ သရဲတစ္ဆေပုံပြင်တွေနှင့် နားယဉ်နေလို့ ဖြစ်ရမည်။

ကောင်မလေးကတော့ ဆေးထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေ ဘာတွေပါ လို့လားမသိ။ တစ်လမ်းလုံး အိပ်လာခဲ့လိုက်တာ...သံသရာအဆက် ဆက် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့်နှယ်။

သူတို့သားအဖ ရန်ကုန်ဝင်တော့ မနက် (၄) နာရီ။

“အိမ်ကို စောစောရောက်ပေလို့ပဲဟေ့...နို့မို့...မမနဲ့ မလွယ် ဘူး။ ပစ်ပစ်ကလည်း များ...အမေးအမြန်းကလည်း ထူ”

“အင်း...ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကြီးမေက သိပ်စီစဉ်ကြောင်တာ ပဲနော်။ ဒါပေမဲ့လေ...သူက အိမ်ကို အုပ်ထိန်းဖော်တော့ရပါတယ်”

သားအဖ (၂)ယောက် ကိုယ့်ဘာသာ တံခါးဆင်းဖွင့်၊ ကားမောင်းဝင်ပြီး ကောင်မလေးကို ဘယ်မှာထားမလဲ၊ ဝှက်မလဲ တိုင်ပင်ကြရသည်။

သားအဖ (၂)ယောက် တက်ညီလက်ညီ အတူကားနှင့်တိုက်ခဲ့ တာမဟုတ်လား။

အဆိုးထဲက အကောင်း။ ကောင်မလေးခမျာ ကျိုးပဲ့တော့ မသွားပါ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာတော့ ကုပေးရပါဦးမည်။ လောလောဆယ် သွေးတိတ်ရုံ၊ အနာသက်သာရုံ အကြမ်းဖျင်း ကုလာခဲ့ကြတာ။

“ကဲ...သား...မင်း ချီခဲ့ကွာ။ တို့...အောက်ထပ်ထောင့်ခန်း ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်မယ်”

အမှန်းမှီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇

“ဖေဖေ ချီပါလား...ဖေဖေ တိုက်တာ”

“အရေးထဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းတဲ့စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ။
ဖေဖေက ကားလည်း မောင်းလာရလို့...မချီနိုင်လို့ပါကွ။ ကဲ...
လုပ်ပါ...သား...ချီခဲ့လိုက်။ ဖေဖေ အခန်းသွားဖွင့်နှင့်မယ်”

သားအဖ (၂)ယောက် သူချီ ငါချီနှင့် အငြင်းပွားနေကြရတာ
အတန်ကြာ။ နောက်မှ ဖေဖေက အကြံဉီးစွာနှင့် ရှေ့မှ တံခါးဖွင့်ရ
အောင် အမြန်သွားလေတော့ မင်းရည်ညွှန်း ကောင်မလေးကို မသတိ
စွာနှင့် ပွေ့ချီလိုက်ရသည်။

ကောင်မလေးရုပ်ကလည်း ဆံပင်တွေ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ရုပ်ပင်
မပေါ်။ ဆံနွယ်တွေကလည်း ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသလို။

သူက အသန်ကြိုက်သူမို့ ရွံလိုက်ပါဘိ။ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပြီး
အဝတ်အစား အဟောင်းတွေနှင့် ကောင်မလေးကို ပရဟိတ လူငယ်
တွေ မသာကို ကိုင်နည်းမျိုး သယ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ...လူလည်ကျတာ။ သူလည်း ရွံလို့နေမှာပေါ့”

သူက ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသူမို့ ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီနိုင်ပါ
သည်။ သူ တိုက်အောက်ထပ် ထောင့်ခန်းထဲသို့ ပွေ့ချီသွားလိုက်ပြီး
ခုတင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

မချောကတော့ ဆေးရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်နေတုန်း။ ကောင်မလေး
ကို ထားခဲ့ပြီး သူတို့သားအဖ ကိုယ့်အခန်းတွေထဲသို့ ကိုယ်သွားကာ
ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်လိုက်မိကြသည်။

အအအအအ

အခန်း (၃)

“ဟင်”

နှင်းငွေ့မှန် အိပ်ရာကနိုးတော့ သူ့ကိုယ်မှာ ပတ်တီးတွေနှင့်။
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုင်ရိုက်ခံထားရသလို နာလို့၊ ကျင်လို့။

“ငါ မသေသေးဘူးလား။ ငါရောက်နေတာ ဇေပြည်လား၊
နတ်ပြည်လား”

သူမ လှုပ်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး နာနေသည်။
ခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီးနှင့်။ သူမ မူးဝေနေတာတော့ အမှန်။

ခြေထောက်ကို လှုပ်ကြည့်၏။ လှုပ်လို့မရ။ ဘုရားရေ...
ငါ ကျိုးသွားတာလား။

လက်ကို လှုပ်ကြည့်၊ မ၊ ကြည့်တော့ ရသည်။ ကျောခိုက်
လည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း။ ဇာတ်ပွဲထဲကလို ကျောတစ်ရာ၊ ရင်တစ်ရာ
အရိုက်ခံထားရသည့်နှယ်။

သူမ ခေါင်းတွေ မူးဝေနေသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်နေရပြန်သည်။ မှန်ပြတင်းတွေမှ အလင်းရောင်ကြောင့် သူမ ရောက်နေတာ သူဌေးအိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်နေမှန်းတော့ ခန့်မှန်းလို့ရ၏။

နှင်းငွေ့မှုန် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ အူကြောင်ကြောင်။

ပထွေးရဲရန်ကြောင့် ပထွေး အရက်ဝယ်ခိုင်းလို့ ထွက်ပေါက်ရပြီး သူမ ကားလမ်းသို့ ဇွတ်ပြေးခဲ့သည်။ မေမေ့ကို ထားခဲ့ရသည်။

ညက လလည်း မသာ။ ကြယ်လေး နည်းနည်းပါးပါးပဲ ကောင်းကင်မှာ ရှိသည်။ ဝိုးတဝါးအလင်းက ကျင့်သားရမှ ရေးရေး မြင်ရသည်။

ကားတွေက မြင်လျှင် ညဉ့်ငှက်လို့ ထင်မှာစိုးလို့ သူမ သစ်ပင်ကြီးကိုကွယ်ပြီး ပုန်းနေရသည်။ နောက်မှ ကားမီးရောင်လေး မြင်ရသဖြင့် သူမ လမ်းပေါ်သို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ပြေးတက်ခဲ့တာ။

ကံအားလျော်စွာပဲ ဒုန်းခနဲ အသံနှင့်အတူ သူမ သတိလစ် လဲကျသွားခဲ့တာ။

လေဟာနယ်ထဲမှာ မျောလွင့်နေခိုက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေပြီလို့ ဝမ်းသာလိုက်ရတာ။

ကိုယ့်အရင် သေတဲ့သူတွေကိုတောင် ဝိညာဉ်လောကထဲမှာ လိုက်ရှာလို့။

“မေမေ...မေမေရေ...မေမေ...ဖေဖေနဲ့ ပြန်တွေ့နေပြီလားဟင်”

မေမေ ဆုံးတာက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။ ဖေဖေဆုံးတာက
(၃)နှစ် ရှိပြီ။

မေမေမျှလည်း သွေးသီရဲရဲနှင့်။

မေမေရော တမလွန်မှာ ကားတိုက်ခံနေရသလားကွယ်။

“မေမေ...မေမေယောက်ျား မိုက်ရိုင်းနေတာတွေ မေမေ
သိရဲ့လား။ သမီး ခု...မေမေနောက်ကို လိုက်လာတာ”

“မေမေ မှားခဲ့ပါတယ် သမီးရယ်...သူ အဓမ္မယူလို့သာ
မေမေလည်း ပေါက်တဲ့ နဖူး မထူးဘူးဆိုပြီး ယူခဲ့တာပါ။
ရှေ့လျှောက်ပြီး သမီး အဆင်ပြေတော့မှာပါ။ မေမေလည်း စောင့်
ရှောက်ပါ့မယ်ကွယ်”

အိပ်မက်လိုလို။ တကယ်လိုလို။

ယခုကျ သူမက မသေသေး။ နာတာကျင်တာတွေလည်း
သိနေရသည်။ သတိသမ္ဗုဒ္ဓိလည်း ပြန်ကပ်ပြီ။

နှင်းငွေ့မှန် ထိတ်လန့်နေမိတာတော့ အမှန်။ ငါ ဘယ်ရောက်
နေတာလဲ။ တော်ကြာ ငါ့ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်မှုနဲ့
ရဲလက်ကို အပ်ကြမှာလား။ ရဲက ဖမ်းကြမှာလား။

ကြောက်လွန်းလို့ နှင်းငွေ့မှန် အတိတ်မှေ့ချင်ယောင်၊ သတိမှေ့
ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမက ရုပ်ရှင်ရူးမို့ သရုပ်ဆောင်တတ်မည်ဟုလည်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ယုံကြည်လိုက်ပါသည်။

* * *

အမုန်းမိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၂

“ကျွဲ”

အခန်းတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ယောက်ျား (၂)ယောက်ဝင်လာတော့ နှင်းငွေ့မှုန် လန်ပြီးအော်မိသည်။

“အား”

“ဟေ့...မအော်နဲ့လေ”

မင်းရည်ညွှန်း ပြူးတိပြူးကြောင် ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်မလေးကို တော်တော်အမြင်ကပ်သွားသည်။ ကားရှေ့သို့ အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုနယ် ပြေးရောက်လာလို့ သူကတောင် သရဲမထင်မိတာ။

ဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံတာပေါ့။ ကံကောင်းလို့ ငါတို့သားအဖ အမှုမပတ်တယ်။ ကိုယ်က အရင်ဟောက်ထားမှ။

“ဟိတ်...ညက နင် ဘာကိစ္စ...ငါတို့ကားရှေ့ ဖြတ်ပြေးတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်တာလား။ ငါ ရဲတိုင်ပစ်လိုက်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်...ကျွန်မ...ကျွန်မကို မဖမ်းကြပါနဲ့နော်။ အား...ခေါင်း...ကျွန်မခေါင်း”

ကောင်မလေး အကြောက်လွန်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် နောက်သို့ ပြန်လဲကျသွားတော့ ဦးမင်းထိုက် ပြေးထိန်းပေးရ၏။

“သားရေ...နေပါဦးကွာ။ တော်ကြာ ခေါက်ခနဲ ဖြစ်သွားလို့ ငါတို့ အမှုပတ်နေပါဦးမယ်။ အလိုက်သင့်...ထားလိုက်ပါဦးကွာ”

“အလကား...မူရာမာယာများနေတာ ဖေဖေ...သားတော့

စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

“နေပါဦးကွာ...ပြဿနာတွေ ရှင်းမရဖြစ်နေပါ့မယ်”

“ဖေဖေကြောင့် ခက်တာ...ဟိုက သားတို့ကားရှေ့ ဖြတ်ပြေးတာ။ ကားတိုက်မှုဖြစ်...လူသေမှုဖြစ်ရင် ကားပိုင်ရှင်တွေပဲ ဒုက္ခရောက်တာ”

“သူ့ဘာသာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့် ပြေးလွှားနေတာလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ။ လူတွေကို ကိုယ့်အမြင်တစ်ခုတည်းနဲ့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

သားအဖ (၂)ယောက်၏ စကားများကို နားထောင်ပြီး နှင်းငွေ့မှုန် ဦးနှောက်ထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါး။ သူမမှာ ကလိမ်ကကျစ်စိတ်တွေ မရှိပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ နားခိုရဦးမည့်အခြေ။

သည်စဉ် အခန်းထဲသို့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး အလန့်တကြား...

“ဟဲ့...ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာတုန်း။ ကားတိုက်လာခဲ့ကြတာလား...ဘုရား...ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်...မမ...ကားတိုက်မိလို့”

“ဘုရား...ဘုရား...သူက ဘယ်ကလဲ။ ခုလို ခေါ်လာတော့ ပိုပြီး အမှုကြီးမကုန်ဘူးလား။ သူမိဘတွေ စိတ်ပူနေကြမှာပေါ့။ မင်းတို့နှယ်...ကားတိုက်မိတဲ့အပြစ်ပေါ်မှာ လူကုန်ကူးမှု၊ လူနိမ့်မှုတွေပါ ဆက်ပြီး ပုဒ်မ ကြီးနေပါဦးမယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း အကောင်းဆုံးအဖြေကို တွေးပြီးလုပ်ခဲ့

အမှန်းသိလေး ညို့ညို့ညို့

၂၃

တာပါ မမရယ်... ကားတိုက်ပြီး အနားမှာ လူတွေလည်း
တစ်ယောက်မှ မတွေ့၊ သူကလည်း သွေးထွက်တွေလွန်နေတော့
ထားခဲ့ရင် သေသွားမှာ။ ခေါ်လာပြီး ကုပေးမလို့ပါ။ သူ့ကို မေးမြန်း
ပြီးမှ သူ့အိမ်ကို အကြောင်းကြားမယ်။ ကိုယ်တွေက စေတနာနဲ့
စီစဉ်ခဲ့တာပဲ မမရယ်”

ဦးမင်းထိုက်တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ကန်ဖြေရှင်းနေရသည်။
သားတော်မောင်က မလုပ်။

“တော်တော် အားကိုးရတဲ့ကောင်...တော်တော် အဖော်လုပ်ဖို့
ကောင်းတဲ့ကောင်”

သူ တီးတိုးပြောတော့ သားတော်မောင်က မဲ့ပြု၏။
ဒေါ်သီတာမေ ဖိုးဖိုးဇော်ဇော်နှင့် ကောင်မလေးအနားသို့ ရောက်လာ
၏။

“ကဲ...ကဲ...မဖုရား...သတိရရင်လည်း ဘယ်အရပ်၊
ဘယ်ဌာနေကနေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာလေးများ မိန့်ကြား
တော်မူပါဦး။ ငါတို့ကို အချဉ်တွေမှတ်ပြီး အချဉ်ဖမ်းဖို့တော့
မစဉ်းစားနဲ့နော်”

ဒေါ်သီတာမေအသံနှင့်ဟန်က လိပ်ပြာလွင့်ချင်စဖွယ်။
နှင်းငွေမှုန် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရပြီ။ သူမ မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်
နေတာ ပထွေးတော်ကြီး ဦးရန်နိုင်။ သူမရဲ့ ယမမင်း။

သင်းလက်က လွတ်ရင်ပြီးရော...

“ကျွန်မ...ကျွန်မ...ခေါင်းတွေ မူးနေလိုက်တာ။ ဘုရား...

ဘုရား...ကျွန်မ ဘာမှမမှတ်မိတော့ပါလား။ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ...
ကျွန်မ မိဘတွေ”

တကယ်လည်း ဆောက်တည်ရာမရသည့်ဘဝမို့ သူမအသွင်
က အရူးမီးဝိုင်း။

ဘဝမှာ မိ၊မရှိ၊ ဘ၊မရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ၊
မျက်နှာငယ်မလေး။

ဘယ်ကမ်း၊ ဘယ်သောင်၊ ဘယ်အရပ်ကို ဆိုက်ရမှာလဲ။

“ဪ...သမီး...နေ...နေ...ဒါဆိုလည်း ခဏလှဲနေလိုက်
ဦးနော်။ ဖြည်းဖြည်းမှ စဉ်းစားပေါ့ကွယ်။ မမအေးရီတို့ကို လွှတ်
လိုက်ပါဦး။ သူ့ကို ကျွေးဖို့မွေးဖို့ တစ်ခုခုယူခဲ့ပါလို့။ ထမင်းပဲ
ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ပြီးရင် ဆေးခန်းပြရဦးမယ်။ ဘာတွေဖြစ်
သွားတယ်မသိဘူး”

“ဆေးခန်းတွေက ရစ်ရင် အမှုတွေဖြစ်ဦးမယ်။ ဆေးခန်းတွေ၊
ဆေးရုံတွေက ရစ်တတ်တယ်”

“သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာလို ပြောမယ် မမရယ်...အမှု
လည်း မဖြစ်အောင်”

“အေး...အဲလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့။ ဆေးခန်းသွားတာက
တူတတ်ပါပြီ။ နင်တို့လူလည်း ကြည့်ပါဦး။ စုတ်ပြတ်သပ်နေတာပဲ။
ဘယ်အမှိုက်ပုံက ကောက်လာသလဲ အမေးခံရမယ့်အပေါက်”

“မမကလည်းဗျာ...ကြည့်ကျက်လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟဲ့...ငါ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ သူနဲ့ အဆင်ပြေမဟုတ်လား”

အပန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၅

“ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့ မမရယ်...နည်းနည်းပါးပါးတာ ဝယ်ပေးလိုက်ပါ”

“ပြီးရော...ငါ ဈေးသွားရင်း ဝယ်ခဲ့မယ်”

မကြာခင် မအေးရီ ဗန်းလေးတစ်ခုနှင့် ထမင်း၊ ဟင်းများ သယ်လာသဖြင့် နှင်းငွေ့မှုန် ထမင်းနည်းနည်းစား၏။ ရင်ထဲမှာ သောကတွေနှင့် ပြည့်နေသည်မို့ ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်းမဝင်ပါ။

အိမ်ရှင် (၃)ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေမှ နှင်းငွေ့မှုန် အနာရှိန်တွေရော၊ သောကရှိန်၊ ကြောက်ရှိန်တွေပါ ပေါင်းပြီး ကောင်းကောင်းနာဖျားရပါတော့သည်။

အဆုတ်အဆုတ်

အခန်း (၄)

နှင်းငွေ့မှန် အားနာပါးနာနှင့် ဆေးရုံတက်နေရတာ (၅)ရက် တိတိ။

အတိတ်မေ့သလိုလို၊ စဉ်းစားမရသလိုလိုနှင့် ရောချနေရတာ လည်း အားနာပါသည်။ အိမ်ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မပြန်ချင်။ မိဘရဲ့ အမွေအနှစ်အိမ်ကလေး ဆုံးချင်ဆုံးပါစေတော့။ ကိုယ့်ဘဝ မနစ်မွန်း ရလျှင် တော်ပါပြီ။ မေမေ သိလျှင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါလိမ့်မည်။ သည်နေ့တော့ ဆေးရုံဆင်းပြီ။

ကိုယ်က လိမ်ညာနေရတာမို့ လူကောင်းများနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲ။ အထူးသဖြင့် နှင်းငွေ့ကို မကြည်ဖြူတာ ဒေါသိတာမေ။

တစ်နေ့...တစ်နေ့ ပြုစုစောင့်မြောင်းနေလိုက်တာ။ ဪ... ငါ့ဘဝနှယ် ပြာပူထဲက ခုန်ချတော့ မီးပုံထဲ ရောက်သလိုပါပဲလား။

နှင်းငွေ့မှန် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ လူရင်းသားပြီး ကိုယ့်အဖြစ်သနစ်တွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောချင်လှပါသည်။

အမုန်းမိလေး ညို့ညို့ညို့

၂၇

သို့သော် ယခုထိ လူရင်းက ရှာမတွေ့။

ဦးမင်းထိုက်ကိုလည်း လူရင်းမထားချင်။ မင်းရည်ညွှန်းဆိုတာ ကတော့ ဝေလာဝေး။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး၊ လူငယ်ဖြစ်ပြီး စိတ်ပုပ်လိုက်တာ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူမကို မျက်နှာထားဆိုးဆိုးကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး ဟန်ဆောင် သူ၊ မူရာမာယာများသူ၊ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်၊ ကျားငစဉ်းလဲ... စသည်ဖြင့် ဘွဲ့ထူးများစွာ ပေးအပ်နေသူ။

မနေ့ကတော့ ဒေါ်သီတာမေက ရာဇသံပေးပြီးသား။

“မနက်ဖြန်...ညည်း ဆေးရုံကဆင်းရင် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ် ပေတော့။ ငါတို့ ဆက်ပြီး ခေါ်မထားနိုင်ဘူး။ ညည်းအိမ် ညည်း ပြန်တော့။ ကားနဲ့တိုက်မိခဲ့တဲ့အတွက်လည်း လျော်ကြေးသဘောမျိုး (၅)သိန်း ပေးလိုက်မယ်။ တကယ်က ညည်းကိုယ်တိုင် ကားရှေ့ ဝင်တိုးတာ။ တစ်ပြားမှမပေးလည်းရတယ်။ ညည်းကိုတောင် အမှုဖွင့်လို့ ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က လူသားချင်းစာနာတတ် ပါတယ်အေ...မနက်ဖြန် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ဖို့သာ လုပ်ပေတော့”

မည်သူမျက်နှာကိုမျှ မကြည့်ရဲတော့သည်မို့ လူနာခုတင်ပေါ် မှာ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားပြီး နှင်းငွေ့မှုန် မျက်ရည်တွေက ရေလျှံ တွင်းလို လျှံကျနေရပါပြီ။

ဦးမင်းထိုက်ကတော့ ညှာညှာတာတာ၊ စာစာနာနာ။

“နေစမ်းပါဦး မမရယ်...သူ့မျှာ ဘယ်လိုအဖြစ်သန့်တွေနဲ့ တိုးခဲ့ရသလဲမှ မသိတာ”

“မောင်လေး... နင် ဘာမှ နားမလည်ဘဲနဲ့ လူစွမ်းကောင်း ဝင်လုပ်မနေနဲ့။ ခုခေတ်ကလေးတွေက (၈)စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်နေကြတာ။ ဒါ... သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ ထွက်ပြေးလာတာလား၊ သေကြောင်းကြံတာလား မသိ... ဘာမသိနဲ့။ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးနဲ့ဆို မင်းတို့ပဲ နာမည်ပျက်ရမှာ။ မင်း လှေမျောလည်း မဆယ်နဲ့၊ ခြေ (၂)ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့တဲ့။ တစ်နေ့ ဒုက္ခလှလှပေးမယ့်အဖြစ်ကြီး”

သည်လောက်ထိ ပြောဆိုနေတော့ နှင်းငွေ့မှုန် အသည်းနာလှပါသည်။ သူမ တစ်ယောက်ယောက်ကို လူရင်းထားပြီး အချိန်မီ ပြောပြရတော့မည်သာ။

* * *

ဆေးရုံကဆင်းတော့ အောက်ထပ်ထောင့်ခန်းလေးမှာပင် နှင်းငွေ့မှုန် ခေတ္တနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မျက်နှာပူပေမယ့် သည်လိုပဲ နေရသည်သာ။ ခြေထောက်က အဆစ်ယောင်နေသည်မို့ ခြေထောက် ကောင်းကောင်းမထောက်နိုင်သေး။

သည်လိုပဲ မအေးရီ လာလာပို့သော ထမင်းကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သလို သဘောထားပြီး သူမ ကြိတ်မှိတ်မျိုချနေရသည်။

မအေးရီကမှ သူမကို သနားဖော်ရသေး၏။ စကားဖွယ်ဖွယ် ရာရာ မပြောပေမယ့် ကြင်နာသနားသော မျက်လုံးလေးများနှင့် ကြည့်ဖော်ရသေး၏။

“ညီမလေး... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်

အမှန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၉

သတိမရသေးလည်း ဒီမှာ ဆက်နေပေါ့။ သူတို့ ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်။ အန်ကယ်ကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုလေးလည်း အစက သဘောကောင်းပါတယ်။ ခုမှ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ သူ့ကောင်မလေးနဲ့များ အဆင်မပြေသလားပဲ”

“ဪ... ”

နှင်းငွေမှုန့် နားပဲထောင်နေရသည်။ နေရတာ တစ်ပတ်ရှိတော့မည်မို့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုလည်း သဘောပေါက်လေပြီ။

သည်အိမ်မှာ အိမ်သားက ဦးမင်းထိုက်၊ မင်းရည်ညွှန်းနှင့် ဒေါ်သီတာမေ။

အိမ်အကူက (၃)ယောက်။

သည်နေ့ညတော့ နှင်းငွေမှုန့် ကိုယ့်အဖြစ်သနစ်ကို ပြောပြပြီး တစ်ခုခု အကူအညီတောင်းရတော့မည့်အခြေ။

ရရာ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ကို လုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။

နောက်ကြောင်းကို သေတောင် ပြန်မလှည့်တော့ဘူး။

ဟိုးရှေ့မှာ ဘဝရဲ့ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရှိကိုရှိရမယ်။

* * *

ည (၈) နာရီလောက်မှာ ဦးမင်းထိုက်တစ်ယောက်တည်း သူမကိုလာကြည့်တော့ နှင်းငွေမှုန့် အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ခုလို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာ ကျေးဇူး

ဆွေပါဘူး ဦးလေး”

“ဪ...ရပါတယ်ကွယ်။ ခု...သမီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
ပြန်ပြီး သတိရလာပြီလား”

နှင်းငွေ့မှုန် ဦးမင်းထိုက်ကို အားနည်းဖျော့တော့သော
မျက်ဝန်းလေးများနှင့် ငေးကြည့်အားယူပြီးခါမှ တစ်လုံးချင်း ပြောပြ
လိုက်ပါသည်။

“ဦးလေး...ကျွန်မရဲ့အကြောင်းက စိတ်ပျက်စရာကောင်း
လွန်းလို့ အားလုံးကို ဖွင့်ပြောပြပါရစေ”

“အမှန်တရားပဲကွယ်...အားလုံး သိမထားသင့်ဘူးလား။ ဦး
သိရင် အားလုံး သိသွားမှာပဲလေ”

“ဪ...”

နှင်းငွေ့မှုန် မျက်ဝန်းတွေ မှေးမှိန်သွားရာမှ ခဏကြာလျှင်
မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းသွားရ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့...မိသားစုတွေပဲနော်။ ဒါဆိုရင်လည်း
ဦးလေးသဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာတော့ ပြောမပြ
ချင်ပါဘူး။ ဦးလေးပဲ တစ်ဆင့်ပြောပြလိုက်ပါ”

နှင်းငွေ့မှုန် မျက်ရည်များ ရပ်သွားအောင် စိတ်ကို ဖြေသိမ့်
အားတင်းနေရသေးသည်။ နောက်မှ ကိုယ့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို
တစ်လုံးချင်းပင် အပိုအလိုမရှိ ပြောပြလိုက်တော့သည်။

အအအအအ

အခန်း (၅)

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်...အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ။
အပြေးဦးပေလို့ပေါ့နော်”

သူမ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဦးမင်းထိုက် စိတ်ပျက်သွားပုံမရ။
သနားကရုဏာမှီးတွေပါ မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှင်းငွေ့ စိတ်သက်သာ
ရာ ရခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ်... မေမေ့အလောင်းတောင်
မြေမကျသေးပါဘူး။ နှင်းငွေ့ဘဝကို အဆုံးသတ်တော့မလို့ အိမ်က
ထွက်လာခဲ့တာပါ”

“အင်း...”

ဦးမင်းထိုက်၏ သက်ပြင်းချသံက မသက်မသာ။ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ သူ့မမနှင့်သားက နှင်းငွေ့ကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်ချင်လှပြီ မဟုတ်ပါလား။

“သမီးရဲ့ဇာတ်လမ်းကို သူတို့ ယုံပါ့မလားမသိဘူး။ လုပ်ကြံဖန်တီးပြောတယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ကြမှာ။ ခက်ပါတယ်ကွယ်”

နှင်းငွေ့ နာကျင်ပြုံးနှင့် ပြုံးမိပါသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။
ခွေးလေး၊ ကြောင်လေးတစ်ကောင်သာ မွေးဖို့လွယ်ချင်လွယ်မည်။
လူတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူ၊ မွေးချင်သူက အရှားသား။

မိဘမဲ့ကျောင်းသွားပို့ရအောင်လည်း သူမအရွယ်က ကလေးမဟုတ်တော့။

“နှင်းငွေ့...ဦးလေးတို့အိမ်မှာ သောင်တင်မနေရပါဘူးရှင်။ ဦးလေးကို တစ်ခုပဲ အကူအညီတောင်းချင်ပါတယ်”

“ပြောပါကွယ်...ဦး...တတ်နိုင်တာဆို ကူညီပါ့မယ်”

“မတတ်နိုင်တာလည်း မတောင်းပါဘူးရှင်။ နှင်းငွေ့ကို အလုပ်ကလေးတစ်ခုခု ရှာပေးဖို့ပါ။ နှင်းငွေ့ အလုပ်ကိုးမများပါဘူး။ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်မယ်...မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လုံခြုံမှုရှိမယ်...ကာကွယ်ရုံမပျက်ဘူးဆိုရင် ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းငွေ့ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဪ...အေးပါကွယ်၊ ဦး...စဉ်းစားပါဦးမယ်။ အိမ်အကူတွေ ဘာတွေရော”

“အဲဒါတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ပြီး...ဦးလေးနဲ့ ဒီအိမ်မှာ

လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ နှင်းငွေ့ကို နေစရာရော စားစရာပါပေးတဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုမှာ သွင်းပေးပါ။ အရောင်းစာရေး ဖြစ်ဖြစ်...ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ဒါဆို...ဦးရဲကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်မလား။ ခါတိုင်းတော့ ဘွဲ့ရတွေမှခေါ်တာ။ နှင်းငွေ့ကိုတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့။ အရောင်း စင်တာဘက်မှာ သွင်းပေးမယ်”

“နေတာရော”

“အင်း...နေတာတော့ ဒီမှာပဲနေလေ”

“ဘာထူးမှာလဲ ဦးလေးရယ်...နှင်းငွေ့က ဒီအိမ်က အန်တီ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲတာ။ သူ့အသံကို မကြားရဲတာ”

“ဒီအိမ်ထဲမှာတင် အိမ်အကူလုပ်ရင်ရော”

“ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲ့ ဦးလေးရယ်...နှင်းငွေ့ ဒီအိမ်နဲ့လွတ်မယ့် အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ပါရစေ”

“ဪ...အေးပါ...ဦး...ကြည့်ပါဦးမယ်။ လောလော ဆယ်တော့ အိမ်မှာပဲ နားပါဦး။ သမီးအနာလည်း ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင်သေးဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...နှင်းငွေ့ ဦးလေးတို့ကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့အလုပ် မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးရှင်...နှင်းငွေ့ မိကောင်းဖခင်ရဲ့ သားသမီးပါ”

“အေးပါကွယ်...ကဲ...နား...နား”

ဦးမင်းထိုက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ နှင်းငွေ့ ငေးကျန်

ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တော်တော်ပေါ့သွား၏။

ခါတိုင်းလို/တအံ့နွေးနွေးနှင့် မျက်နှာပူမနေရတော့။ ကိုယ့်
ဘဝအမှန်ကို ဖွင့်ဟပြောပြီးသည့်အပြင် သူပေးနိုင်မည့် အကူအညီ
ကိုလည်း တောင်းပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

လောလောဆယ် စိတ်ဒဏ်ရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ဒဏ်ရာတွေ
ပျောက်ကင်းအောင် နှင်းငွေ့ ကြိုးစားရမည်။

အအအအအ

အခန်း (၆)

မိသားစု ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးပွဲ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာပေါ့။ ဦးမင်းထိုက်၊ ဒေါ်သီတာမေနှင့် သားမင်းရည်ညွှန်းတို့ (၃)ဦး။

ည (၉) နာရီလောက်မို့ စောသေးပေမယ့် အိမ်အကူဟွေအားလုံး အနားယူနေကြပေပြီ။

ဦးမင်းထိုက်က အမနှင့်သားကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင်း တောင်းပန်နေတာ။

“ကောင်မလေးက ဆင်းဆင်းရဲရဲလေးပေမယ့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်စိတ် ရှိပါတယ်။ သူ့ကို အလုပ်တစ်ခုခု ရှာပေးပါနဲ့။ လုံခြုံစိတ်ချရမယ့်နေရာမှာ အလုပ်ရှာပေးဖို့ ပြောပါတယ်။”

“အမလေး...ဒါ ရုပ်ပြကောင်းအောင် ပြောနေတာပါ။ ဒီအိမ်မှာ ကပ်နေချင်တိုင်း သူပုံကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဆင်းရဲသားရုပ်မှန်း ငါ သိသားပဲ။ ဒီတိုက်ကြီးပေါ်ရောက်လာပြီး နင်တို့ (၂)ယောက်ရုပ် မြင်လိုက်ကတည်းက ဘယ်ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းချင်တော့မလဲ။ ဖအေကလည်း ချောချောခန့်ခန့်၊ သားကလည်း ချောချောလန်းလန်း။ ဘယ်သူနဲ့မှ အငြိမခံနိုင်ဘူးဟေ့...ကောင်မက သူရုပ်ရည်လေး အားကိုးပြီး အကြံထုတ်ချင်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို...မမရယ်၊ သူက ဒီအိမ်မှာလည်း မနေချင်ပါဘူးတဲ့။ တခြားမှာသာ အလုပ်ရှာခိုင်းတာ”

“အောင်မယ်...ရာရာစစ...သူကများ...ဟင်း”

“မမကလဲဗျာ...လောလောဆယ် သူလည်း ခြေထောက်ကောင်းကောင်းမထောက်နိုင်တဲ့အတွက် ခဏ နေပါစေဦး။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အတွက် အလုပ်ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

“အေး...ကြာကြာနေရင် နင်တို့နဲ့ ငြိကုန်မှာစိုးလို့ဟေ့...မျိုးမသိ၊ ရိုးမသိ၊ ဘယ်က ကလေးကဝ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်မှန်း မသိဘဲနဲ့”

ဒေါ်သီတာမေ ကိုယ့်မောင်ကိုတစ်လှည့်၊ တူကိုတစ်လှည့် ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်၏။

ဦးမင်းထိုက်ဟာ အသက် (၄၅) ဆိုပေမယ့် ကျန်းမာရေး လိုက်စားသူမို့ နုနုပျိုပျို။ ရုပ်ကလည်း ကိုယ့်မောင်မို့ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်။ တွမ်ခရုတို့လောက်တော့ အသာလေး။

အမှန်းမှီးလေး ညို့ညို့ညို့

၃၇

ရပ်ချောပြီး တည်တည်ကြည်ကြည် ခန့်ခန့်ထည်ထည်။

သွယ်လျသောမျက်နှာ၊ ပေါ်လွင်သော နှာတံနှင့် မျက်လုံး
တောက်တောက်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင် ထင်းထင်း။ တွမ်ခရုပ်နှင့်
ခပ်ဆင်ဆင်။

တူတော်မောင်ကရော...

အသက် (၂၀) အရွယ်။ အတက်ကြွဆုံး၊ အလန်းဆုံးအရွယ်။

ဖအေနှင့် မအေ၏ အလှတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး ကိုရီးယား
မင်းသားတစ်ယောက်လို ချောသည့် တူတော်မောင်အတွက်
ဒေါ်သီတာမေ ရတက်မအေးရ။

လင်ကုန်ရှုံးမှ တစ်သက်လုံးမှောက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

မယားကုန်ရှုံးလည်း တစ်သံသရာလုံး မှောက်တာပါပဲ။

ယခုခေတ် ပိုဆိုးသည်။

မိန်းကလေးတွေလည်း အတော်များများ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ
မဟုတ်ကြတော့။

ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိခေတ် ကုန်သွားပြီ။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းရုံတင်မက သူတို့က
တောင် ကျော်တက်လိုက်သေး။ဘီယာဆိုင်ထိုင်ကြ၊ နိုက်ကလပ်တက်ကြ၊ ကာရာအိုကေ
ဆိုကြ။

ကြည့်မရပါဘူး။

ဒေါ်သီတာမေလည်း ခေတ်အဘွားကြီးပါပဲ။

မြန်မာ့ရေမြေ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဖိလာဆန်ကျင်ပြီးတော့
မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့။

ခေတ်မီတယ်ဆိုလည်း လုံလုံခြုံခြုံလေး ခေတ်မီကြပေါ့။

ယခုတော့ မိန်းကလေးအများစုဟာ လုံချည်လည်း မဝတ်ကြ
တော့။ ဘောင်းဘီရှည်ဆိုလည်း စတော်ကင်တွေ၊ ဆွဲသားတွေနှင့်
ပေါ်မှပေါ်။ ဖော်မှဖော်။

ဘောင်းဘီတိုတွေ၊ စကတ်တိုတွေကလည်း မမြင်ဝံ့၊ မရှုဝံ့။
အပြိုင်ဖော်နေလိုက်ကြတာ။

အပေါ်ပိုင်းကလည်း ရင်နှစ်မြွှာပေါ်အောင် ဖော်နေလိုက်ကြ
တာ။ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်။

ကိုယ့်တူရဲ့ဇနီးလောင်းဟာ ရှေးခေတ် ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်
ကလို ထဘီခြေဖမိုးအုပ်ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။

ခေတ်လည်းမီပါ။ ရပါတယ်။ သို့သော် ဟိရိနှင့်သြတ္တပွလေး
တော့ ထိန်းထား။ ရပြီ။

အရေးကြီးတာ စတိုင်ပါပဲ။ စတိုင်လန်းလျှင် ပြီးပါသည်။
အပြိုင်ဖော်မှ မဟုတ်။

သည်တော့ သူက ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်တို့၏
အုပ်ထိန်းသူမို့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကြည်ကြည်လင်လင် မမြင်။

ငါ့မောင်ကို ပိုးနေသလား။

ငါ့တူကိုများ မကောင်းကြံစည်လေမလား။

သံသယဝင်ရလွန်းလို့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပူပူလောင်လောင်။

အမုန်းမိုးလေး ညိုညိုညို

၃၉

ယခုလည်း နှင်းငွေ့မှုန်ကို သူမ ကြည့်မရတာ အဲဒါ။
ကောင်မလေးကလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေတာတောင် လှတုန်း။

ဘာမှ ဟုတ္တိပတ္တိ မဝတ်ရ၊ မစားရသည့်ကြားထဲမှ သဘာဝ
အလှတွေက အလျှံပယ်။

ကိုယ်လုံးလေးက ပြည့်ပြည့်လေးနှင့် လှပကျောရှင်းနေသလို
မျက်နှာလေးကလည်း ခပ်လှလှ။

အပူသည်ရပ်မို့ မဖြီးမလိမ်းသည့်ကြားမှပင် အလှတွေက
ထွက်ပြူနေသေး၏။

လောလောဆယ်တော့ တိမ်ညိုမှိုနေသည့် လမင်းငယ်။

အသားအရေကလည်း ဖြူဖြူစင်စင်၊ ကြည်ကြည်လင်လင်။

သို့သော် ဘယ်အရပ်မှ ရေမျောက်မီးတင်မှန်း မသိရသည့်
လမ်းဘေးပန်းတစ်ပွင့်ကို သူ့အိမ်မှ ရွှေမင်းသားတွေနှင့် အကြည့်
လည်း မခံနိုင်။ အငြိလည်း မခံနိုင်။

ယခုတောင် တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်ကြာပြီမို့ သံယောဇဉ်တွေ
တွယ်ကုန်ကြမှာ စိုးရပါဘိ။

သားထက် ဖအေကို ပိုပြီး စိုးရိမ်နေရ၏။ သားက လူငယ်ပီပီ
မာနနှင့် လှည့်မကြည့်ပေမယ့် ဖအေကတော့ လူကြီးဆိုပြီး
လျှော့ဈေးပေါ့ဈေး လုပ်ချင်နေသလား မသိ။

“မောင်မောင်...နှင့်ကို ပိုပြီး စိုးရိမ်တယ်။ နင့်ကိုယ်နှင့်
တန်ဖိုးမရှိ မလုပ်နဲ့နော်။ နင်မှ တကယ့်တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း။ ဟိုတိုင်း
ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီး။ နင့်အတွက် ငါ့မှာ ဘယ်လောက် မျက်နှာ

မွန်ရတယ် မှတ်သလဲ”

“ကဲပါ မမရယ်...ဒုက္ခသည်လေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်
တောင် ပုဒ်မတွေ၊ ပုဒ်ထီးတွေ တပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ သူ နေကောင်း
တာနဲ့ သူ့လမ်းသူ လျှောက်မှာပါ။ မမကလည်းဗျာ...ဒီခေတ်ကြီးထဲ
မှာ လူတကာ ပရဟိတစိတ်မွေးပြီး ပရဟိတနှလုံးသား လုပ်နေကြ
တာ။ မမလည်း နည်းနည်းလောက် လူသားချင်း စာနာကြည့်စမ်း
ပါ”

“အောင်မာ... ကိုယ့်မောင်နဲ့ ကိုယ့်တူကိုတော့ ပရဟိတ
လုပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးဟေ့။ ကျန်တာသာ လူသားချင်း စာနာနိုင်မယ်။
သားရေ...မင်းအဖေလည်း ကြည့်ပြီးထိန်းဦး။ ငါ စပ်ပေးတဲ့မိန်းမ
တွေတော့ ငြင်းပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကျမှ
သနားနေတယ်”

“ကြီးမေကလည်း ဖေဖေက ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သနားတတ်
ကာလေ။ ကိုယ့်ဆိုင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဖေဖေ စိတ်မဝင်စားလောက်ပါ
ဘူး”

“ဘာကိုယ့်ဆိုင်လဲဟဲ့”

“ဪ...ကြီးမေ အင်္ကျီဝယ်ရင် ကိုယ့်ဆိုင်မှ ကိုယ်
ဝယ်သလိုပေါ့။ သူများဆိုင်ကို ဘယ်လိုချင်မလဲ။ ဟုတ်တယ်
မလား”

“နင်တို့သားအဖ စကားတွေကလည်း ရှုပ်လိုက်တာ။ ဒါပဲ
နော်...နောက်ထပ် (၃)ရက်၊ (၄)ရက်အတွင်း သူ့ကို အဆင်ပြေ

အမှန်းပိုလေး ညို့ညို့ညို့

၄၁

အောင်သာ လုပ်ပေးလိုက်...ဒါပဲ”

ဆွေးနွေးပွဲကို လက်စသတ်ပြီး ဒေါ်သီတာမေ အခန်းပြင် ထွက်သွားတော့ သားအဖ (၂)ယောက် ဆက်ပြီးဆွေးနွေးရ၏။

“ငါ့သားကရော ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“သူ...အတိတ်မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာကို အစာမကျေဘူး ဖေဖေ...သူ့ဖာသူ သေချင်လို့ ကားဆီပြေးလာတာ။ သားတို့က အသလွတ်၊ ပြဿနာတက်ရတယ်။ မကြည်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ကွာ...လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်နေတာကို ဖေဖေတို့က လက်ပိုက်ကြည့်မနေသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကဲပါ...ဖေဖေ သူ့ကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ရင် ဒီအခန်းကဏ္ဍက အလိုလို ပြီးသွားမှာပဲ မဟုတ်လား။ သား ကြည်ကြည် မကြည်ကြည်ပေါ့။ ကဲ...ဖေဖေ ဦးနှောက်တွေ သိပ် အခြောက်မခံနဲ့၊ မြန်မြန် အဘိုးကြီး ဖြစ်သွားဦးမယ်။ သားတော့ စာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးမင်းထိုက်တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့သည်မို့ သူလည်း ကိုယ့်အခန်းသို့ တက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြူစင်ရိုးသားစွာ သနားကရုဏာသက်မိတာနက်၊ သိကြားတွေ သိပါသည်။

အအအအအ

အခန်း (၇)

သည်နေ့တော့ နှင်းငွေ့မှုန် လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။
ခြေထောက်က အယောင်လျော့သွားပြီမို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်
ကြည့်လိုရသည်။

အိမ်ထဲမှာတော့ သိပ်မသွားရဲ။ ဒေါ်သီတာမေနှင့်တိုးနေလျှင်
မလွယ်။ ဦးမင်းထိုက်နှင့် မင်းရည်ညွှန်းကတော့ အိမ်မှာ ရှိခဲ့ကြ
သည်။ မနက်ထွက် ညနေမိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်တတ်ကြတာ။

သည်တော့ နှင်းငွေ့မှုန် ခြံထဲမှာပဲ လမ်းလျှောက်ကြည့်ရ
သည်။ နောက် ခြံတံခါးမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်
တော့ လမ်းကလေးက လျှောက်ချင်စဖွယ်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တွေမို့ လိုင်းကားတွေ ဘာတွေ မရှိ။
လမ်းသွယ်ထဲမို့ထင်။ ကားလေးတွေတောင် ကြိုကြားကြိုကြား။

အမုန်းမိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၄၃

ခြံတံခါးက ဖွင့်လို့ရသည်မို့ နှင်းငွေ့မှုန် ခြံအပြင်သို့ ထွက်ပြု
ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်သည်။

သူမ လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်နေရတာ (၁၀)ရက်
လောက်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

(၁၀)ရက်သာဆိုတယ်။ သူမအတွက်တော့ ဆယ်မိုး၊
ဆယ်နေ့။

ခြံပြင်မှာ ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်ကြည့်နေတော့ သူမ
အသွင်က ခပ်နွမ်းနွမ်း။

သည်နေ့ အိမ်မှ ဝတ်လာသည့် အဖြူရောင်လေးကိုပဲ ဝတ်
ထားသည်။ အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်။ အဖြူပေါ်မှာ အဝါလုံးလေးတွေ။

ဆံပင်က တင်ပါးထိရှည်ပြီး လေမှာ တလွင့်လွင့်။ နှင်းငွေ့မှုန်
ဟာ လောလောဆယ် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား လျော့ပါးနေသူလေးပါ။

မိခင်က ဆုံးပြီးခါစ။ အလောင်းတောင် မြေမကျခင် ပထွေး
၏ မိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲ့မှုကြောင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသူ။

သည်ကျတော့ရော။

ဦးမင်းထိုက်က သဘောကောင်းပေမယ့် ဒေါသီတာမေနှင့်
မင်းရည်ညွှန်းက မျက်နှာကြောတင်းလွန်းသည်။

သူတို့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အခါတစ်ရာ
လောက် သေပစ်ချင်စရာ။

သူတို့အိမ်မှာ တစ်သက်လုံး ကပ်နေမှာကျနေတာပဲ။

နှင်းငွေ့မှုန်၏စိတ်ဓာတ်ကလည်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ချင်သူပါ။

အခိုက်အတန့်လေးတောင် အရိပ်ခိုခွင့် မပေးချင်ကြသူတွေ။

သူမက စင်ရော်ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ဆိုပါတော့။
အတောင်ညောင်းလွန်းလို့ ပင်လယ်ထဲ ထိုးကျမတတ်၊ လိုက်ခေါင်း
တွေထဲ နစ်တော့မတတ် ဖြစ်နေရသည့် ပင်လယ်စင်ရော်လေးပါ။

ခြံပြင်မှာပင် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း
လျှောက်နေမိဆဲ...သူမ၏အနားသို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာတော့
နှင်းငွေ့ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ သည်လိုပဲ မိန်းမငယ်လေးတွေ၊ ကလေး
တွေကို ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး လူကုန်ကူးရအောင် ခေါ်သွားတတ်သတဲ့။

သူမ လန့်ပြီး ကိုယ့်ခြံဘက် ပြန်ပြေးတော့ နောက်မှ အသံ
လေးတစ်ခုနှင့်အတူ ပြေးဖက်လာသောကြောင့် နှင်းငွေ့မှုန် အံ့အံ့
ဩဩ။

“မေမေ...မေမေ...မေမေ”

ကလေးလေးက (၄)နှစ်အရွယ်လောက်ရှိပြီး ကလေးချောချော
လေး။ ပိန်တော့ပိန်ပါသည်။

“အယ်...”

ဘယ့်နှယ်...သူမကို မေမေဆိုပြီး ပြေးဖက်ရုံတင်မက
အတင်းပင်ဖက်၊ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေလေတော့...

နှင်းငွေ့မှုန် ခေတ္တ ငြိမ်နေမိပါသည်။ ကလေးကို ကြင်နာ
သနားမိပြီး အားလည်းနာလိုပါ။

အပန်းဖိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၄၅

လက်ကလေးမြှောက်ပြီး သူ့ကို ချီခိုင်းသဖြင့် နှင်းငွေ့ ချီလိုက်
မိပါသည်။ ကလေးက စွဲစွဲလမ်းလမ်းနှင့် တမ်းတမ်းတတ။

ငိုနေလိုက်တာလည်း ရှိုက်ကြီးတင်င်။

“မေမေရယ်...သားသားကိုထားပြီး ဘယ်တွေလျှောက်သွား
နေတာလဲဟင်”

နှင်းငွေ့ ဘာမှမပြောတတ်။ အခြေအနေတွေကို နားမလည်။
ကလေးပဲ ရူးသလား။ သူမပဲ ရူးသလား။

ကားထဲမှလည်း အသက် (၆၀) ဝန်းကျင် ဇနီးမောင်နှံ
(၂)ယောက် ကပျာကယာ ထွက်လာကြပါသည်။

“မြေး...လာ...လာ...အဘွားဆီလာ...သမီးရယ်...မြေး
လေးက ဒီလိုပဲ သူ့အမေကို လိုက်ရှာနေကျပါ။ ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိ
ပါနဲ့ကွယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကလေးကတော့ လူပေါ်မှ မဆင်းတော့ပါ။ သူမ၏လည်ပင်း
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားပြီး ဝမ်းနည်းနေလေဆဲ။

နှင်းငွေ့မှန်လည်း ကလေးကို အလိုက်သင့် ချီပွေ့ထားရပါ
သည်။ အဘွားကြီး ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ကလေးက ပြန်မလိုက်။

“သားသား...မေမေနဲ့ပဲနေမယ်။ ဘွားဘွားတို့နဲ့ မလိုက်ဘူး။
မေမေ...သားသားကို ခေါ်သွားပါ။ သားသား...လိုက်မယ်”

ကလေးက မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် နှင်းငွေ့လည်ပင်းကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလျှင် သူမပါ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်

မျက်ရည်တွေ ကျလာမိသည်။

ကိုယ်ကလည်း ယခုမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အမေ ဆုံးပြီးခါစ။ မျက်ရည်များက တားမရ၊ ဆီးမရ။

သူမ ကလေးကို ပြန်ပြီးပွေ့ဖက်ထားမိပါသည်။ နောက် အတွားကြီးကိုသာ ပြူးကြည့်နေမိ၏။

ကလေးက ဘယ်လိုချောခေါ်ခေါ် မလိုက်တော့။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၊ မျက်လုံးချင်းဆုံရပြီ။ နောက်မှ...

“သမီးက ဘယ်မှာနေတာလဲ။ အန်တီတို့ကို နည်းနည်း လောက် ကူညီပေးပါလားကွယ်”

ဪ...ဒုက္ခ...ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ရတော့မှာလားကွယ်။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်တောင် လမ်းမပျောက်အောင် မနည်းလျှောက်နေရ ကာပါရှင်”

“ကျွန်မက ဒီအိမ်မှာ နေတာဆိုပေမယ့် ဧည့်သည်ပါရှင်။ ကျွန်မ နယ်ကပါ။ ကားတိုက်မိလို့ ဒီထိ ခဏပါလာတာပါ”

“ဪ...ဒါဆို သမီးနဲ့ နည်းနည်းလောက် ဆွေးနွေးပါရစေ လားကွယ်”

နှင်းငွေ့မှုန် လူကြောက်တတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ခေတ် ကြီးက ရှုပ်ထွေး ပွေလီပြီး လူကုန်ကူးမှုဆိုတာတွေကလည်း နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဆန်းပြားနေလေတော့ရာ...

ယခုအဖြစ်အပျက်သည်ပင် သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်စွဲလား ဟူသော အသိနှင့် သံသယဝင်လေ၏။ ကလေးကိုတော့ သံသယ

မဝင်ချင်ပါ။

သူ့ခမျာလေး တကယ်ခံစားနေရရှာပုံ။

“ဟို...ကျွန်မ အပြင်ထွက်လာတာ ကြာပြီဆိုတော့ ခွင့်ပြုပါဦးနော်။ သားလေး...ခဏနော်”

ကလေးကို ဘွားအေ၏လက်ထဲ ထည့်ပေးမယ့် ကလေးက အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး သူမကိုသာ အတင်းဖက်ထားလေတော့ရာ အားလုံးပင် အခက်တွေ့နေကြရတော့၏။

“သားသား...မေမေနဲ့ပဲနေမယ်။ သားသားကို မထားခဲ့ပါနဲ့။ ခေါ်သွားပါ...မေမေနဲ့ လိုက်မယ်”

သူတို့အဖွဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ဦးမင်းထိုက်၏ ကား ခြံရှေ့သို့ ရောက်လာသဖြင့် နှင်းငွေ့ အားတက်သွားရ၏။ ဦးမင်းထိုက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“နှင်းငွေ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ကလေးက မေမေဆိုပြီး ကပ်နေလို့”

“ဟင်...ကြံကြံဖန်ဖန်”

“ဒီ...ဒီလိုပါကွယ်...ဟို...ကလေးရှေ့တော့ မပြောချင်ဘူး။ အန်တီတို့...သားကို နည်းနည်းလောက် အကျိုးအကြောင်း ပြောပါရစေကွယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်တိုက်ထဲ ခဏလောက် ဝင်ကြပါခင်ဗျာ”

ဦးမင်းထိုက် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် သူတို့ပါ ခြံထဲသို့ ခေတ္တဝင်ခဲ့

ကြသည်။

“သမီး...ကလေးနဲ့ ခြံထဲခဏလောက် သွားနေပေးပါနော်။ အဘွားတို့ တိုင်ပင်စရာ၊ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ”

“ကျွန်မအကြောင်း...ကျွန်မကိစ္စဆိုရင် ကျွန်မလည်း ကြားခွင့်ရှိရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်...ကဲ...ဘာဘရေ...ရှင့် မြေးကို ချောပြီး ခြံထဲ ခဏလောက် ခေါ်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်မ အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်ပါရစေ”

“အေး...အေး...မြေး...လာ...ဘာဘနဲ့ ခြံထဲ ခဏ သွားမယ်”

“ဟင့်အင်း...သား...မေမေနဲ့ပဲနေမယ်။ လိုက်ဘူး”

အခြေအနေက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ။ နှင်းငွေ့ မျက်ရည်ဝဲရပြီ။ သူမ ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်လိုပြောင်းလဲရဦးမှာလဲ။ တည်ဆောက်ရဦး မှာလဲ။

အေးလေ...ငါ အကြောက်ကြီးနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဦးမင်းထိုက် ကြည့်ရတာလည်း စိတ်ကောင်းရှိမယ့်ပုံပါ။ ငါ့ကိုတော့ ရောင်းမစားလောက်ကြပါဘူး။

နှင်းငွေ့ ကလေးကို လက်ဆွဲပြီး ခြံထဲသို့သာ ဆင်းခဲ့ရပါ သည်။ နောက်ဘက်မှာ ဒေါ်သီတာမေ၏အသံပါ ကြားလိုက်ရ သဖြင့် ပွဲကတော့ လှပပြီ။

ဖြစ်ချင်တာသာ ဖြစ်လာပါတော့။

ကျွန်မက လှေကို ပန်းတိုင်ရောက်အောင် လှော်ခတ်မယ့်သူပါ။

နှင်းငွေနှင့်ကလေး ခြံထဲဆင်းသွားတော့ လူကြီး (၄)ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည်။ အန်တီကြီးကပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပြီး အခြေအနေတွေကို ရှင်းပြရသည်။

“အန်တီနာမည်က ဒေါ်မေဘယ်သူပါကွယ်။ သူကတော့ အန်တီခင်ပွန်း ဦးချစ်ခေါင်ပါ။ စောစောက အန်တီမြေးလေးနာမည်က ချစ်သည်းခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကလေးက မိဘမဲ့လေးလားခင်ဗျာ”

သည်စကားအပြောမှာ ဒေါ်မေဘယ်သူ မျက်ရည်ကျရပြီ။

“မြေးလေးခမျာ တံဆိုးလွန်းရှာပါတယ်ကွယ်။ အစကတည်းက ဖခင်မဲ့ပါ။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရတာက ဒီက မောင်နဲ့ညီမဆီမှာ အကူအညီတောင်းရမှာမို့ပါကွယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“ဒီလိုပဲ သမီးခမျာ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့မိတဲ့ ချစ်သူကို ယုံစားပြီး အချစ်နယ်တွေ ကျွံခဲ့တော့ မရှိသေးစကား မြေးလေးကို ကိုယ်ဝန်ရခဲ့ပါတယ်”

“ဗျာ...သူ့...သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်မပေးလိုက်ကြဘူးလား”

“သူ့ချစ်သူက တကယ့်သူဌေးသား။ လူပေါ်ကြော့လေ... ရည်းစားတွေကလည်း မှီလိုပေါက်နေတော့ သမီးနဲ့ အဆင်မပြေကြ

ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ သူ့ချစ်သူ နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီး သမီးလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့ ကျန်ခဲ့တာပါပဲ”

ပြောနေသည့် အန်တီကြီးခမျာ မျက်နှာတော့ မကောင်းလှပါ။ ပျော်ရွှင်စရာတွေမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“အန်တီတို့မှာ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူးပေါ့။ သမီးကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ ချစ်လိုက်တာလည်း အသည်းတုန်အူတုန်...ဘယ်လိုလုပ် ပစ်နိုင်မှာလဲကွယ်။ မိုက်တယ်ပဲ ဆိုစေဦးတော့။ ကံဆိုးလှတဲ့ သမီးလေးကို ဖျောင်းဖျချောမော့ပြီး ဒီဖခင်မဲ့ မြေးလေးကို မွေးခဲ့ကြရတယ်။ ဒီကလေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်ရပြန်တော့လည်း အန်တီတို့ သနားချစ်နဲ့ ချစ်ရပြန်တာပေါ့”

“ပြီးခဲ့တဲ့ (၄)လလောက်ကတော့ သမီးလေး ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးသွားရှာခဲ့တယ်”

သည်နေရာအရောက်မှာတော့ အန်တီကြီး ရှိုက်ရှိုက်လာခဲ့သည်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး...

“သမီးကိုယ်စား ကျန်ခဲ့တဲ့ မြေးကိုပဲ ဆက်ချစ်...ပြုစု... ပျိုးထောင်ရတော့မှာပေါ့။ ခက်တာက သူတို့သားအမိခမျာ တပျိုးတွဲနေလွန်းတော့ သားအမိ...သူငယ်ချင်းလိုဖြစ်ပြီး ကလေးက မအေကို အရမ်းခင်တွယ်လွန်းတာပါပဲ”

“သမီး ဆုံးသွားကတည်းက ကလေးခမျာ အမြဲချူချာပြီး မအေကိုပဲ တ,တတ...ညဘက်ဆိုလည်း မအေကို မြင်တယ်ဆိုပြီး အော်ခေါ်...ကလေးက စိတ္တဆန်ဆန်ကို ဖြစ်နေရှာတာ။ အန်တီတို့

လည်း မြေးလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမချီတော့ပါဘူးကွယ်။ မြေးလေးက သမီးနဲ့လည်း ချွတ်စွပ်တူတယ်လေ”

“ဪ...ကလေးက ဒီလိုပဲ သူ့အမေရွယ်တိုင်းကို လိုက်ခေါ်နေတာပဲလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ခု...ဒီကလေးမလေးကျမှ ထူးထူးခြားခြားပါ။ အန်တီတို့စိတ်ထင် မြေးလေးနဲ့ ဒီကလေးမလေးရေစက်တွေ...ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေရှိတယ် ထင်ပါတယ်”

ဒေါ်သီတာမေ နှုတ်ခမ်းကို မှဲလိုက်ပါ၏။ ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ လှေလူးတော့ တွေ့ကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့လေ...ဒီချေးထုပ် အိမ်က လွင့်သွားရင် ပြီးတာပါပဲ။ အဆင်းဘီးတပ်ပေးလိုက်ဦးမှ။

“အဲဒီတော့ အမကြီးတို့က သူ့ကို ကလေးအတွက် ခေါ်သွားချင်တယ်ပေါ့။ ဒီလိုလား”

ဒဲ့ပဲ မေးထည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်သီတာမေ စိတ်မရည်တော့ပါ။ ဦးမင်းထိုက်ကတော့ မြွေမသေ တုတ်မကျိုး လုပ်ချင်သည်။ ဆုတ်သာတက်သာ။

“မမကလည်းဗျာ...သူတို့ပြောစကားပဲ အရေလည်အောင် နားထောင်စမ်းပါဦး”

“ဪ...အေးပါ...ပြော...ပြော...အမကြီး”

“အေးကွယ်...ဒီသမီးက ညီမတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပါသလဲ။ ညီမတို့ ထည့်ပေးလို့ရသလား”

“သူက ဘယ်လိုပြောလို့လဲ”

“ညီမတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ သူ့ကို ကားတိုက်မိလို့ ဒီအိမ်မှာ ခဏရောက်နေရတာပါတဲ့”

“ဟုတ်တယ်...သူက ကားရှေ့ဖြတ်ပြီးပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်း...”

“မမ...မမကလည်းဗျာ...မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေ တော့တာပဲ”

“ငါက မှန်တာပြောတာလေ မောင်လေးရဲ့...ကဲပါ...အမ ကြီးတို့ ဖြစ်ချင်တာပြောပါ”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သူ့ကို သားအတွက် ခေါ်သွားချင်တယ် ကွယ်။ မြေး အခြေအနေကောင်းသည်အထိ သူ့ကို လစာပေးပြီး ကလေးထိန်းသဘောမျိုး ခေါ်ထားချင်ပါတယ်”

“အိုကေ...သူ့ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးလိုက်မယ်။ သူ လက်ခံမှာပါ။ သူကလည်း ပြောပါတယ်။ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင် ပါတယ်တဲ့”

ဒေါ်သီတာမေက အပြီးအပြတ်ပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချပေး နေသော်လည်း ဦးမင်းထိုက်ကတော့ ခပ်အင်အင်။ တွေးတွေးဆဆ။

“မမကလည်းဗျာ...ကာယကံရှင်ကို မေးဦးမှပေါ့။ သူက အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်တွေမှာ အိမ်အကူ မလုပ်ချင်ပါ ဘူးတဲ့။ စတိုးဆိုင်တွေ...အထည်ဆိုင်တွေ...ဆေးဆိုင်တွေမှာ စာရေးမသဘောမျိုး လုပ်ချင်တာ။ ကုမ္ပဏီတွေမှာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပေးမလားလို့”

အမုန်းဆိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၃၃

“အို...ဇယားတွေ ရှုပ်လို့ကွယ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ယောက်ျား သားတွေနဲ့မို့ မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေးကို မထားချင်ပါဘူး။ ဒီက အမကြီးတို့ကလည်း ကလေးအတွက် လိုအပ်နေတာမို့ ခဏဖြစ်ဖြစ် ထည့်လိုက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီရာလည်း ရောက်တာပေါ့”

ဒေါ်သီတာမေကတော့ နှင်းငွေ့ အိမ်မှထွက်သွားရေးကိုသာ တွင်တွင်လှော်နေလေ၏။

သည်အချိန်မှာ နှင်းငွေ့နှင့် ချစ်သည်းခေါင်လေးတို့ ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကလေးကတော့ နှင်းငွေ့ကို လုံးဝ အပျောက်မခံတော့ပါချေ။

နောက်ဆုံး အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ချော့မော့ပြီး နှင်းငွေ့မှန်ကို သူတို့ ခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။

အအအအအ

အခန်း (၈)

စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်တာလား။

နှင်းငွေ့မှန်တို့ ကံထတာလား။

ဒါမှမဟုတ် သူမက စိတ်နှလုံးဖြူစင်သူမို့ အကျိုးပေးနေတာလားပင် မသိ။

နှင်းငွေ့မှန်တစ်ယောက် ဟုန်းခနဲ ကြီးပွားချမ်းသာနေရပေပြီ။

ချစ်သည်းခေါင်လေး၏မိခင် ချစ်သက်လှယ်၏ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များနှင့်အတူ သူ၏အခန်းထဲမှာ နေရသည်။

တကယ်လည်း ချစ်သည်းခေါင်တို့သားအမိနေခဲ့သည့် အခန်းပေကိုး။

ကလေးကလည်း ရွှင်လန်းတက်ကြွနေပြီး စာသင်ကြားလို့ ရသွားသည်။

အမှန်ဆိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၅၅

“မူကြိုမတက်ဘူး...မေမေပဲ သင်ပေး” ဆိုလို့ သူမ ကိုယ်တိုင် ကလေးကို စာသင်ပေးရသည်။

အိမ်မှာ လူကလည်း မများပါ။ ဦးချစ်ခေါင်၊ ဒေါ်မေဘယ်သူ နှင့် ချစ်သည်ခေါင်၊ နှင်းငွေ့မှုန်။ အိမ်သား (၄)ယောက်ပဲ ရှိသည်။ အိမ်အကူတွေက (၂)ယောက်။

ကားတွေကလည်း (၃)စီးတောင်။ နှင်းငွေ့မှုန်၏အလုပ်က ကလေးကို မိခင်တစ်ယောက်သဖွယ် ကြင်နာ ပြုစု စောင့်ရှောက် ပေးရုံ။

ကလေးနှင့်ပဲ တစ်နေ့လုံး အတူနေ။ ညဘက်ကျတော့လည်း ကလေးက သူမနှင့်ပဲ အိပ်ချင်သည်။ အဘိုး၊ အဘွားတွေကလည်း သူတို့နှင့် အိပ်စေချင်သည်။

ကလေးက နှင်းငွေ့ကို မိခင်မှတ်ပြီး အစွမ်းကုန် ခင်တွယ်နေ တော့ လူကြီးများ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြရုံသာ။

နှင်းငွေ့ကတော့ ကလေးနှင့် တော်တော်အဆင်ပြေနေရပါ သည်။ ကွယ်လွန်သွားသည့် မိဘ (၂)ပါးကို လွမ်းဆွတ်တသရသည် ဗုဒ္ဓအပ သူမဘဝအတွက် နားခိုရာရနေသော ကာလများပါပေ။

သို့သော် နှင်းငွေ့ခမျာ ကိုယ့်ဘဝအစစ်အမှန် မဟုတ်လို့ ဖျော်ရွှင်နှစ်ခြိုက်ခြင်းတော့ မရှိပါ။ သူမ၏ဘဝက သရဲရထားစီးနေ ရသလို။ ဘယ်ကွေ့မှာများ အစွယ်ပြူးပြူးနှင့် ဘီလူးကြီးတွေ ဆီလာမလဲဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် စိုးရွံ့နေရသည့်ဘဝ။

ပထွေးတော် ဦးရန်နိုင်ကရော စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနှင့်

သူမကို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်နိုင်ပါ့မလား။

မေမေက ဒေဝဒတ်လို၊ မာရ်နတ်လို လူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ပြီမို့ နှင်းငွေ့အဖြစ်က တထိတ်ထိတ်၊ တလန့်လန့်။

* * *

“မေမေရေ...စိန်...”

ခြံထဲက ကွန်ကရစ်လမ်းတွေပေါ်မှာ သားလေးက ပြေးလွှား ဆော့ကစားလျက်။ နှင်းငွေ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ရသည်။

ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသည့် ကလေးငယ်ကို ကြည့်ပြီး နှင်းငွေ့ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ အယောင်ဆောင်သည်ပင်ဖြစ်စေ သူမ အလုပ်က ကလေးတစ်ယောက်၏ဘဝကိုတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိစေတာ ပင်။

ချစ်သည်းခေါင်လေးဟာ ရှင်သန်နေသည့် သစ်ပင်လေး တစ်ပင်ဆိုလျှင်ဖြင့် သူမကြောင့် သည်သစ်ပင်လေးဟာ အသီးတွေ၊ အပွင့်တွေနှင့် ဝေဆာလှပလာလိမ့်ဦးမည်။

“သားသား...မှောက်လဲမယ်...သားသား...”

ခြံတံခါးမပိတ်ရသေးတာမို့ သားလေး ခြံအပြင်သို့ ရယ်ရင်း မောရင်း ပြေးထွက်သွားလေလျှင် နှင်းငွေ့ မျက်စိတွေ ပျာခနဲ...

“သား...သားသား...”

သူမ အစွမ်းကုန် ပြေးထွက်ပေမယ့် မမီ။ လမ်းသွယ်ထဲသို့ ကားတွေ ဝင်လာတတ်ပါတိ။ နှင်းငွေ့တစ်ယောက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်

အပန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇

မူတွေနှင့် ကမ္ဘာပျက်နေရတုန်း ကားဘရိတ်သံကြီးက သူမနားထဲသို့
လျှင်တော်လဲသံကြီးနယ်...

“ကျွါ...”

“အား”

ကားတစ်စီး ရပ်သံနှင့်အတူ ကားပေါ်မှ လူ (၂)ယောက်
ပြေးဆင်းလာကြသလို နှင်းငွေ့မှုန်ကလည်း ကားနားမှာ လဲကျသွား
သည့် ကလေးကို ပြေးပွေ့ချီလိုက်၏။

“သား...သားလေး”

ကလေးက လန့်ပြီး သတိလစ်သွားတာမို့ နှင်းငွေ့မှုန် ကလေး
ကို ချီပွေ့ပြီး ပဋိဋ္ဌာမြေလူး ဖြစ်နေရသည်။

အိမ်ထဲမှာလည်း မည်သူမျှမရှိ။ ဘာဘရော ကြီးမေပါ အပြင်
သွားကြပြီ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် လူ (၂)ယောက်က ကလေးကို
လက်လွှဲယူကြပြီး...

“တက်...တက်...ညီမ...ကိုယ်တို့ ဆေးခန်းပို့ပေးမယ်။
ဘာမှမပူနဲ့”

“နေ...နေကြပါဦး”

“ကလေးက အရေးကြီးတယ်”

နှင်းငွေ့မှုန် ပြေးထွက်လာသည့် ဒေါ်ဥနှင့်မနှင်းကို မှာခဲ့ပြီး
ကားပေါ် ပါသွားရတော့တာ။

* * *

ဆေးခန်းက မဝေးလို့ တော်သေး၏။ နီးရာဆေးခန်းမှာ ကလေးကို ကုသပေးကြတော့ ကလေး၏မိဘအမည်။ ကလေး၏ အမည်တွေ ပြောရသည်။

“ကလေးအမည်”

“ချစ်သည်းခေါင်ပါ”

“မိဘအမည်”

“ဦးချစ်ခေါင်၊ ဒေါ်မေဘယ်သူ”

“အဘိုးအဘွားနာမည်ကို သုံးရသလား။ ကလေး အဖေနဲ့ အမေ”

“ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်”

ကားနှင့်တိုက်မိမလိုဖြစ်သည့် လူငယ် (၂)ယောက်ပုံစံက သိပ်ပြီး မကျေနပ်။ အကြောင်းသိတွေလားမသိ။

ဘုရားရေ...နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်သူတော်တွေ တိုးနေရပြန်ပြီ။

လူငယ် (၂)ယောက်ဆိုပေမယ့် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်အရွယ်တွေ။ နှင်းငွေ့ထက် ကြီးပါသည်။

သားလေးကို ဆေးကုသပေးပြီးတော့ သူတို့ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ပြင်ကြသည်။

“ညီမက ကလေးအမေလား”

“မဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

သားလေး ခံစားသွားရမှာစိုးသဖြင့် နှင်းငွေ့ ညာလိုက်ရပါ သည်။ ကလေးကို ပွေ့ချီထားသည့် နှင်းငွေ့ကို သူတို့က သေချာ

အပန်းဖိုးလေး ညိုညိုညို

၃၉

ကြည့်၏။

ဂါဝန်အဖြူပွင့်လေးနှင့် လုံလုံခြုံခြုံ လှလှပပ။ ကလေးအမေ ရုပ် ဘယ်လိုမှမထွက်။ ကလေးကလည်း အဖြူမှာ စတစ်ကာလေး နှင့် ဝတ်စုံနှင့်။ ချောချောလေးတွေပေါ့။

“ညီမ...ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

“အင်...”

ဘယ်သူမို့ မှတ်မိရမှာလဲ။ ဆေးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီး သူတို့ ဖွင့်ပေးထားသည့်ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ကိုယ်...ဉာဏ်ဗလလေ”

“ဉာဏ်ဗလ”

ကြာဖူးတာပေါ့။ ချစ်သည်းခေါင်လေးရဲ့ တရားမဝင် ဖခင်။ ချစ်သက်လှယ်၏ချစ်သူ။ လူရမ်းကား၊ သူဌေးသား။

နှင်းငွေ့ အံ့သြကြောက်လန့်သွားမိတာ သူက ရာဇဝင်လူဆိုးမို့ ပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ထွက်သွားသူက ဘယ်အချိန် မြန်မာနိုင်ငံထဲ ပြန်ရောက်နေတာလဲ။

“ဒါ...ကိုယ့်သား၊ သူငယ်ချင်းတွေ သားပုံလှမ်းပို့တယ်။ သားအကြောင်း လှမ်းပြောကြတယ်။ ကျေးဇူးပဲ...ချစ်။ ကိုယ့်သား ကို ကိုယ့်ကိုယ်ပွား မွေးပေးထားလို့”

အောင်မယ်...လူကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့်။ နှင်းငွေ့ ဆတ်ခနဲ ခါသွားရသည်။

“ရှင် ဒီလောက် အဆက်အသွယ်တွေ ကောင်းနေလည်း

တကယ့်အဖြစ်မှန်တွေကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်လိုက်ပါဦး။ ကဲ... ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပို့”

“ချစ်...မောင်ကို စိတ်နာမယ်ဆိုရင်လည်း နာသင့်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး မာနတွေထားပြီး တင်းကြပ်ကြပ်တဲအဖြစ်တစ်ခုမှာ မောင်ကိုပဲ အပြစ်တွေ ပုံချတော့မလို့လားကွာ”

အရေးထဲ ကလေးကို လှမ်းပွေ့ချီယူပြီး ဆွေးဆွေးမြည်မြည်တွေ ပြောနေ၏။ ရှေ့မှ သူ့သူငယ်ချင်းကတော့ ကားကို မောင်းထွက်ပါလေပြီ။

နှင်းငွေဟာ ရန်ကုန်ကို မသိကျွမ်းတာမို့ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ။ ကားရပ်လို့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်။

“ရှင်...ရှင်...ဘယ်ကို ခေါ်လာတာလဲ”

“ကိုယ့်မာမိနဲ့ တွေ့ပေးမလို့ပါ။ မာမိက အရမ်းသနားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြေး အရမ်းလိုချင်နေတာလေ။ မြေးရူး ရူးနေတာ။ သားကလည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။ မြေးကလည်း ဒီတစ်ယောက်တည်း”

နှင်းငွေ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိသည်မှာ ဘာဘာနှင့်ကြီးမေကို သနားလို့ပါပဲ။ သူတို့ခမျာ သေဆုံးသွားသည့် သမီးလေးကိုယ်ဘေးချစ်နေကြရတာ။

“ဒီမယ်... ဒီမယ်... ဒါတော့ ရှင် ဘယ်တရားမလဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ချင်သလိုချစ်၊ ပစ်ချင်သလိုပစ်ထား
ခဲ့ပြီး ခုမှ ငါ့သား၊ ငါ့ဇနီးလုပ်နေလို့ ဘယ်တရားမလဲ”

“ငါ့ဇနီးလို့ မပြောပါဘူး။ သားကိုပဲ လိုချင်တာပါ”

“အောင်မာ”

ပြောပုံက စီးပိုးလွန်းသဖြင့် ဒေါသတွေ ထွက်လွန်းရ၏။ ပြီးမှ
နှင်းငွေ ဘရိတ်ပြန်အုပ်ရသည်။ ငါနဲ့မှ မဆိုင်တာ။

“ဒါပေမဲ့လေ...လိပ်ဥလိုချင်မှတော့ လိပ်မကြီးကိုလည်း
ယူရတော့မှာပေါ့လေ။ မပူပါနဲ့ကွာ”

“ရှင်...ရှင်...လူမှားနေပြီ”

“မမှားပါဘူး...ဒါ...ငါဝယ်ပေးတဲ့ အင်္ကျီ။ ငါ့ဒယ်ဒီ ဂျပန်
ကပြန်တော့ ပါလာတဲ့အင်္ကျီ”

သေဟဲ့...နန္ဒီယ။ သူမက ချစ်သက်လှယ်၏ အင်္ကျီတွေကို
ယူဝတ်နေရတာကိုး။

“ကျွန်မ...သူ့အင်္ကျီယူဝတ်တာ”

“လာပါကွာ...ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ဒီအိမ်က မင်းအတွက်
ဓမ္မိမ်းပါဘူး။ မတွေ့ကြတဲ့ (၅)နှစ်လောက်အတွင်း ဘာမှပြောင်းလဲ
မသွားပါဘူး”

သူက ကလေးကို လက်တစ်ဖက်က ချီးပြီး နှင်းငွေ၏ပခုံးကို
လက်တစ်ဖက်က ဖက်လျက် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော တိုက်ကြီးထဲ
သို့ ခေါ်သွားလျှင် နှင်းငွေခမျာ အူကြောင်ကြောင်။

ငြင်းလို့လည်းရမှာမဟုတ်။ ချစ်သက်လှယ်နှင့် သူမ ရင်ချင်း

နည်းနည်းပါးပါး ဆင်တာပါ။ (၅)နှစ်လောက်အတွင်း ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ် မေ့သွားလေသလားမသိ။

သူ ခေါ်သွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားရတော့ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုက ဆီးကြိုနေသည်။ သူဌေးမကြီး၏ အိပ်ခန်းက လှလှပပ ခမ်းခမ်းနားနား။

သို့သော် မခမ်းနားနိုင်တာက သူဌေးမကြီးပါ။ အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိပြီး ခပ်ဝဝ၊ ခပ်လှလှ သူဌေးကတော်ကြီးခမျာ ဝှီးချဲ့ပေါ် မှာ ထိုင်နေရရှာပါသည်။

“မာမိ...ဒါ...မာမိမြေးလေး ချစ်သက်လှယ်ရဲ့ကလေး... သားနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တယ်နော်”

“ဪ...အေးကွယ်...သားငယ်ငယ်က ရုပ်အတိုင်းပဲ။ လာပါဦး...မြေးရယ်...ဖွားဆီ...လာပါဦး”

ကလေးကလည်း သွေးပဲစကားပြောလေသလားမသိ။ မာမိ ဆီသို့ သွားပါသည်။

“မာမိမြေးလေး...ဖွားမြေးလေး”

မာမိက ကလေးကို တရှုံ့ရှုံ့ နမ်းနေသလို ကလေးကလည်း ခေါင်းလေးကပ်လို့။ ဟာမိနီ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။

နှင်းငွေမှုန် အံ့ဩရပါသည်။ သားလေးဟာ တကယ်ပဲ သွေးက စကားပြောတာလား။

ဉာဏ်ဗလက သူမကို လက်မောင်းမှဆွဲပြီး အခန်းပြင်ဘက် ဝရံတာသို့ ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် နှင်းငွေ ပါသွားရသည်။

သူဟာ ဂူညွန်ဖြိုးလို ခပ်မိုက်မိုက်ဒီဇိုင်းနှင့်ပေမယ့် နှင်းငွေ
ရင်မခုန်။ စိတ်ပဲဆိုးပါသည်။

သူဟာ လူစိတ်မရှိသူ။

ချစ်သက်လှယ်ကို ကျူးလွန်စော်ကားပြီးမှ လက်မထပ်ဘဲ
နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားသူ။ မုန်းတယ်။

“မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လာတာ။ တလွဲတွေ
လျှောက်တွေးမနေနဲ့”

“ဘာကိုတွေးရမှာလဲ”

“ဪ...မင်းကို ချစ်လို့ကြိုက်လို့ ဆွဲခေါ်လာတယ်ထင်ပြီး
ဘဝင်မြင့်နေမှာစိုးလို့...ကြိုပြောထားရတာ”

“အောင်မာ”

“ငါ စိတ်ဝင်စားတာ ငါ့သားပဲ။ ငါ့သားကို ငါ ပြန်လိုချင်
တယ်။ မင်းကို ငါ ငွေဘယ်လောက်ပေးရမလဲ။ ရွေးရမလဲ...
ပြော”

“ရှင်...ရှင်...လူပါးဝလိုက်တာ”

“မင်းလည်း ဖအေမပြနိုင်တဲ့သားကို မလွဲသာလို့ မွေးထားရ
တာ မဟုတ်လား။ သားကိုမြင်တိုင်း ငါ့ကို ကျိန်ဆဲနေ...စိတ်နာနေ
တယ်မဟုတ်လား”

သူ့စကားတွေက ငါ့စကား နှားရဖြစ်နေလျှင် နှင်းငွေ
ချစ်သက်လှယ်အစား မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရသည်။

“ဒီမှာ...ရှင် အမှတ်မှားနေပြီ။ ကျွန်မ ချစ်သက်လှယ်

မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ဒီလောက်မအဘူး ချစ်...ဟောဒီက မင်းရဲ့မဲ့ကအစ ငါ မမေ့ဘူး”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှင်းငွေအင်္ကျီကြယ်သီးတစ်လုံး ဖြုတ်လိုက်လျှင် ရင်ညွန့်မှာ မွဲတစ်လုံး။

“အို...ရှင်...ရှင်”

“ကဲ...မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

မွဲကအစ တူနေပါလား။ နှင်းငွေ သူ့အနားမှ ချာခနဲ လှည့်ပြန် ပြေးခဲ့ရင်း အင်္ကျီကြယ်သီး တပ်ရသည်။

မာမိုပေါင်ပေါ်မှာ အဆင်ပြေနေသည့် သားကို နှင်းငွေ လက်လှမ်းရင်း မာမိုကို နှုတ်ဆက်ရသည်။

“ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ...အိမ်မှာ ဘာဘတို့ စိတ်ပူနေကြ လောက်ပြီမို့ပါ”

“နေပါဦး သမီးရယ်...မာမိ တောင်းပန်ပါတယ်။ ခဏ လောက် နေပေးပါဦးနော်။ မာမိုမြေးလေးကိုလည်း တွေ့ရတာ မဝသေးလို့ပါ”

နှင်းငွေ အခက်တွေ့နေရတုန်း ဉာဏ်ဗလ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာခဲ့သည်။ မာမိက သူ့သားကို အားကိုးတကြီးနှင့်...

“သား...မြေးလေးကို မာမိုရင်ခွင်ထဲရောက်အောင် ပြန်ခေါ် ပေးပါနော်...သား”

“စိတ်ချပါ မာမိ...သား ပြန်ခေါ်ပေးပါ့မယ်။ လောလော

အပန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၆၅

ဆယ်တော့ သူတို့ ပြန်ကြပါစေ”

“သားရွှေအိုးထမ်းတဲ့အဖြစ်ကိုပဲ မာမီ ကြိုဆိုပါတယ် သား။ အကြမ်းဖက်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ...စိတ်အေးအေးထားပါ။ လာ...သား... ပါးပါးဆီ...လာ”

ကလေးကလည်း စွေခနဲ လိုက်တာပါပဲ။ ဟင်...တော်တော် အဖေငတ်နေတဲ့သား။ သူက ကလေးကို သူပခုံးပေါ် ခွတင်ပြီး ချီလာခဲ့တော့ သားကလည်း သဘောတွေကျလို့။

“သားသားက အဲလို...အဖေလုပ်တဲ့ လူအပေါ် ခွစီးချင်တာ” လို့ သူပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

နှင်းငွေကတော့ ရင်ထဲမှာ မိုင်းပုံးတစ်ဒါဇင်လောက် မျိုချထားမိသူလို ခံစားနေရပါသည်။

ဘာဘနှင့်ကြီးမေတော့ ရန်သူတော် ပေါ်လာပါပြီ။

အေးလေ...ချစ်သက်လှယ်နဲ့ ဉာဏ်ဗလဟာ တရားဝင် လက်ထပ်ထားကြတာမှ မဟုတ်တာ။ သားလေးကို သူတို့လိုချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

ကားပေါ်မှာ နှင်းငွေ သူ့ကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ တော်တော်ရိုင်းတဲ့လူ။ အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်လုံး ဖြုတ်ပြီး ရင်ညွန့်က ခွဲကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပုံအား ပြန်မြင်ယောင်ပြီး နှင်းငွေ ကြက်သီး ထမိပါသည်။

“ခြံရှေ့မှာ ကျွန်မတို့ကို ထားခဲ့”

“မရှည်ပါနဲ့...အိမ်ထဲထိ ပို့မှာ... ဝင်မှာ။ ဒါ ငါ လာဖူးနေ ကျအိမ်”

“နေပေါ့”

သူက တတယ်ပင် တိုက်ရှေ့ထိ ကားကို ဝင်ရုံတင်မက သားသားကိုပါ ပွေ့ချီပြီး တိုက်ထဲ၊ ဧည့်ခန်းထိ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘာဘနှင့်ကြီးမေတို့ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ နှစ်ယောက်လုံး စိုးရိမ်တကြီး...

“မြေး...လာ...ဖွားဆီ...လာ”

ဉာဏ်ဗလ ကလေးကို မပေးပါ။ သူပေါင်ပေါ်မှာ ချီထားပြီး သူပါ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဉာဏ်ဗလပါ”

“ဉာဏ်ဗလ”

နှစ်ယောက်အတူ တစ်သံတည်း ထွက်သွားကြပြီး ဘာဘနှင့် ကြီးမေ ကြက်သေသေနေလေသမျှ သူကတော့ ဇာတ်မင်းသား တစ်ယောက်လို ရှေ့သို့ ဆက်ကနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ရော သူပါ မာန တွေ ပြိုင်နေကြလို့ မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ကြရတာပါ”

ဒေါ်မေဘယ် ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်ရှာ။ သမီး၏ကိုယ် စား၊ ကိုယ်ပွားလေးကိုသာ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေရှာရတော့သည်။

ဉာဏ်ဗလကို လျှော့တွက်လို့မရ။ သို့မှာ ဘာဝှက်ဖဲတွေ
ရှိမည်မသိ။

ဆွေးနွေးခြင်းနည်းကို သုံးရမလား။ ဖြုတ်၊ ထုတ်၊ သတ်ပဲ
လုပ်ရမလား။

ဒေါ်မေဘယ်သူ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေရ
တော့သည်။

အအအအအ

အခန်း (၉)

နှင်းငွေနှင့် ချစ်သည်းခေါင်လေးရဲ့ အခန်းထဲမှာ တိဗီတစ်လုံး ထည့်ပေးထားပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကလေးကြိုက် ကာတွန်း လိုင်းလေးတွေ ဖွင့်တာများသည်။

ညဦးပိုင်းများမှာ ကလေးက နှင်းငွေရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်ပြီး တိဗီ ကြည့်နေတတ်ပါသည်။

“မေမေ...သားသားကို ပုံပြောပြ”

“ကာတွန်းကားကြည့်လေ...သားရဲ့”

“ကြည့်တော့ဘူး...ပုံပြောပြ”

ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပြီး ပုံပြင်လေးတွေ ပြောပြရင်း အိပ်သွားတော့ အိပ်ရာထဲ ချသိပ်ရသည်။ သူမ၏ ကမ္ဘာလေးက သာတောင့်သာယာ။

အမုန်းသိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၆၉

ဆင်ဖြူတော်လေးကို မှီပြီး ကြံစုတ်နေရတာမို့ ဘဝက
သာသာယာယာ။ သို့သော် ဒါဟာ ဘဝအစစ်တော့ မဟုတ်ပါ။

လူဆိုတာ လောကဓံလှိုင်းလုံးတွေကို ခံနိုင်ရမှာပဲ။

လောကဓံ (၈)ပါးကို ခံနိုင်ရမှာပဲ။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတရားတွေ...

နိမ့်ခြင်း၊ မြင့်ခြင်းတရားတွေ...

အဆိုးလောကဓံ၊ အကောင်းလောကဓံတွေ ဘာပဲလာလာ
ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားရမယ်။

ကလေးကို အိပ်ရာထဲမှာ ချသိပ်ပြီး အခန်းတံခါးကို သွားပိတ်
မည်ပြင်စဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် နှင်းငွေ့ လန့်သွားရသည်။

မနေ့ တစ်နေ့ကမှ ကြီးမေ ဝယ်ပေးခဲ့သည့်ဖုန်း။ ဘယ်သူက
ဆက်တာလဲ။ ဘုရားရေ...ကမ္ဘာကြီးက ရွာကြီးတစ်ရွာဆိုတာ
တကယ်လား။

တကယ်ပဲ ကမ္ဘာကြီးကျဉ်းမြောင်းနေပြီလား။ သူမ အထိတ်
ထိတ်အလန့်လန့်နှင့် ဖုန်းသွားကိုင်ရသည်။

“ဟဲလို”

“ချစ်...ကိုယ်ပါ...ညဏ်ဗလ”

“အင်...”

လျင်လိုက်တာ။ ဘယ်လမ်းကြောင်းကနေ ဖုန်းနံပါတ်ရသည်
မသိ။ အေးလေ...သူက ဆရာကြီးပဲ။

“ကျွန်မ ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သည်းခေါင်လေးရဲ့

ကလေးထိန်း...နာနီ...အာယား”

“ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ပြော...မင်းပုံစံက ကလေးအမေပုံစံ။ ရင်တွေ...တင်တွေ ဖွံ့ထွားတယ်။ အပျိုပုံစံ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မာ...ရှင်နော်...ရှင်”

“ပြီး...သားက မင်းကို အလကားနေရင်းတော့ မေမေ မခေါ်လောက်ဘူး။ သူ့အမေမို့ မေမေလို့ခေါ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး...ကလေးအမေ ဆုံးတာ (၄)လလောက်ရှိပြီ တဲ့။ သားလေးက ကျွန်မကို သူ့အမေနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်လို့ မေမေဆိုပြီး ကပ်နေတာ”

“တော်ရုံလည်း စိတ်ကူးယဉ်ပါကွာ။ ရူးလည်းသွားပါဦး မယ်။ ဒီမှာ ချစ်သက်လှယ်...ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်နေတုန်းလို့ မမှတ် နဲ့နော်။ ငါတို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာကြတုန်းက မင်းရဲ့ ပက်စက်တဲ့အပြော တွေ၊ ပက်စက်တဲ့ အမူအရာတွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးကွ။ ခုဟာက ငါ့သားကို လိုချင်လွန်းလို့ မင်းကို ငါ ဒီလောက် အောက်ကြို့ပေးနေတာ”

“ရှင်...သေလိုက်ပါလား။ ကျွန်မနာမည် နှင်းငွေ့မှုန့်... ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ဘာသာ ယုံချင်ယုံ...မယုံချင်နေ”

“မယုံဘူးကွာ...မင်းလိုမိန်းမရဲ့ပါးစပ်က ဒီလိုပဲ ကလိမ်စေ့ ငြိမ်းဆင်ပြီး ပြောတတ်တာ ဘာဆန်းသလဲ”

“ရှင်ကရော ကလေးပဲ။ ရှင့်ဘာသာ မိန်းမတွေ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ယူပါလား။ ကလေးတွေ ဒါဇင်လိုက်တောင် နဲ့ဦး

အမှန်းသီးလေး ညို့ညို့ညို့

၇၁

မယ်။ ဘာနဲ့ ကြီးမေခမျာ သူတို့သမီးလေးရဲ့ကိုယ်စား သားလေးကို
ပဲ ရှားရှားပါးပါး ချစ်နေရတာပါရှင်...သားလေးကို ဘေးမဲ့ပေး
လိုက်ပါနော်”

နှင်းငွေ့မှန် တကယ်ပင် စိတ်မလက်ပါ အနူးအညွတ်
တောင်းပန်မိတာ ဘာနှင့်ကြီးမေကို သနားလို့ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖက်က ယမမင်းကတော့ တောင်းပန်လို့မရ။ ဗိုလ်အောင်
ဒင်လို တဟားဟား ရယ်လိုက်သေး။

“ငါ့ကို ဒါတွေလာပြီး ပြောမနေနဲ့။ အခု ငါက ရောဂါတစ်ခု
ကြောင့် ကလေးမရနိုင်တဲ့ကောင် ဖြစ်သွားပြီ”

“အင်...”

အထူးအဆန်းကြီးပါလား။ ဒါကြောင့် ကလေးကို ကျားကုပ်
ကျားခဲ လိုချင်နေတာထင်ပါ။

“ရှင်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ်...ငါ နိုင်ငံခြားမှာ မိန်းမ ရခဲ့တယ်။ (၃)နှစ်
သာ ကြာတယ်။ ကလေး မရဘူး။ စစ်ကြည့်တော့ ငါ့ဘက်က
ချို့ယွင်းချက်ပဲ။ ငါက ကလေးမရနိုင်တော့မယ့် အမြဲယောက်ျား
ဖြစ်သွားပြီ”

ဖုန်းထဲမှာတောင် နားထင်၊ နားရင်းတွေပူလို့။ တော်တော်ဆိုး
တဲ့ လူကြီးပဲ။

“မာမိကလည်း ငါတို့မျိုးဆက် ပြတ်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်
တယ်။ ဒီမှာတင် ငါ့သားကို ငါ သွားပြီးသတိရတယ်”

“အောင်မှာ...လာ...လာချည်သေး။ ပစ်တုန်းက ပစ်ထားပြီး ခုမှ ငါ့သားလေး ဘာလေးနဲ့”

တကယ်က ချစ်သက်လှယ်အစား သူမ ရန်တွေ့မိတာပါ။ အကြောင်းသိတွေ့မို့လေ။

“ဟေ့...မင်းကို ဘာမှပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့သားကို ငါလည်း ဆိုင်တယ်။ မင်းနဲ့ငါ တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်ထားတဲ့ စာချုပ် ငါ့မှာ တစ်စောင်ရှိတယ်။ မင်းစာချုပ်ကတော့ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင်”

သူ့ထံမှာ လက်ထပ်စာချုပ် ရှိတယ်ဆိုပါလား။ တကယ့် ဝှက်ဖဲ။ ဘာဘနှင့်ကြီးမေပင် သိမှာမဟုတ်။ ကလေးအတွက် အန္တရာယ်။

“ဘာလဲ...ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကဲ... ပြောဦးလေ...ငြင်းဦးလေ...ကျွန်မ ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့”

ဖုန်းကို အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ပိတ်ပြီး နှင်းငွေအိမ် ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြေးထွက်လာမိပါသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘာဘနှင့်ကြီးမေတို့ ရှိနေပါသေးသည်။

“သမီး...ဘာဖြစ်လို့လဲ...အလန့်တကြား”

“ဟို... ဉာဏ်ဗလ ဖုန်းဆက်လို့ပါ ကြီးမေ... သူက သားလေးကို ပြန်လိုချင်နေတာ”

အမုန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၇၃

“မပေးနိုင်ပါဘူးတော်...သူ့ဘာသာ နောက်ထပ်မိန်းမတွေ ယူ...ကလေးရနိုင်တာပဲ”

“ပစ်တုန်းက ပစ်ခဲ့ပြီး ခုမှ ဘာအရူးထ”

ဘာနှင့်ကြီးမေကို နှင်းငွေ့ မျက်နှာလေးငယ်ငယ်နှင့် ကြည့်ရသည်။

“သူ...နှင်းငွေ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုရသွားတယ်မသိဘူး ကြီးမေ...သူက တကယ့်လူဆိုး ထင်တယ်နော်”

“အင်း...လူဆိုးမှ တကယ့်လူဆိုး။ သူဌေးသားလေ... စကော်ပီယန်ဂိုဏ်းလို...ဂိုဏ်းစတားတောင် လုပ်ချင်လုပ်မယ့်သူ”

“သူက သူ့ဆီမှာ မမချစ်နဲ့သူ လက်ထပ်ထားတဲ့ စာချုပ် တစ်စောင် ရှိတယ်တဲ့”

“ဘာ”

နှစ်ယောက်လုံး လန့်ဖျပ်သွားကြပြီး တောင့်ခနဲဖြစ်အောင်ပင် သည်သတင်းက ဆွဲဆောင့်နိုင်ပါ၏။

“သူက အဲဒီလိုပြောသလား”

“ပြောတယ် ကြီးမေ...လက်ထပ်စာချုပ်ရှိတယ်တဲ့။ နှင်းငွေ့ လည်း လန့်ပြီး ပြေးလာပြောတာ”

“ခက်တော့တာပဲ...ဒီကောင်နဲ့တော့။ မေရေ...အကြံထုတ် စမ်းပါဦးကွာ”

“ရှင်ကလည်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေရပြန်ပါပြီ။ ရှင် မိတ်ဆွေ ရှေ့နေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ကံ...သမီး

၇၄

မေတ္တာ ကြယ်စင်ပျို

သွားအိပ်...သွားအိပ်။ ကြီးမေတို့ ကြိုတင်စီစဉ်ကြရမှာပေါ့ကွယ်။
မြေးလေးကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေရယ်...နှင်းငွေ သားသားကို ချစ်ပါ
တယ်”

နှင်းငွေမျှန် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလျှင် ဦးချစ်ခေါင်တို့
ဇနီးမောင်နှံ ဆက်လက်တိုင်ပင်ကြရသည်။

~~~~~

အခန်း (၁၀)

ဖုန်းဆိုတာ အခြားသူများအတွက် စိတ်ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်
ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် နှင်းငွေအတွက်တော့ ထိတ်လန့်စရာ၊
ကြောက်လန့်စရာ အဖြစ်အပျက်တွေကိုသာ သယ်ဆောင်ပေးရာ
ကိရိယာ။

သည်နေ့မနက်လည်း သားလေးကို စာသင်ပေးနေရင်း ခြံထဲ
မှာ ဆော့ကစားပေးနေခိုက် ဖုန်းသံမြည်လာခဲ့ပြန်သည်။

ကြီးမေလည်း အနားမှာ သူ့မြေးအနားမှာ ရှိနေတာမို့ နှင်းငွေ
လှမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို”

“နှင်းငွေမူန့်”

သူမ ဖုန်း ဆတ်ခနဲ လွတ်ကျသွားရပေပြီ။

“ဦးရန်နိုင်”

သူမ၏ ရန်သူတော်စစ်စစ်ကြီး။ ပထွေးတော်ကြီး...ဘယ်လို
ခြေရာကောက်မိသွားတာလဲ။

“ငါ့အသံတော့ မှတ်မိသားပဲ...အဟင်း...ဟင်း...အခု
နင်က ကောင်းစားနေတယ်ပေါ့လေ။ အယောင်ဆောင်ဘဝ၊
ဝင်ကစွပ်ဘဝနဲ့ သူများအိမ်မှာ မူရာမာယာ ပတ်ချဲ့နှပ်ချဲ့တွေ လုပ်နေ
တယ်ပေါ့”

လန့်ဖျပ်ပြီး နှင်းငွေ့ ဖုန်းချပစ်လိုက်တော့ ဖုန်းက ထပ်မြည်
လေ၏။

“ဒီမှာ ငါပြောတာ သေချာနားထောင်။ နင် လူပါးမဝနဲ့။
လူလည်မကျနဲ့။ နင့်ဘဝကို ငါ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်လို လက်နဲ့
ဖျစ်ချေပစ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ထား”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့...လူယုတ်မာကြီး”

“ယုတ်မာရမှာပဲလေ...နင်က ငါ့အတွက် နင့်အမေ အမွေ
ပေးခဲ့တဲ့ ဆုလာဘ်...ဘုရားပေးတဲ့ ဆုလာဘ်”

“ရှင်လိုလူပါးစပ်က ဘုရားရှင်ကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့”

“ငါပြောတာ နားထောင်...အခု နင် အဲဒီအိမ်က ထွက်ခဲ့ပြီး
ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“သေလိုက်...ရှင် အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်”

“ငါ မသေဘူး။ နင် သေရမှာ။ နင် အဲဒီအိမ်က မထွက်ရင်
ငါ အဲဒီအိမ်သားတွေကို ဒုက္ခပေးမယ်၊ မယုံမရှိနဲ့၊ စောင့်ကြည့်လိုက်”

အမှန်းမှီးလေး ညိုညိုညို

၇၇

“ဟင်...လူယုတ်မာကြီး”

နှင်းငွေမှုန် ဖုန်းကို ကိုင်ထားရင်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိတာ ဦးရန်နိုင်ကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ။

ဦးရန်နိုင်ဟာ ကားသမား၊ လူလည်ပန်ကာကြီးမို့ သူမကို ဘယ်လိုမြင်၊ ဘယ်လိုသိသွားပြီး ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ ပေးတော့မည် ခသိ။

မျက်ရည်တွေ တွေတွေစီးကျရင်း သူမ ကြီးမေကို အားကိုး စာကြီး ကြည့်မိပါသည်။

နှင်းငွေမှုန် ကြီးမေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြချင်ပါသည်။ သူမ၏ စကားတွေကို ကြီးမေ ယုံပါ့မလား။ ဇာတ်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး အထင်သေးနေမလား။

နှင်းငွေ ဦးမင်းထိုက်ကိုသာ အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြခဲ့ရသေး တာ။

“သမီး...သမီး...ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်သူ ဖုန်းဆက်လို့လဲ။ နတ်က ဖုန်းသရဲတွေ များတယ်။ ဘာတွေပြောလို့လဲကွယ်”

ကြီးမေ စိုးရိမ်နေသလို ချစ်သည်းခေါင်လေးကလည်း နှင်းငွေ ခေါင်ပေါ် ဖက်တက်ထိုင်ရင်း စိုးရိမ်နေရှာ၏။

“မေမေ...မေမေ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ကလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် မျက်ရည်သုတ်လိုက်ရ သော နှင်းငွေမှုန် ခြံပြင်သို့သာ လှမ်းတကြည့်ကြည့်။

ခြံပြင်မှာ မကောင်းဆိုးဝါး၊ အယုတ်တမာကောင်ကြီး ရှိနေ

မလား။ သူမကို ခြောက်လှန့်နေတာလား။

“ဟင်း...”

ခြံပြင်မှာ ကားတစ်စီး ရပ်ထားပြီး ကားဘေးမှာ လူ (၃)ယောက်။ ဦးရန်နိုင်နှင့် အပေါင်းပါတွေ။

နှင်းငွေ့မှန် ကြီးမေကို အဖြစ်မှန်တွေ ဖွင့်ပြောရမည်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူတို့တွေ ဒုက္ခမရောက်စေချင်။

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာနေတာလား။

ယမမင်းကို နိုင်သည့်သူဆိုတာလည်း ရှိလာဦးမှာပါ။

အမှန်တရားကို သူမ မဖုံးကွယ်ချင်တော့ပါ။ လူကြီးတွေ ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ချင်လည်း စီစဉ်၊ နှင်ထုတ်ချင်လည်း နှင်ထုတ်လိုက်ပါတော့။

“သားလေး...အိမ်ထဲမှာ ခဏသွားနေနော်။ မေမေ ဖွားဖွားကို ပြောစရာရှိလို့”

ကလေးကို ချောလွှတ်လိုက်ပြီး နှင်းငွေ့ ကြီးမေကို အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

သူမရဲ့မေမေ သေဆုံးသည့်နေ့မှာပဲ ပထွေးက ယုတ်မာပက်စက်လာပုံ၊ အရက်ဝယ်ခိုင်းတုန်း ထွက်ပြေးလာရင်း ဦးမင်းထိုက်တို့ကားနှင့် တိုက်မိပုံ၊ နောက်...ဦးမင်းထိုက်တို့သားအဖ ရန်ကုန်သို့ ခေါ်လာပြီး ယခု ကြီးမေတို့အိမ် ရောက်နေပုံထိ အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အခု...နှင်းငွေ့ရဲ့ပထွေးက ဖုန်းနံပါတ်ရသွားပြီ နှင်းငွေ့ကို

ခြိမ်းခြောက်နေပါတယ်။ ကြီးမေတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ်လို့လည်း
ခြိမ်းခြောက်တယ်။ နှင်းငွေ့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်”

ကြီးမေ တွေဝေငေးမောသွားပြီး စဉ်းစားနေရင်းမှ...

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့...သမီး၊ သမီးဘာကို လှမ်းပြီး အကြံ
ဉာဏ်တောင်းမယ်။ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်ဘဲကွယ်... သမီး
ဘာက အကြံကောင်းတွေ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ လောလောဆယ်
ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို မကိုင်နဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ...သမီးကို ယုံပါ။ သမီး မမှန်တာ
မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ပံ့ထွေးကိုလည်း လုံးဝ အသိအမှတ်မပြု၊
မဆက်ဆံချင်ပါဘူး”

“အေးလေ...ဒီလောက် လူမဆန်တဲ့ကောင်ကို ဘယ်သူက
ဆက်ဆံချင်မှာလဲ။ ကဲ...ကဲ...စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပါကွယ်။
အိမ်ထဲသွားကြစို့”

ဒေါ်မေဘယ်နှင့် နှင်းငွေ့တို့ အိမ်ထဲသို့သွားကြစဉ် ဦးရန်နိုင်
ကလည်း ဖုန်းခေါ်နေတာပါပဲ။ နှင်းငွေ့ ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်
သာ။

သူမ၏ လောကဓံက မှန်တိုင်းနီ၊ မှန်တိုင်းပြာတွေ စတင်
တိုက်ခတ်လာလေပြီကော။ အသေသာ သတ်လိုက်ပါတော့
လောကဓံရယ်။

အအအအအ

အခန်း (၁၁)

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဒေါ်မေဘယ်တို့တိုက်ရှေ့ ကားနှင့်
ရောက်လာသူကတော့ ဉာဏ်ဗလရယ်။ သူ့အသွင်က ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေး။

ဘီလူး လူယောင်ဆောင်နေတာဟုပင် နှင်းငွေ့ စွပ်စွဲချင်ပါ
သည်။ သူမမှာသာ နှလုံးရောဂါရှိလျှင် ခေါက်ခနဲ သေချင်စရာတွေ
ချည်းပါ။

ဦးရန်နိုင်က နှောင့်ယှက်သလို...

ဉာဏ်ဗလကလည်း သခွပ်ပင်က မီးတုကျိုကျို။ ဘဝဟာ
နေပျော်စရာ မကောင်း။

ကိုယ့်ဘာသာတောင် လမ်းပျောက်နေသည်မို့ အကောင်းဆုံး
ရှာဖွေပြီး စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်နေရသည့်ကြားထဲ။

အမှန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၈၁

ဘာလုပ်ရအောင်လာမှန်းကို မသိ။ နှင်းငွေ့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ကလေးနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှ မထွက်။

နံနက်စာကျွေးနေချိန် ကလေးအတွက် နွားနို့နှင့်ပူတင်း၊ ကိတ်မုန့်လေးတွေ။

ဉာဏ်ဗလက လက်ဆောင်ခြင်းကြီးနှင့်လာတာ။ မီးဖိုထဲ ထမင်းစားခန်းထဲထိ ဝင်လာပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီအတွက် ကျွန်တော် ဝါကျွတ် လက်ဆောင်အကြို ကန်တော့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဘာနှင့်ကြီးမေမှာ လူယဉ်ကျေးတွေမို့ ဘာပြောရမှန်းကို မသိ။ မြေးဖြစ်သူ ချစ်သည်းခေါင်လေးအတွက် လာတာမှန်းတော့ သိသည်။ ရွှေစွန်ညို့ ဘာကိုလိုလို့ ဝဲသည်ဆိုတာ အသိသာကြီးပါ။ သည်တော့ ဘာနှင့်ကြီးမေခမျာ စိုးရိမ်တကြီး။

“အေးကွယ်...အေး...အေး”

“ဒုက္ခရှာလို့ကွယ်...နေပါစေ”

သူက လက်ဆောင်ခြင်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်း တုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၏။ သူ့အိမ်သူယာနယ်။

“မောင်ဉာဏ်ဗလ...ဘရိတ်ဖတ်(စ်) ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးပါဘူးခင်ဗျ...ကျွန်တော် အန်ကယ်နဲ့အန်တီကို ကန်တော့ချင်လွန်းအားကြီးတာနဲ့ အဟဲ...”

ကလိမ်စေ့ငြမ်းဆင်နေသူကြီးအား နှင်းငွေ့ မေတ္တာပို့နေပေမယ့်...

“သမီးရေ...သူ့အတွက်လည်း ပြင်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

သူ့အတွက် ကော်ဖီငွေပေး၊ မုန့်ပြင်ပေးနေရတော့ သူက ကချင်
ဝမ်းဆက်ပန်းရောင်လေးနှင့် ကလေးအမေတစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေရရ
လှနေသည့် နှင်းငွေ့အား တစေ့တစောင်း ကြည့်လို့။

မှတ်ပြီလား။ ကျွန်မက နှင်းငွေ့မုန့်။ ရှင့်ရဲ့ချစ်သည်း မဟုတ်
ဘူး။ ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်။

သူက ဣန္ဒြေနှင့်ပင် ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားရင်း သံခင်း၊
တမန်ခင်းစကားတွေ ပြောနေပြန်၏။

“ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စအဝဝအတွက် အန်တီတို့ကို ကျွန်တော်
အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သူ့ကြားမှာ မာနတွေ
တင်းပြီး ပေါက်ကွဲပြတ်ထွက်ခဲ့ရတာပါ”

“ပြီးတာတွေ မေ့လိုက်ပါတော့ကွယ်။ အန်တီတို့ ခွင့်လွှတ်
လိုက်ပါပြီ။ လောကဓမ္မ အလိုအရလည်း ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူ
အဟောင်းလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ သူလည်း မရှိတော့ပြီပဲကွယ်”

“အန်တီ ဘာကို ဆိုလိုတာပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

“သမီး သေဆုံးသွားခဲ့ပြီလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၄)လလောက်ကပဲ
အန်တီသမီးလေး...”

ကလေးကို သတိရသွားသဖြင့် ဒေါ်မေဘယ် အသံတုန်တုန်
နှင့် ရပ်သွားခဲ့လျှင် ဉာဏ်ဗလ ရင်ထဲမှ ပြုံးတုံ့တုံ့။

မညာတတ်ဘဲ ဝိုင်းညာမနေကြပါနဲ့ဗျာ။ ဆင်ကောင်ကြီး

အမုန်းမိုးလေး ညိုညိုညို

၈၃

မြင်နေရတာတောင် ကျွန်တော်က ဆင်ခြေရာခံနေရဦးမှာလား။

သူနှင့် ချစ်ခဲ့ရသည့် လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်က ချစ်သက်လှယ်။
ယခုလည်း အရင်လိုပဲ ဂျစ်တစ်တစ် ဖီတီတီရုပ်ကလေး။ ပြောရလျှင်
သူဌေးသမီးမို့ စွာတာလား။ 'ခွေးပေါက်လေးလို ရန်လိုလှသည့် ချစ်။

ယခုလည်း အရင်လိုပါပဲ။ အဲ...တစ်ခုပိုသွားတာက သူမရဲ့
အမုန်းမျက်ဝန်းဟာ သူမတူအောင် ပိုမိုလှပနေလွန်းတာပါပဲ။

အမုန်းတွေနှင့်မှ ပိုမိုတောက်ပ လင်းလက်နေသည့် ကောင်မ
လေးပေါ့။

ယခု ပိုပြီးတော့တောင် စွဲမက်ဖို့ကောင်းနေသေး။ ဟိုတုန်းကမှ
သူ့အလိုလိုက်သေးသည်။ ယခုကျ မာန်ဖီနေသည့် မြွေဟောက်မ
လေး။

အဲ...မြွေဟောက်ဆိုလို့ လျှာနှစ်ခွနဲ့ လာသမျှကို မြှူဆွယ်မည့်
လုပ်ရပ်မျိုးတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ချစ်ရယ်...။

မောင့်ရင်ကို မခွဲလိုက်ပါနဲ့။

ဉာဏ်ဗလဆိုတာ တစ်သက်လုံးက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်
လာတဲ့ကောင်ပါ။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးထက်တောင် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသေး။

ဉာဏ်ဗလဟာ အသိုင်းကြီးအဝိုင်းကြီး၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှ
လူကုံထန်တစ်ယောက်မို့...

လိုချင်တာမှန်သမျှ မရဖူးတာ မရှိ။

ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်တာလည်း မပြောနဲ့။ ကောင်မ

လေးတွေကိုက...

သူမတို့ရဲ့ အသည်းတံခါးဆီအရောက် ရွှေလမ်းငွေလမ်းတွေ
ဖောက်ပြီး အခင်းအကျင်းနှင့် ကြုံဆိုနေတော့...

သည်က မောင်ဉာဏ်ဗလတို့ကလည်း အင်္ဂုလိမာလလို
လက်ညှိုးမဆွဲဘဲ အသည်းပန်းတွေ ပန်ဆင်ခဲ့တာပေါ့။

သို့သော် သူဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီးမို့ ပန်းစားဘီလူး၊
ပန်းခြံဘီလူးတစ်ကောင်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

သူ လွန်ကျူးမိတာ ချစ်သက်လှယ်တစ်ယောက်တည်း။ တိတ်
တဆိတ် လက်ထပ်စာချုပ်တွေချုပ်၊ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်တွေ
သောက်သုံးပြီးခါမှ...

မရွှေအထက်တန်းစားကလည်း စိတ်တွေဆိုး၊ ဒေါသပုန်တွေ
ထပြီး သူ့ကို ဖြတ်ချလိုက်တော့ သူကလည်း ဟုန်းခနဲ မာနတွေ
ကြွပြီး ဦးလေးရှိရာ ဂျပန်သို့ ငေါက်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဟိုကျတော့လည်း ချစ်ကို အရွဲ့တိုက်ပြီး နိုင်ငံခြားသူ
တစ်ယောက်နှင့် အသေအချာ တွဲလိုက်သေး၏။ လစ်ဗီးတူဂဲသား
ပေါ့။

နှစ်ယောက်လုံး ကလေးချစ်တတ်ကြသူတွေမို့ စစ်ဆေးကြည့်
ကြတော့မှ သူ့ဘက်မှ ချို့ယွင်းချက်ကို သွားတွေကြရသည်။

သည်မှာတင် အစမကောင်းခဲ့သည့် အချစ်တစ်ခုက အကောင်း
မသေချာတော့ဘဲ ကွဲခဲ့ပြဲခဲ့ရသည်။

နောက်...မာမီကျန်းမာရေးကြောင့် သူလည်း ပြန်မာပြည်သို့

အမုန်းဆိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၈၅

ပြန်လာခဲ့ပြီး မိဘများနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့ပါပြီ။

သူဟာ ချစ်နှင့် ကွဲကွာသွားတုန်းကလို အသက် (၁၉)နှစ် အရွယ် လူပေါ်ကြော့၊ လူသွမ်း။ လူသော့လေး မဟုတ်တော့ပါ။

လုပ်ငန်းအတည်တကျ၊ ပညာအတည်တကျနှင့် အသက် (၂၅)နှစ်အရွယ် လူတည်ငြိမ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။

ယခုဆို သားကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရပြီမို့ ပိုပြီး တော့တောင် စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်လာသေး၏။

ကံကောင်းလျှင် မိန်းမကိုပါ ပြန်လည်စည်းရုံးပြီး အမုန်းတွေ ကျေပျောက်၊ အချစ်ဗိမာန်နန်းမှာ ဘုရင်ကြီးတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ရ လိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

မိသားစုလက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာပင် ဝင်လို့ရနေခဲ့ပြီမို့ သူ အားတော့မလျှော့။

လောကကြီးမှာ ဒီလိုပဲ လိမ္မာပါးနပ်စွာ နည်းဗျူဟာတွေ အသုံးချတတ်ရပါမည်။

အင်မတတ်လျှင် ပန်းလျက်နှင့်မရ။

အဆင်မတတ်လျှင် ဆန်းလျက်နှင့်မလှ။

ယခု သူက အင်လည်း တတ်ပြီ။ အဆင်လည်း တတ်ပါပြီ။

ရှည်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ။

မြွေမသေ တုတ်မကျိုးလမ်းစဉ်တွေ ရှိတာပဲ။

သူ့ယောက္ခမကြီးတွေကို သာယာညှင်းပျောင်းစွာနှင့် စေတနာ စကားတွေ ဆိုမိပါသည်။

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့မှာ ခိုင်းစရာသားမရှိတော့ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ အစစအရာရာ လိုအပ်တာ ခိုင်းပါ။ ကျွန်တော်က လက်တံရှည်ပါတယ်။ ဆေးခန်းတွေ ဘာတွေပြတော့ ဈေးဝယ်တာ အိမ်အတွက် လိုအပ်တာအားလုံး ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းနိုင်ပါတယ်”

“အေးပါကွယ်...မင်းအန်ကယ်က မျက်စိနည်းနည်းမကောင်းတော့ လောလောဆယ် ဒရိုင်ဘာ စိတ်ချရတဲ့အထဲက တစ်ယောက်လောက် လိုချင်ပါတယ်။ မောင့်အဆက်အသွယ်ထဲက စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိမယ့် ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လောက် ပို့ပေးပါလား”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ရှာပေးပါ့မယ်။ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ရှာပေးရမလား”

“ရနိုင်လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ မင်းအန်ကယ်က မျက်လုံးတော်တော် မကောင်းလာတာ။ အသက်လေးဖြင့် (၆၀) တောင် မပြည့်ချင်သေးဘူး”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အိမ်က ဒယ်ဒီလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သူ့ကိုလည်း ကားမမောင်းခိုင်းရဲတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ မောင်းပို့တယ်။ အန်တီတို့လည်း သူ့ကို ကားမောင်းသင်ခိုင်းလေ”

နှင်းငွေ့ကို လက်နှင့် ပခုံးပုတ်ပြီး သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ နှင်းငွေ့ မျက်စောင်းတွေ အကြိမ်တစ်ရာလောက် စိတ်ထဲမှ ထိုးယစ်လိုက်၏။

သူ့အကြောင်းကျနေတာပဲ။ လူဆိုးကြီး။ ရုပ်ကိုလဲ ဟင်း...

အမှန်စိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၈၇

ရှေးခေတ်က စကော်ဝီယန်လူဆိုးရုပ်နဲ့။

ဘယ်လောက်ပင် လူရည်မွန် ယဉ်ကျေးလာတယ်ပြောပြော
အမှတ်တံဆိပ်တွေက ကျန်တုန်း။ ဘီလူးလူယောင်ဆောင်နေတာ။
ဟင်း...။ဘာနင့်ကြီးမေကတော့ သူ ထောက်ပြမှ သတိတရနင့်
ဝမ်းသာအားရ။“အေး...ဟုတ်သားပဲ။ သမီးကို ကားမောင်းသင်ပေးထားရ
မယ်။ တစ်လလောက် သင်ရင် တတ်ပါတယ်နော်”“တစ်လ မသင်ရပါဘူး အန်ကယ်ရယ်...ကျွန်တော့်တုန်းက
ဒယ်ဒီနောက်လိုက်...ခိုးကြည့်၊ ခိုးမောင်းရင်း အလိုလို တတ်သွား
တာပဲ”သူ့ကိုယ်သူ ဆရာမကူ သရဖူကြီးလို ပြောနေတော့ နှင်းငွေ
မုန်းလိုက်တာ။ မုန်းပြီးရင်း မုန်းပါပဲ။ဘာနင့်ကြီးမေခမျာ မြွေပွေးကို ခါးပိုက် ပိုက်နေကြ
ပါပကော။

မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်သော ရန်သူ...

အနီးကပ်ဆုံး ရန်သူ...

သူတို့၏ အသည်းနှလုံးကို ဆွဲထုတ်နုတ်ယူသွားမည့် ဘီလူး
ကြီးအာဠာဝက (သို့မဟုတ်) စူဇကာပုဏ္ဏားကိုများ ယုံကြည်နေကြ
ပါပေ။

နှင်းငွေကတော့ မယုံကြည်ပါ။ သူ့ကို အလိုက်အထိုက်

ကလေးတောင် နေမပေးချင်။

“အေးပါ...မောင်ညဏ်ဗလရယ်။ သမီးကိုလည်း မောင်ရင်ပဲ သင်ပေးပါဦး။ အားတဲ့အချိန်လေး တစ်ခုခုမှာပေါ့”

“မြို့ထဲမှာတော့ သင်လို့ အဆင်မပြေဘူး အန်တီ။ မြို့ပြင်ဘက်တို့...နယ်ဘက်တို့မှာ သင်ရင်ရမယ်။ အန်တီတို့ ခရီးတွေ ဘာတွေ နယ်ဘက်သွားစရာရှိရင် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ သူ့ကိုလည်း ကားမောင်းသင်ပေးရတာပေါ့”

သူက ဇာတ်လမ်းတွေ ချပြနေလျှင် နှင်းငွေ့ကတော့ အပိုတွေ ရှိနေသည်ဟု ထင်နေသမျှ ကြီးမေနှင့်ဘဘက ဝမ်းသာအားရ။

“ဟာ...အဆင်သင့်လိုက်တာ မောင်ညဏ်ဗလရယ်... အန်ကယ်တို့ သန်ဘက်ခါ ရွာကအလှူကို ပြန်ချင်ကြတာ။ ဒါကြောင့် ကားမောင်းသမား အပူတပြင်း လိုချင်ကြတာပေါ့။ မောင်ရင် လိုက်ပို့မယ်ဆိုရင် သမီးကိုပါ ကားမောင်းသင်ပေးနိုင်တာပေါ့။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက် သုံးချက်ပြတ်”

ဘုန်းကြီးရူးနှင့်လှေလူးဆိုသလို ဘဘနှင့်ညဏ်ဗလတို့ ပုလဲနံ့ပသင့်နေကြလျှင် နှင်းငွေ့ မနေသာ။

“ဘဘ...ခေတ်ကြီးက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အကြောင်း ဘဘတို့ ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ ပြီးတော့ သူက ရာဇဝင်လူဆိုးကြီး နော်။ အခုလည်း ဘာအကြံအစည်နဲ့ အချိုလာသတ်နေလဲ မသိဘဲနဲ့”

အမုန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၈၉

စကားဖြောင့်လို့ ကြားရခက်လျှင်လည်း ခက်ပါစေတော့။

အပြောမတတ်လို့ ဆဲတာနှင့်တူလျှင်လည်း တူပါစေတော့။

နှင်းငွေ့ကတော့ ခပ်ဘွင်းဘွင်းပဲ ကစ်ထည့်လိုက်ပြီ။

လက်နက်ပုန်းနှင့် ပစ်မနေ။ ပြောင်ကျကျပဲ စစ်ကြေညာပစ်လိုက်၏။

သူမပြောပေါက်က ရိုက်ပေါက်ပါ။

သို့သော် ယောက်ျားတွေစာလည်း အံ့သြစရာ။ ဘာမဟုတ်တာကျ နာချင်နာပြီး ပိဿလေးနှင့် ကောက်ပစ်၊ လက်နက်ကြီးနှင့် ထုနေတာကျတော့ ပန်းနှင့်ပေါက်နေသည်များ ထင်နေသလားပင်။

အပြုံးတောင်မပျက်။

“ဘာအကြံအစည်မှ မရှိရပါဘူးဗျာ...ကိုယ့်ရဲ့ တော်စပ်ခဲ့တဲ့ ယောက္ခမကြီးတွေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ့်အပြစ်တွေကို ပြန်လည်ပေးဆပ် တောင်းပန်ခယချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ လောကဓမ္မတာအရလည်း ရန်သူတောင်လက်နက်ချရင် ကျေးအေးရတယ်လေ”

“အို...ရန်သူကမှ တော်ပါသေးတယ်။ မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်သော ရန်သူ၊ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးမယ့် ရန်သူက ပိုပြီး ကြောက်ရတယ်”

“အန်တီ...ကြည့်လည်းပြောပါဦး။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျက်မှန်စိမ်းတပ်ပြီး ကြည့်နေတော့ ခက်နေပါပြီဗျာ။ သန်ဘက်ခါ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်။ အန်ကယ်တို့ရွာအထိ လိုက်ပို့မယ်။ သူ့ကိုလည်း ကားမောင်းသင်ပေးမယ်။ ယုံကြည်လည်းခိုင်း။ မယုံကြည်

လည်း မခိုင်းနဲ့။ ကဲ...ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ သားသား...
စားလှချည်လားကွ။ ပါပါးကိုတောင် နှုတ်ဆက်ဖော်မရဘူး”

သူက ကလေးကို လှမ်းပွေ့ချီပြီး နေရာမှ ထရပ်ခါ ပြန်ဖို့
ပြင်တော့ သားသားက ပြေပြေလည်လည်နှင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်။

“ပါပါးက စကားတွေ ပြောနေလို့ပါ... သားသားက
နှုတ်ဆက်မလို့ပါ”

“အေး...ငါ့သားက လိမ္မာတယ်။ မုန့်တွေ အများကြီးကျွေး
မယ်”

“မေမေလည်း လိမ္မာပါတယ် ပါပါးရဲ့။ သားသားကို သီချင်း
ဆိုသိပ်တယ်။ ပုံတွေပြောပြတယ်။ အင်း...ချိုချိုတော့ တိုက်ဖူး။
သားက သားသူငယ်ချင်း ဖိုးခွားလို မေမေ့ချိုချိုကို ခုထိ စို့ချင်တာ”

သူတို့သားအဖ၏စကားကြောင့် နှင်းငွေ့မျက်နှာ တွတ်တွတ်
ရဲသွားရပြီး ဘယ်လိုနေရမှန်းပင် မသိ။ ဒါကို သူက အလိုက်ကမ်း
ဆိုး မသိ...

“ဟုတ်လား...ဟေ့...ကိုယ့်သားကိုယ် နို့တိုက်တာပဲ။
ဘာနုမျောတွန့်တိုနေရမလဲ။ အဲဒါခက်တာပဲ...မဒန်း သားမခင်
ဆိုတာ မင်းလို မအေမျိုးကို ပြောတာပဲ”

နှင်းငွေ့မူနံ ဘာမှ စောဒက မတက်နိုင်။ လူကသာ ရှက်လွန်း
လို့ တစ်ကိုယ်လုံး အငွေ့ပျံ့မတတ်။

“လာ...ငါ့ကို လိုက်ပို့ဦး။ မင်းကို ပြောစရာရှိသေးတယ်။
အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ခဏနော်”

သူက သားကို ကုပ်ပေါ် စွေခနဲ ခွတင်ချီလိုက်ပြီး သူမ၏ပခုံးကိုပါဖက်၊ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့လျှင် နှင်းငွေ့ခမျာ ဒရွတ်သီထိုးနှင့် ပါသွားရပါ၏။

ဘာနှင့်ကြီးမေခမျာ မြေးကို ဆုံးရှုံးရမှာစိုးသဖြင့် ကိုယ့်သမီးသေဆုံးသွားတာ မပြောရဲသမျှ နှင်းငွေ့မှာ သေလုမတတ် ခံစားနေရပါလေ၏။

သူကားနားသို့ရောက်လျှင် သူက အနားရှိခုံတန်းမှာ ခေတ္တထိုင်သည်။ သူမကိုလည်း ထိုင်စေ၏။ သားကိုတော့ ရင်ခွင်မှာ ချီပွေထားလေဆဲ။

“မင်းက ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ”

“ဘာလဲ...ရှင်နော်၊ အလကားနေရင်း ပြဿနာမရှာနဲ့”

“မင်း...ခုမှ အပိုတွေ လုပ်မနေပါနဲ့။ မင်းနဲ့ငါ အကြိမ်တစ်ရာလောက် ညားပြီးမှ ဒီသားကို ရလာတာပါ”

“ရှင်...ရှင်...ရှင်”

နှင်းငွေ့မှန် ဒေါသတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ထွက်ရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာတော့ သူက မစာမနာနှင့် ခပ်လှောင်လှောင်။

“ဘာလဲ... (၅)နှစ်အတွင်း အပျိုစင်လေး ပြန်ဖြစ်သွားပြီလား။ မင်းစိတ်တွေ နောက်အသစ်တွဲဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်။ ငါလိုက်သတ်ပစ်မှာ”

အသလွတ်ကြီး ခြိမ်းခြောက်နေသည့် ဘီလူးကြီးအဓမ္မဝက

အား နှင်းငွေ့မှုန် ကုတ်ဆွဲထုရိုက်ပစ်ချင်ပါသည်။ အရေးထဲ သားက သူ့ပေါင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး ခြံရှေ့မြက်ခင်းပြင်မှာ ပြေးလွှားဆော့ ကစားနေလေတော့ရာ...

နှင်းငွေ့မှုန်တစ်ယောက်တည်း ပိတ်မိနေရပါတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး...ရှင် လူမှားနေပြီ။ ကျွန်မ ရှင်ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ဘူး။ ရှင်...ရှင်...မြင်းစီးပြီး အထီးမှန်း၊ အမမှန်း မသိဘူးလား။ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် သေသေချာချာ မမှတ်မိဘူးလား။”

နှင်းငွေ့မှုန် ပြောပစ်လိုက်လျှင် ဉာဏ်ဗလ မျက်မှောင်ကြီး ကျုံ့သွားပြီး သူမ၏မျက်နှာလေးကို ဆတ်ခနဲ လက်ညှိုးနှင့်လက်မ ညှပ်ခါ မေးစေ့လုံးလုံးလေးကို ညှစ်ထားပုံက မညာမတာ။

နှင်းငွေ့မျက်နှာကို ညှစ်ပြီး မော့ထားပုံက မခံချင်စရာကောင်း လိုက်တာ။ သို့သော် သူ စေ့စေ့ကြည့်နေတာကြောင့် သူ့ချစ်သူ မဟုတ်မှန်း သိသွားပါစေတော့ဟု နှင်းငွေ့ သည်းခံလိုက်ရပါသည်။

သူ့မျက်လုံး စူးစူးရိုင်းရိုင်းကြီး၏ဒဏ်ကို ဘယ်အပျိုစင်ရိုင်းလေးက ခံနိုင်ရည်ရှိမှာတဲ့လဲ။

ဗို့အားတစ်သောင်းလောက်နှင့် လွှတ်ချနေသည့် လျှပ်စစ်ပါဝါ တိုင်ကြီးအောက်မှာ နှင်းငွေ့ မျက်စိမှိတ်သွားရတာ ရှက်လို့ထက် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်လို့ပါ။

ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေက အလိပ်အလိပ်။

“ဟင်...”

သူက ဖျတ်ခနဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းပစ်လိုက်သည့်အပြင်

အမုန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၉၃

နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းလေးကိုပါ ဆတ်ခနဲ ငုံ့ခဲလာတော့ သူမ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့။ ရှင့်ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“မယုံဘူး...မင်းမှမင်းပဲ”

“သေလိုက်...ရှင် လဲသေလိုက်။ ကိုယ့်ချစ်သူတောင် ကိုယ် သေသေချာချာမသိတဲ့ လူကြီး”

“မင်း...ညာနေတာ။ မှည့်ကအစ မင်းမှမင်းပဲ”

“တော်ပြီ...ရှင့်လို အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့သူကို ကျွန်မ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး”

နှင်းငွေမှုန် သူ့အနားမှ ပြေးထွက်ပြီး သားနောက်သို့ လိုက် သွားလျှင် သူကလည်း အော်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဟေ့...ငါကတော့ ငါ့သားရော ငါ့မယားပါ မရရအောင် ပြန်ပြီး စည်းလုံးပေါင်းထုပ်မယ်။ စည်းလုံးခြင်းသည် အင်အား... ညီညွတ်ခြင်းသည် အင်အားပဲ”

“သေလိုက်...ရှင်...မြန်မြန်သာ သေလိုက်”

သူက ကားကို ဆောင့်မောင်းထွက်သွားပေမယ့် သားကိုတော့ တာတာ လုပ်သွားခဲ့ပါသည်။

အေအေအေ

အခန်း (၁၂)

သန်ဘက်ခါရောက်ဖို့အထိ ဆွေးနွေးပွဲတွေက အထပ်ထပ်။ နှင်းငွေ့က အပျက်သဘောမှ ထောက်ပြပေမယ့် ဘာဘနှင့်ကြီးမေက အပြုဘက်မှ။

“ဘာနဲ့ ကြီးမေနော်...သူက ကလေးကို ပြန်လိုချင်လို့ လာကပ်နေတာ အသိသာကြီး။ နှင်းငွေ့သဘောကတော့ သူ့ကို အကပ်မခံသင့်ဘူး ထင်တာပဲ။ မြွေကို အိမ်ထဲသွင်းသလိုဖြစ်နေမယ်”

“သမီးက အပျက်ဘက်က ပြောတာကိုး။ အပြုဘက်က တွေးမယ်ဆိုရင် မြေးလေးမှာ ဖခင်ရှိနေသေးတာ၊ ဖခင်က အသိအမှတ်ပြုတာ ကောင်းတာပေါ့။ ပြီး...ဉာဏ်ဗလဟာ အရင်လို ရှူးရှူးဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့ ဒိုင်းနမိုက်တစ်ခု မဟုတ်ဘော့ပါဘူး။ စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲကို ကောင်းကောင်းကြီး ထိုးဝင်နိုင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာပါပြီ။ အလားအလာကောင်းပါတယ်”

အမုန်းမိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၉

“ဘာတို့က အကောင်းဘက်က တွေးနေတာကိုး။ တစ်ချိန် ကျရင် အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးထားလို့မရပါဘူး။ ဘာတို့ရဲ့သမီး လေး ဆုံးသွားတာသိရင် သားသားကို သူတို့ ဘာတို့ရင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားလိမ့်မယ်”

“လောလောဆယ် သူ့ကို လူလူသူသူသူ ဆက်ဆံလိုက်ရုံပါ ပဲ။ နောက်...ပေါ်သွားတော့လည်း အကြောင်းတရားတွေထောက် ပြီး ညှာတာပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဘာရယ်...သူဟာ ညှာတာလိမ့်မယ်လို့ သမီးတော့ မထင်ပါဘူး”

“သူ...လူဆိုး၊ လူစိမ်းကားကြီး မဟုတ်နိုင်ပါဘူး သမီး ရယ်”

“ဘာ မေ့သွားလို့ပါ။ မမချစ်သက်လှယ်ကို သူ ပစ်သွားခဲ့ တယ်လေ”

“အမလေး...ကြီးမေ့သမီးကလည်း စွာတေးလန်။ ဆတ် ဆတ်ကြုံပါကွယ်...သူ့ဒေါသနဲ့ တစ်ဖက်သားကို ဘယ်လိုတွေ လုပ်ခဲ့ပြောခဲ့သလဲမှ မသိတာ။ သမီးဘက်ကလည်း လွန်ပါတယ်”

နှင်းငွေ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ကလေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ရင်း ဘာနှင့် ကြီးမေကို ကလန်ကဆန် လုပ်နေတာ လည်း အားနာလာမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သူခိုးကို ဓားရိုးကမ်းပြီး စောလူးမင်းကို ယုံ၊ ပုံချင်နေကြတာ။ ရာဇဝင်ထဲမှာပဲ ထားရစ်တော့ရမည့်ပုံ။

“သူက နှင်းငွေ့ကို မမချစ်လို့ မှတ်နေတာ ကြီးမေရဲ့... နှင်းငွေ့နဲ့ မမက အဲလောက်တောင် တူလို့လားဟင်။ ဟိုလေ... ရင်ညွန့်က မွဲကအစ တူတယ်ဆိုပြီး...”

“ဆင်တယ်...အများကြီး ဆင်တယ်။ သမီး (၁၈)နှစ်အရွယ် ကပုံစံအတိုင်းပဲလေ။ ဉာဏ်ဗလက နိုင်ငံခြားကို (၅)နှစ်လောက် ထွက်သွားတော့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သမီးရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေကို မမြင် မတွေ့လိုက်ရဘူး။ သူ ထွက်သွားတုန်းကအတိုင်း ပုံမပျက်ကလေး ကျန်ခဲ့တယ်မှတ်နေတာ...မလွန်ဘူးပေါ့ကွယ်”

သေဟဲ့ နန္ဒီယ။ သူမမှာ ဓားခုတ်ရာ လက်လျှိုနေရသည့် အဖြစ်။ အပြောရကျပ်လိုက်တာ။ ပြောတော့ပြောရဦးမှာပါပဲ။

ကလိမ်ကကျစ်လို့လည်း အပြောမခံနိုင်။

ဒီလိုရာဇဝင်လူဆိုး၊ ဂျေဒ်ဖားသား၊ ဒဿဂီရိကြီးကိုလည်း နည်းနည်းမှ အဖက်မလုပ်ချင်ပါဘူး။

“ကြီးမေ”

“ဟေ့...သမီး”

“သူက သမီးကို သူမမချစ် မှတ်နေတော့...”

“အေးလေ...သူ့မှာ လောလောဆယ် မိန်းမလည်း မရှိပါဘူး ကွယ်”

“ဟာ...ကြီးမေကလည်း အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး ထွက်မခံနိုင်ပါဘူး...လုံးဝပဲ”

“အေးပါ သမီးရယ်...ဒီလိုပဲ လိမ္မာပါးနပ်နဲ့ ငြင်းပါ။

အပန်းဖိုးလေး ညိုညိုညို

၉၇

စိတ်နာတဲ့ပုံစံမျိုး ချိုးလိုက်ပေါ့။ ချစ်...မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မငြင်း
လိုက်ပါနဲ့နော်။ မြေးလေးကို ကြီးမေတို့ လုံးဝ လက်လွှတ်လိုက်ရမှာ
စိုးလို့ပါကွယ်။ ခုကျတော့ နှစ်ဖက်ဆိုင်၊ နှစ်ဖက်ပိုင်လို့ ရသေးတာ
ပေါ့”

သံညိုနှင့် ဉာဏ်ဗလဟာ ထီးလိုနန်းလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

သည်နေ့တော့ ရွှေမင်းသားက မနက် (၆) နာရီကတည်းက
ထားနှင့် ရောက်လာခဲ့ပါပုကော။ သူ့ကားက ပရာဒိုကြီး။ အိမ်မှာ
လည်း ကားတွေရှိတာပါပဲ။ သို့သော် မောင်မင်းကြီးသားက အစွမ်း
တုန် သဘောတွေကောင်းပြနေတာ။

ယောက္ခမတွေနှင့်လည်း ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်းဆက်လို့။ ရွှေလမ်း
ငွေလမ်းတွေ ပေါက်နေလေ၏။

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ဦးရန်နိုင်ထံမှ ဆက်သွယ်နှောင့်ယှက်
မလာတာမို့ နှင်းငွေ စိတ်ချမ်းသာနေရတာတော့ အမှန်။

ဘဘနှင့်ကြီးမေဟာ သူတို့ဇာတိ အညာသို့ပြန်ပြီး လှူကြ
တန်းကြမှာမို့ စိတ်တွေ နူးညံ့ပျော်ရွှင်နေကြတာကြောင့် နှင်းငွေ
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာစကားတွေ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါ။

သူ့ကားကိုသာ ယူခဲ့ပြီး ဘဘနှင့်ကြီးမေ၊ နှင်းငွေနှင့်
သားလေးတို့မှာ သက်သောင့်သက်သာ။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ
က ကားတစ်စီး။ ထိုကားကိုတော့ ဉာဏ်ဗလ၏ကုမ္ပဏီမှ ကားဒရိုင်
ဘာတစ်ဦးက မောင်းပါသည်။

လမ်းမှာ သူမနှင့်သားလေးက ကားရှေ့ခန်း သူ့အနီးမှာ စီးရ

သည်။

“မင်းကို ကားမောင်း၊ စသင်ပေးမှာ။ ငါ့အနားလာစီးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကားမောင်းခြင်းရဲ့ သဘောတရားတွေ ရှင်းပြသွားမယ်။ ဟိုရောက်ရင် တောဆိုတော့ မင်းကို လက်တွေ့အမောင်းသင်မယ်။ ခုတော့ မမောင်းခိုင်းသေးဘူး။ ငါ မသေချင်သေးဘူး။ မိန်းမနဲ့ ပြန်ပေါင်းထုတ်ရဦးမယ်”

စကားပြောပုံက အနှောင့်မလွတ်၊ အသွားမလွတ်။ သားကို အလယ်မှာထားလိုပေမယ့် သူ ကားအကြောင်း ရှင်းပြနေတာကြောင့် နှင်းငွေ့ သူ့အနီးမှာ စီးရသည်။ သားက သူမ၏ဘေးမှာ။

“သေသေချာချာ နားထောင်။ စိတ်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ကြည့်...ငါ ရှင်းပြနေတာတော့ နားမထောင်ဘဲ”

တစ်လမ်းလုံး သူ ဆရာလုပ်နေသမျှ မှတ်ရသားရ၊ သင်ကြားနားထောင်ရပါသည်။

သားလေး အိပ်ငိုက်သွားတော့ သူက ကားကိုရပ်ပြီး ကလေးကို နောက်ခန်းသို့ ပို့လိုက်သေး၏။

ယခုတော့ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့နေကြသည့်နယ်။ နှစ်ယောက်တည်း။

သူ ဟိန်းသမျှ၊ ဟောက်သမျှ နှုတ်ခမ်းတစုစုနှင့် မှတ်သားနေရသည်မှာလည်း နှင်းငွေ့၏ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခု ထင်ပါရဲ့။

အအအအအ

အခန်း (၁၃)

အညာရွာကြီးတစ်ရွာ...

ထနောင်းပင်၊ မန်ကျည်းပင်များနှင့် အေးချမ်းသည့် အညာနဲ့
သင်း၊ မြန်မာနဲ့သင်းသည့် ရွာကြီးပါ။ အလယ်တန်းကျောင်း၊ ဈေး၊
ဆေးပေးခန်းတွေ ရှိသည့်ရွာ။

မြန်မာ့ရှင်၊ မြန်မာ့စိတ်ရင်းတွေနှင့် တမာနဲ့သင်းသည့်ရွာ။
လမ်းတွေကအစ ကျောက်ချောလီမ်းတွေ။

ရွာထဲမှာလည်း ကား၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ထွေလာဂျီတွေရှိတာမို့
ရွာက ဖွံ့ဖြိုးသည်လို့ ပြောရမည်။

တကယ့်ကို ပျော်စရာရွာကြီးတစ်ရွာ။

နှင်းငွေ့ကတော့ မပျော်ပါ။ ရင်ထဲမှာ မိုင်းခုံးကြီး အတွဲလိုက်
ချီချထားရသလို။ ဘယ်တော့များ ထကွဲလိုက်မလဲ။ အရှင်တွေ
ထွဲလိုက်မလဲဟဲ့။

အရေးထဲ သူမ ဝတ်နေရတာ ချစ်သက်လှယ်၏ အဝတ်တွေမို့
မဖွယ်မရာတွေက ခပ်များများ။ ချစ်သက်လှယ်ဆိုသည့် မမဟာ
ခေတ်ရှေ့မှ တစ်ခိုင်လောက်၊ တစ်ကီလိုမီတာလောက် ကြုံပြေးနေသူ
မို့ သူ့အဝတ်တွေက ခပ်ဟော့ဟော့တွေ။

နှင်းငွေက မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေ၊ မြန်မာဆန်တာလေးတွေကို
ကြိုက်နှစ်သက်တာပါ။

ပြောရလျှင် ဆံပင်ကအစ ခါးကျော်ပြီး တင်ပါးနားထိ ဝှေ့ဝဲ
လင်းဖြာနေသည်။ မျက်နှာကလည်း ဣန္ဒြေအပြည့်နှင့် တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်။

ခံစားခဲ့ရသည့် သောကနှင့် လောကခံကြောင့် နှင်းငွေ့ခမျာ
မပျော်တတ်တော့။ မရယ်မောတတ်တော့ပါ။

လောကကြီးကို သံသယမျက်လုံး၊ နာကျင်မှုမျက်လုံးနှင့် အမြဲ
စိုးရွံ့နေတတ်ခဲ့ပြီ။

သူမ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်သူတွေက တကယ့်ကမ္ဘာဖျက်မည့်
အကြီးကြီးတွေ။

ဦးရန်နိုင်...

မင်းရည်ညွှန်းနှင့်...

ဉာဏ်ဗလ...

လုံလောက်နေပါပြီ။ (၃)ယောက်လုံး ဒီဂရီတစ်မျိုးစီနှင့် သူမ
ကို လောင်ကျွမ်းရှို့မြိုက်ခဲ့သူတွေချည်း။

ရွာကလေးက အရိုင်းဆန်ဆန်နှင့် သာယာလှပနေသေးလည်း

အမှန်သိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၀၁

နှင်းငွေ့ မကြည်မွေ့နိုင်ပါ။

ဘာဘနှင့်ကြီးမေကတော့ သူတို့ငယ်ပေါင်း၊ ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေ
နှင့် စကားပြောလိုမဆုံး။ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေဖော်ရင်း ရယ်မော
ပျော်ရွှင်နေလိုက်ကြတာ။

နှင်းငွေ့ သားလေးကို လက်ဆွဲပြီး ရွာထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။
တည်းခိုအိမ်၊ ဘာဘနှင့်ကြီးမတို့အိမ်က သစ်သားနှစ်ဆောင်
ပြိုင် အိမ်ကြီးပါ။ ခြံဝိုင်းကလည်း အကျယ်ကြီး။

နှင်းငွေ့ မမချစ်သက်လှယ်၏ ဝတ်စုံတွေထဲမှ အလုံခြုံဆုံး၊
အယဉ်ကျေးဆုံးလေးတွေ ရွေးယူလာခဲ့သည်။ အများကြီးမဟုတ်ပါ
ဘူး။ (၄) (၅)စုံလောက်ပါ။

မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေရယ်၊ ဂါဝန်လုံလုံခြုံခြုံလေးတွေရယ်။
သည်နေ့ ဝတ်ထားသည့် ဂါဝန်က ခြေသလုံးထိရှည်ပြီး
ဖားဖားဝဲဝဲနှင့် လုံလုံခြုံခြုံ။ ပြောစရာဆိုလို့ လည်ပင်းဟိုက်တာ
ပါပဲ။

ဒါကလည်း နှင်းငွေ့ကသာ ဝတ်နေမကျလို့ ဟိုက်တယ်
ထင်နေတာပါ။ လည်ကုပ်သားဖွေးဖွေးလေးတွေ၊ လည်တိုင်နှင့်
ရင်ညွန့်တွေပေါ်နေလို့ ပဝါကို လည်ပင်းမှာ ပတ်ချည်လိုက်တော့
အဆင်ပြေသွားပါ၏။

ဂါဝန်လေးက မီးခိုးရောင်၊ အရောင်ဆန်းနုနုလေး။ သားက
တော့ ဝမ်းဆက်အမျိုးမျိုးနှင့်။

ကလေးမော်ဒယ်ဘွိုင်းလေးပါပဲ။

လူကြီးတွေ အာရုံများနေခိုက် သားအမိ (၂)ယောက် လစ်ထွက်လာခဲ့လိုက်တာ။

သည်နေရာမှာတော့ အန္တရာယ်တွေ၊ အနှောင့်အယှက်ပေးမည့် သူတွေ မရှိလောက်ပါ။

ရွာထဲဘက်သို့မသွားဘဲ ရွာပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်လာ ခဲ့ကြရင်း သားက ရှေ့က ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလေတော့ နှင်းငွေ့ နောက်မှ လိုက်ဖမ်းရသည်။

“သားရေ...တော်တော့ဟေ့...ညနေစောင်းတော့မယ်”

“မစောင်းသေးပါဘူး မေမေရ။ ဟိုးရှေ့မှာ ချောင်းကလေး”

တကယ်ပဲ ချောင်းကလေးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရတော့ (၂)ယောက်သား စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် လျှောက်သွားဖြစ်ကြသည်။

တောရွာတွေဆိုတာ ရိုးသားကြပါတယ်။ အန္တရာယ်ပေးမည့် သူတွေ မရှိဘူးလို့ သူမ ထင်မြင်ယူဆထားခဲ့ပါသည်။

ကျေးလက်တောရွာတွေ၏ လူပြတ်သော တောလမ်းတွေမှာ မုဒိမ်းမှုတွေ၊ လုယက်မှုတွေ၊ လူသတ်မှုတွေ ကျူးလွန်တတ်ကြတာ ကို နှင်းငွေ့ သတိမထားမိခဲ့ပါ။

ကလေးအမေပေါက်စလေးနှင့် ကလေးချောချောလေးတို့ ရွာပြင်က ချောင်းကလေးနားထိ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ လျှောက် သွားနေတာကို...

ပျာရီပျာယာ လျှောက်ရှာနေသူကတော့ ဉာဏ်ဗလံပေါ့။ သတင်းမေးရင်း သူမတို့ကို လှမ်းမြင်ရတော့ သူမတို့အနားမှာ

အပန်းအားလုံး ညိုညိုညို

၁၀၃

ယောက်ျား (၂)ယောက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမီးလောင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

နှင်းငွေ့မှလည်း အနားကပ်လာသည့် ယောက်ျားကြီး (၂)ယောက်ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေ ဆိုသလို ပါလာသည့်ဖုန်းကို ခပ်တည်တည် ထုတ်ဆက်နေလေ၏။

“ဟဲလို...ဘာ...သမီးတို့ ရွာပြင်က ချောင်းနားမှာ။ လူတွေလွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းပေးပါဦး။ ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...အမြန်ဆုံး နော်”

သည့်အခါမှာပဲ ဉာဏ်ဗလ အနားသို့ အပြေးရောက်ရှိလာ သဖြင့် စောစောက အနားကပ်လာသည့် (၂)ယောက် ထွက်ခွာသွား တော့၏။

ဉာဏ်ဗလ စိတ်ဆိုးလိုက်တာ ပြောစရာမရှိတော့။

“မင်းကိုယ်မင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်များ မှတ်နေသလား။ နေရာတိုင်းမှာ မုဒိမ်းမှုတွေ၊ လုယက်မှုတွေ ကျူးလွန်နိုင်တာ မသိ ဘူးလား...တောက်”

ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ပြီး သူမကို တွန်းလား၊ ထိုးလားလုပ် နေတော့ စောစောက ကြောက်လန့်ခဲ့သည့်အရှိန်နှင့် နှင်းငွေ့ အော်ငို လေတော့သည်။

နှင်းငွေ့ ငိုတော့ ချစ်သည်းခေါင်လေးကလည်း အော်ငို။ စီခနဲ စိုပြည်သွားသည့် ငိုပွဲကြီးကို ကြည့်ပြီး ဉာဏ်ဗလ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

“တိတ်...တိတ်ပါကွာ...ကိုက စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတာပေါ့...ဒါ ငါ့သားနဲ့ ငါ့မယားလေ”

“ဘာ...ရှင်...အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်။ ကျွန်မ ရှင်ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

“မင်းလိုမိန်းမမျိုးရဲ့ပါးစပ်က ထွက်သမျှ မုသားချည်းပဲလေ။ ရည်းစားတွေ (၂)ယောက်၊ (၃)ယောက်ပြိုင်ထားပြီး ငါ့ကို အမျိုးမျိုး လှည့်စားခဲ့တဲ့ မိန်းမ”

“အဲဒါဆိုလည်း ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သားကို ရှင်သားလို့ ခံယူနေသေးလဲ”

“ဒါတော့ မင်းရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံလို့ပေါ့။ ငါနဲ့တောင် လက်ထပ်စာချုပ်ရှိလို့ မနည်းပြောရ ဟောရတာ။ အတူနေဖို့”

“ဟင်း...”

နှင်းငွေမှုန် မျက်စောင်းကြီးထိုးလိုက်ပြီး...

“ရှင်ရဲ့သူက ဆံပင်ရောရှည်လို့လား”

“ဟ...ဆံပင်ဆိုတာ အရှည်ထားရင် ရှည်တတ်တာမျိုးပဲ။ ငါ မရှိတဲ့ (၅)နှစ်အတွင်း ဒီထက်မကတောင် ရှည်သင့်တယ်”

လူတောင်ပြန်ပြီး တရားစွဲဦးမည့်ပုံ။ သည်လူဆိုးကိုတော့ ဘုရားရှင် ချွတ်တောင် ကျွတ်မည့်ပုံ မမြင်။

နှင်းငွေမှုန် ရွာဘက်သို့ပြန်ပြီး ခြေဦးလှည့်တော့ သူက ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ စေတီလေးသို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း...

အပန်းဖီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၁၅

“ရောက်လက်စနဲ့ ကိုယ်တို့မိသားစု ဟိုစေတီလေးမှာ သွားပြီး ဆုတောင်းရအောင်...ဖူးကြရအောင်”

“ဝေး...ဟေး...ဟေး...ကောင်းတယ်...ပါပါး...သွားကြမယ်။ မေမေ...သွားရအောင်”

ချစ်သည်းခေါင်လေး လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်နေသဖြင့် နှင်းငွေ့ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ သားကို သူ့ပခုံးပေါ် ခွတင်ပြီး နှင်းငွေ့ကို လက်တစ်ဖက်က လာဆွဲတော့ သူမ ပုတ်ထုတ်ပစ်၏။

“ရတယ်...ကျွန်မဘာသာ လိုက်မယ်”

“ဪ...ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် လူပျိုပြန်လှည့်နေရဦးမယ့်ဘဝ။ ငါ သိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်။ တော်ရုံပဲကောင်းတယ်”

နှင်းငွေ့ သူတို့ရှေ့မှ ဘုရားပေါ်သို့ အပြေးလေး တက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

အအအအအ

အခန်း (၁၄)

လရောင်၏ အေးမြသည့်အရသာကို ကျေးလက်များမှာပဲ ခံစားရသည်ဆိုသည်မှာ မှန်လွန်းပါဘိ။

လပြည့်ညမို့ ထွက်ပြုလာသည့် အလင်းရောင်အောက်မှာ ရွာကလေးက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။ မငြိမ်းချမ်းနိုင်တာ နှင်းငွေ့မှုန်တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

သူမအဖြစ်က ကျီးလန့်စာစား။

တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်နှင့် ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြပေမယ့် သူမ မပျော်နိုင်။

အယောင်ဆောင်ဘဝ၊ ဟန်ဆောင်ဘဝမှာ ဝင်ကစွပ်တစ်ကောင်လို သူမ၏ကိုယ်ပိုင်ဘဝ ပျောက်ဆုံးရတော့မှာလား။

ဉာဏ်ဗလက သူမကို သူ့ဇနီးချစ်သက်လှယ်လို့ စွဲမှတ်ယူထားသလို...

ချစ်သည်းခေါင်လေးက သူ့မေမေလို့ တစ်ထစ်ချ လက်ခံထား၏။

ဘာနှင့်ကြီးမေတို့ကလည်း ကိုယ့်မြေးလေး သားမက်နောက်ပါသွားမှာစိုးသဖြင့် သည်ကိစ္စကို ချော်လဲရောထိုင် လုပ်ချင်နေကြသည်။

နှင်းငွေမှုန် လက်မခံနိုင်ပါ။

ဘဝဆိုတာ ချော်လဲရောထိုင်ဖို့ မဟုတ်။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟာ ဘဝ၏ပန်းတိုင် မဟုတ်။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ပြီး သမားရိုးရှင်းသောဘဝကို သူမက လိုလားတောင့်တပါသည်။

မိသားစုဘဝကိုလည်း အချောင်မလိုချင်ပါ။ ကိုယ်ချစ်ခင်နှစ်သက်သော၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ရာသက်ပန် ရည်စူးသော ရိုးသားကြိုးစားသည့် ချစ်သူတစ်ဦး၊ အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ဦးကိုသာ သူမအလိုရှိပါသည်။

ယခုလို ဘုမသိ၊ ဘမသိ၊ မဆီမဆိုင်၊ မလှိမ့်တစ်ပတ်နှင့် ပတ်လည်းမပတ်သက်ချင်။

သည်တော့ သူမ အထူးကို ဂရုစိုက်ရသည်။ တောအိမ်တွေနဲ့ မြို့လို အခန်းတံခါးတွေ၊ ဘာတွေလည်း မရှိ။

တောအိမ်ခန်းတွေက အခန်းဖွဲ့ထားရုံ၊ ကန့်လန့်ကာလေး
ကာထားရုံ။ တကယ့်ကို မည်ကာမတ္တ အခန်းလေးတွေ။

ကြီးမေတို့၏ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနား
သော်လည်း အခန်းရယ်လို့ ပီပီပြင်ပြင် မရှိ။

နှင်းငွေနှင့်သားလေးကို အခန်းတစ်ခန်း ပေးထားသော်လည်း
သူမ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်မပျော်။

သူမတို့၏ တံခါးမရှိသည့် အခန်းထဲသို့ ဘယ်ကာလသားများ
ဝင်လာမည်လဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဉာဏ်ဗလများ ဝင်လာမလား။

ကြီးမေ၏ ပြောထားမှုအရ ဉာဏ်ဗလက သူ့သားမက်
ဟောင်း။ နှင်းငွေက သူ့သမီး၊ ချစ်သည်းခေါင်က မြေး။

ရွာအမြင်မှာတော့ နှင်းငွေဟာ တော်တော်အဆင်ပြေနေသည့်
မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပါ။

ပြီးတော့ မျက်စိနှင့်တိုးသည့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူလေး။
အိမ်ထောင်ရှင်၊ ကလေးအမေဟု သိထားသည့်ကြားမှ သူမကို
ငေးကြည့်ချောင်းကြည့်နေကြသူတွေ အများကြီး။

သည်စဉ် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ ဉာဏ်ဗလ။ သားက
မအိပ်သေး။ ဂျီကျနေတုန်း။

ရွာရောက်မှ သူ့အရွယ်ကလေးတွေ မအေ့နို့စို့နေကြတာ မြင်ရ
သဖြင့် သူမထံမှာ နို့စို့ဖို့ တဂျီဂျီ ပူဆာနေ၏။ နှင်းငွေမှန် ဇောချွေး
ပြန်နေရဆဲ။

“ရှင်...ရှင်...ဘာလုပ်ရအောင် ဝင်လာတာလဲ”

အုန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၀၉

“မင်းတို့ကို စိတ်မချလို့ စောင့်ပေးမလို့”

“မလိုပါဘူး”

“လိုတာပေါ့...ရွာကလေးက အေးချမ်းပေမယ့် ထန်းရေ သမား စုန်းပြူးတွေလည်း ရှိတယ်။ ညနေက ထန်းရေပိုင်းမှာ မင်းကို အိမ်ထောင်နဲ့ ကွဲနေတာဆိုရင် အရယူထားဖို့ ပြောနေကြတာ”

“အောင်မယ်...ရာရာစစ”

“အေးလေ...အခန်းက အကျယ်ကြီးပါ။ မင်းတို့သားအဖိ အတွင်းဘက်က အိပ်...ငါ ဒီအပေါက်ဝဘက်က အိပ်ပါ့မယ်”

“အိပ်နိုင်မလားရှင်...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ပျော်တော့မှာလဲ”

“မင်းကလည်းကွာ...ငါတို့နှစ်ယောက်က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြန်ပေါင်းထုတ်လိုက်ကြတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ။ မင်္ဂလာတောင် ရှိသေး”

“အောင်မာ...ရှင်ကို စကားပြောရတာလေ ကျွဲပါးစောင်းတီး မှ တကယ့်ကျွဲပါးစောင်းတီးပဲ။ ကျွန်မ ရှင့်ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ပါ ဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

“ဟေ့...မင်းသာ ဂျိုးကို လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောနေတာ။ သားက မင်းဆီမှာ ချိုဖို့ဖို့ တောင်းနေတာ။ ငါ အပြင်က ကြား တယ်။ ကိုယ့်သားလေးပဲ တိုက်လိုက်ပါလား။ အလကား...သားမှန်း သမီးမှန်း မသိတဲ့ မိန်းမ...မိခင် မပီသတဲ့ မိန်းမ”

“အင်...”

နှင်းငွေ့မှန် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ဘယ်လိုချေပရမှန်းပင် မသိ

တော့မှ သားရော ဖအေရောကို စိတ်နာသည်။

သည်တော့ သူမ တတ်နိုင်တာ ထိုသားအဖကို အခန်းထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့ခြင်းပေါ့။

နှစ်ယောက်လုံးကို ထားခဲ့ပြီး နှင်းငွေ့မှုန် အမျိုးသမီးတွေ ကြက်သွန်လှီးရာ၊ ချင်းထိုးရာနေရာ၊ အလုပ်လုပ်နေကြရာ နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မီးတွေ တထိန်ထိန်လင်းနေသော ထိုဝိုင်းမှာ နှင်းငွေ့ ဝင်လာ တော့ အားလုံးပင် ရင်သပ်ရှုမော။

ဆံပင်ရှည်နွဲ့နွဲ့လေး ဖြန့်ချထားရုံနှင့် ဂါဝန်လုံလုံခြုံခြုံ လှလှ လေးဝတ်ထားရုံနှင့် မော်ဒယ်ဂဲလေးတစ်ယောက်လို လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းနေသည့် သူမကို အားလုံးပင် တငေးတမော။

“ပေးလေ...ကျွန်မလည်း ကြက်သွန်နွာမယ်”

သူတို့အမြင်အရ သူမဟာ သူဌေးသမီးလေးပေါ့။ အလုပ်တွေ အကိုင်တွေဟာ သူမနှင့် မဆိုင်သလို။

“ရတယ်...ရတယ်...ညီမလေး...ထိုင်ရုံထိုင်နေပါ။ စကား စမြည်ပြောကြတာပေါ့”

အလှူက မနက်ဖြန်မှ စမှာ။ သည်ညတစ်ညလုံး အလှူ ဝေယျာဝစ္စတွေနှင့် အုန်းအုန်းညံ့လို့။

“ညီမလေး...ထိုင်နေ။ အလှူကြည့်နေမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ညီမက ခါတိုင်း ရွာကို တစ်ခါမှ လိုက်မလာဘူးနော်”

သူတို့မေးကြတာကို အိုးနင်းခွက်နင်းတွေ ဖြေနေခိုက် ဉာဏ်ဗလ ငိုနေသည့် သားလေးကို ချီပြီး သူမအနားသို့ ရောက်လာ ခဲ့သည်။

“မင်းကွာ...ကလေးထားခဲ့ပြီး အပျိုလျှောက်လုပ်နေတယ်။ လာချင်လည်း ကလေး အိပ်အောင်သိပ်ခဲ့ဦးမှပေါ့”

“ကလေးက စိတ်တိုစရာတွေ ပူဆာနေတာကိုး”

“ကလေးပဲကွာ...အလိုလိုက်မှပေါ့”

ကလေးက သူမထံ လက်လှမ်းသဖြင့် နှင်းငွေ့ လှမ်းချီလိုက် ရပါသည်။ မဏ္ဍပ်အလယ်ခေါင်မှာ နှင်းငွေ့ ကလေးကို ပွေ့ချီပြီး ကလေးသိပ်သလို သိပ်နေရဆဲ။ သူက အနားသို့ ကပ်လာထိုင်ခဲ့ သည်။

ပုံစံက ဖအေ၊ မအေနှင့် သားလေးပေါ့။ နွေးထွေးသည့်ပုံစံ။

လူတွေအားလုံးကလည်း ငေးကြည့်လို့။ ဖအေချောချော၊ မအေချောချောနှင့် သားချောချောလေးပေါ့လေ။

ကလေးက ငိုရလို့ မောသွားသဖြင့် သူမရင်ခွင်ထဲမှာ ချက်ချင်းနီးပါး အိပ်ပျော်သွားလျှင် သူက ပွေ့ယူလိုက်၏။

“လာ...ကလေး လိုက်သိပ်ဦး။ ပြီးမှ ပြန်ဆင်းချင်ဆင်း”

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြပြီး သူမတို့အတွက် ပေးထား သည့် အခန်းထဲမှာ ကလေးကို ချသိပ်နေတော့ ဉာဏ်ဗလ အနားမှာ ရပ်ကြည့်နေ၏။

နှင်းငွေ့ သူ့ကို ရန်တွေ့ဖို့ အားတွေ စုစည်းနေမိသည်။

သည့်စဉ်မှာပဲ သူက အရင်...

“ချစ်”

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ...ချစ်ကို မောင် ပြန်ပြီး လက်ထပ်ပါရစေရော။ လူသိရှင်ကြား ဧည့်ခံပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်ကြ ရအောင်နော်”

သူမ လှည့်မကြည့်။ သူခိုး၊ ခွေးကိုက်မအော်ဝံဆိုတာ သူမ အဖြစ်။

အော်တော့ အော်ရမှာပဲ။ ခွေးကိုက်မခံရအောင် ပြေးရမှာပဲ။

“တကယ်က ကိုယ် ယဉ်ကျေးနေလို့ပါ။ မောင့်လက်ထဲမှာ လက်ထပ်စာချုပ်ရှိပြီးသားပါ”

သူမ ဘယ်လိုချေပမလဲ။ စဉ်းစားစမ်း...စဉ်းစားစမ်း။ အဲ...ရပြီ။

“ဒီမှာ...ရှင် အရူးထမနေနဲ့။ စာချုပ်ဆိုတာ စာရွက်ပဲ။ တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ရင်တောင် (၆)လ ကင်းကွာရင် လင်ခန်း မယားခန်း ပြတ်တယ်။ ပေါက်တယ်နော်”

“ကဲ...မင်း ဝန်ခံပြီမဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင့်ရဲ့ချစ်ဆိုတာလေ”

“ပြောမရလို့ မနိုင်နိုင်ရာ ကိုင်ပြောရတာ။ တော်ပြီ...ရှင် သွားတော့။ ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ အိပ်မယ်”

“မောင် စိတ်မချဘူး။ ချစ်က သိပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းနေ တော့”

အမုန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၁၃

“မပိုနဲ့...သွားဆိုသွားနော်...ကျွန်မ မရိုင်းချင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ် ဒီအခန်းရဲ့အရှေ့မှာ ဖျာခင်းအိပ်မယ်။
မင်းတို့သားအမိကို မီးကင်းစောင့်သလို စောင့်မယ်”

“ဒါတော့ ရှင့်သဘောပဲ။ အထဲဝင်မလာရင်... ပြီးရော”

“အိုကေ”

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ။ လောလောဆယ် နှင်းငွေမှုန်တို့
(၂)ယောက် သိုးနေအောင် အိပ်လိုက်မိပါသည်။

~~~~~

အခန်း (၁၅)

အလှူနေ့မှာ...

သားလေးရောသူပါ ပျော်ရွှင်နေကြသလို ဘာနှင့်ကြီးမေတို့လည်း ပျော်နေကြပါသည်။

မပျော်နိုင်တာ နှင်းငွေ့ပါပဲ။

မနက်က (၇)နာရီလောက်မှာ ဦးရန်နိုင် ခြိမ်းခြောက်လာခဲ့သည်လေ။

“နင်...ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ နင့်ရဲ့ အယောင်ဆောင်ဘဝကို ငါ အရှက်ခွဲပြမယ်။ အရှက်မကွဲချင်ရင် နင် ရွာပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ပြီး ငါ့နောက် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ မဟုတ်ရင် ကံလေးကိုလည်း သတ်ဖစ်မယ်။ နင့်ကိုလည်း သတ်ဖစ်မယ်”

နှင်းငွေ ကြောက်လန့်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီးမှ သတိတရနှင့် ဖုန်းကို စက်ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

သူမ မည်သူ့ကို ပြောပြရမှာလဲ။

မည်သူ့ကို အားကိုးရမှာလဲ။

ဘာနှင့်ကြီးမေတို့ ပျော်ရွှင်နေတာလည်း မဖျက်ဆီးရက်မိ။

ဉာဏ်ဗလကိုရော အားကိုးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ အင်းလေ...

လူတွေကြားထဲမှာတော့ ဒီအမိုက်ရိုင်းကောင်ကြီး လာပြီး မဆွဲလောက်ပါဘူး။

ငါ လူကြားထဲမှာပဲ နေမှဖြစ်မယ်။

နှင်းငွေ့မှန် စိတ်ချလက်ချတော့ မနေရဲ။ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖွေရှာကြည့်လိုက်တော့ အလှူလာသည့် ပရိသတ်ထဲမှာ ဦးရန်နိုင်နှင့်သူရဲ ယမမင်း (၃) (၄)ယောက်ခန့် မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှင်းငွေ့ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ။

သူမ ဉာဏ်ဗလအနားမှ မခွာရဲတော့။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောချင်ပြန်တော့လည်း ညက သူ့ကို အခန်းပြင်လေတိုက်ထဲမှာ ခြင်တောထဲမှာ သိပ်လို့မကျေနပ်ဘူးလား မသိ။

နှင်းငွေ့အနားသို့ မလာပါ။ ရွာမှ အပျိုချောတွေနှင့်သာ တသောသော။ တဟားဟား။ ကလေးကလည်း ဖအေနှင့် တစ်သားတည်း။

ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်လှလှလေးနှင့် ဆံထုံးပုံပုံလေး ထုံးထားသည့် နှင်းငွေ့အသွင်ကလည်း ဖန်စီပုလဲဝမ်းဆက်လောက်နှင့်ပင်

ဝင်းပလင်းလက်လှပါပြီ။

မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေတာကိုက ကြင်နာသနားစဖွယ်။

ဦးရန်နိုင်တို့အဖွဲ့မှာလည်း ကျားကုတ်ကျားခဲ။ သူမယားပါ သမီး၏ အလှကျက်သရေကိုမြင်လေ ရောင်းစားဖို့အတွက် ကြိတ် မနိုင် ခဲမရဖြစ်လေ။

သည်လောက်ချောလှပြီး မျက်နှာပန်းလှနေသဖြင့် ကြေးကြီး ကြီးနှင့်ရောင်းဖို့သာ စိတ်ကူးထဲမှာ ဖဲရိုက်နေလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့လိုနေရာမျိုးမှာ ခြံကြီးဝင်းကြီးထဲရောက်နေသည့် သူကို ဆွဲထုတ်ရမှာထက် ယခုလို တောမှာရောက်နေတုန်း ဆွဲထုတ် သွားရတာက ပိုပြီးလွယ်သည်။

သည်တော့ နှင်းငွေ့မှုန်ကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်ပြီးသားဖြစ် အောင် သူတို့ (၄)ယောက်အဖွဲ့ အလှူထဲတွင် ဝင်ပြီးစားသောက်နေ ကြလေသည်။

ဒီကောင်မ သူ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကို လူတွေ ပြောမပြရဲပါဘူး။ ဖုန်းနှင့် လှမ်းပြီး ခြိမ်းခြောက်လို့တော့ မရတော့။ နှင်းငွေ့မှုန် အကြောက်ကြီးပြီး ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်ပုံရ၏။

နေသေးသပ၊ ခြုံထဲက။ ချိုသွေးတမြမြလုပ်ရင်း ဦးရန်နိုင်တို့ အဖွဲ့ တစ်နေ့လုံး အလှူမှာ စားသောက်ရင်း အခွင့်အခါကို ချောင်း နေကြလေ၏။

* * *

အပန်းဆိုးလေး ညို.ညို.ညို

၁၁၇

နောင်ကြည့်အောင် ပစ်ထားလိုက်ရပေမယ့် နှင်းငွေ့မျက်နှာ
ညှိုးနေတော့ ဉာဏ်ဗလ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေလို့ ပြောတာ။

လိုက်တော့ပြေးတယ်။ ရပ်နေမှ လိုက်တာ။ ယခု ဉာဏ်ဗလ
တစ်နေကုန် ပစ်ထားလိုက်တော့ နှင်းငွေ့မျက်နှာလေးက ပြိုတော့
မည့်မိုးလို။

ညနေစောင်းလောက်မှာ အလှူပြီးသွားတော့ ခြံဝိုင်းကြီးတစ်ခု
လုံး သိမ်းဟယ်ဆည်းဟယ်နှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ။

နှင်းငွေ့ကတော့ အကြောက်လွန်နေသဖြင့် လူကြီးတွေအနား
မှမခွာ။ ခေါင်းရင်းခန်းမှာထိုင်နေသည့် အဘိုးကြီး (၃) (၄)ဦး၏
စကားဝိုင်းနားမှာ ကုပ်နေမိသည်။

အရေးဟဲ့ဆိုရင် အဘိုးကြီးတွေကို အားကိုးရမှာပါပဲ။

လူတွေက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အာရုံစိုက်နေကြစဉ် ဦးရန်နိုင်
နှင့် သူ့ယမမင်းတစ်ယောက် နှင်းငွေ့ရှိရာ အိမ်ဦးခန်းထိ တက်လာ
ကြလေသည်။

အဘိုးကြီးတွေကတော့ ငေးကြောင်ကြည့်နေ၏။ သူတို့အသံ
တွေလား...ဘာလား။ ဝတ်စားထားတာကအစ မွန်မွန်ရည်ရည်ကိုး။

“နှင်းငွေ့...အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့”

“မလိုက်ဘူး...မလိုက်”

သူမ ငြင်းလို့တောင် မဆုံးသေး။ ဖျတ်ခနဲ သူမ၏လက်ကို
အပြုံးမပျက် ဆွဲခေါ်ရင်း...

“နင့်နောက်ကျောကို လွယ်အိတ်ထဲကစားနဲ့ ထောက်ထားတယ်။ မအော်နဲ့...သေမယ့်သာကြံ”

ခပ်တည်တည်ပင် (၂)ယောက် ညှပ်ပြီးခေါ်သွားတော့ တကယ်ပင် သူမ နောက်ကျောဘက်မှာ စူးတူးတူး။

နှင်းငွေ့ စောချွေးတွေပြန်နေရင်း အားကိုးရာရှာနေရပေမယ့် သူတို့က အသိမိတ်ဆွေချင်း တွဲခေါ်ဆွဲခေါ်သွားသလို ရယ်ရယ် ပြုံးပြုံးပုံစံနှင့်။

အရေးထဲ အသိတစ်ယောက်မှလည်း မတွေ့။ ဘာဘာနှင့်ကြီးမေလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်နေသလားမသိ။

သားနှင့်ဉာဏ်ဗလကိုလည်း ဘယ်မှမတွေ့၊ မမြင်။

ဦးရန်နိုင်တို့က ကားကို အသင့်စက်နှိုးထားပြီးသား။ သူမ အနီးရောက်သည်နှင့် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ထည့်ဖို့၊ မောင်းပြေးဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသား။

သို့သော် သူမတို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှမ်းမြင်သည့် ဉာဏ်ဗလ အခြေအနေတွေကို တွေးဆလိုက်မိသဖြင့် အနားရှိ အုတ်ခဲကျိုးများနှင့် နှင်းငွေ့ဘေးမှလူကို လှမ်းပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား”

အခြေအနေက ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် နှင်းငွေ့ ဉာဏ်ဗလအနားသို့ ပြေးသွားခွင့်ရလိုက်သည်။

ဦးရန်နိုင်တို့ကလည်း အခြေအနေမဟန်မှန် သိသဖြင့်

ကားပေါ် အပြေးတက်ခါ မောင်းထွက်သွားကြတော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

အားလုံးပင် အံ့အားတသင့်နှင့် အနားသို့ ဝိုင်းလာကြလျှင် ဉာဏ်ဗလ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ရပါပြီခင်ဗျာ...ရပါပြီ။ ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ”

သူ့အနားမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် နှင်းငွေ့ကို လက်ဆွဲပြီး ခြံထောင့်ရှိ ပုန်းညက်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ခေါ်သွားရသည်။

“သားရော”

“သူ့အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ ကျောင်းပါသွားတယ်”

ပုန်းညက်ပင်အောက်ရောက်တော့ နှင်းငွေ့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်နှင့် မနိုင်ရင်ကာ စီးကျလာခဲ့သည်။

“ပြော...အဲဒီလူတွေက ဘာတွေလဲ။ မင်းကို ဓားပြတိုက်မလို့လား... ပြန်ပေးဆွဲမလို့လား”

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်မပထွေး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမိုက်ရိုင်း အစုတ်ပဲ့ဆုံးလူ။ ကျွန်မကို ရောင်းစားဖို့ လိုက်ဖမ်းနေတာ”

“မင်း...စိတ်တော့ကောင်းပါတယ်နော်”

ဉာဏ်ဗလ သူမပြောစကားကို မယုံ။ နှင်းငွေ့အဖြစ်က ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုတာတောင် မယုံကြသည့်အဖြစ်။

တစ်ကိုယ်လုံးကုန်အောင် စားသွားတောင် ယုံကြပါ့မလား မသိ။

“အဲဒါ ခက်တာပဲ။ ကျွန်မ ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မနာမည် နှင်းငွေ့မှုန်ပါ။ စောစောကလူက ကျွန်မပထွေး။ မေမေ့ကို အတင်းအဓမ္မယူထားပြီး အမြဲနှိပ်စက်နေခဲ့တာ။ မေမေ ဆုံးတဲ့နေ့မှာပဲ အလောင်းတောင် မြေမကျသေးဘူး။ မိုက်ရိုင်းလွန်းလို့ အိမ်က ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ”

“အင့်...ဇာတ်လမ်းလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိသားပဲ။ မဆိုးဘူး။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင် ပေါက်နိုင်တယ်။ မင်းသမီးလေး သနားပါတယ်။ အဲဒီတော့လည်း မင်းသားလေးက ကယ်တာပေါ့ကွာ...ရပါတယ်”

ဉာဏ်ဗလပုံစံက ပေါ့ပျက်ပျက်။ နှင်းငွေ့ စိတ်ပျက်ရပါ သည်။

“ရှင်တို့မယုံတာတော့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခုဆို ကျွန်မ မှာ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေပြီ”

“မပူပါနဲ့ကွာ...မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန် ငါ အပြည့် ယူပါတယ်။ ကဲ...မင်းရဲ့စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ရပ်တန်းက ရပ်ပါတော့ကွာ။ ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်...ကိုယ့်အနားမှာသာ နေ... ဟုတ်ပြီလား”

သူမ၏မျက်ရည်များကို တယုတယ သုတ်ပေးပြီး သူက ချော့မော့နှစ်သိမ့်ပေမယ့် နှင်းငွေ့ ဘဝင်မကျပါ။ ဘဝက ဘယ်လို ကြီးလဲ။ သူမ၏စကား၊ သူမ၏အဖြစ်အပျက်ကို မယုံကြည်ကြဘူး လား။

သူမပုံစံက ပေါ့ပေါ့လေး၊ နုနုရွရွလေး ဖြစ်နေလို့လား။

အပန်းပိုးလေး ညို့ ညို့ ညို့

၁၂

တကယ်ကျ နှင်းငွေဟာ မပေးဒါလို ဘဝ၏မှန်တိုင်းဒဏ်ကို
ကြုံကြုံခံနေရသူပါ။

ရှိပါစေတော့လေ။

အတိတ်ဘဝဝဋ်ကြွေးရှိရင်လည်း ခါးစည်း၊ ရင်စည်းပြီး
လွတ်အောင် ရှောင်ပါမည်။

သတိတမန် ဉာဏ်မြေကတုတ်...

အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ပြီး...

လောကကြီးကို စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လှမ်းနေရပေမယ့် မိမိ
ဘဝ စုတ်ပြတ်သတ်မသွားရအောင်တော့ စွမ်းဆောင်ကြိုးစားရပါ
မည်။

“ရှင်...မယ့်လည်း နေပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအဖြစ်က
ဘုရင်ကြီး ဖွဲ့နုစားသတဲ့ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ထဲကလို ဘယ်သူမှ မယ့်နိုင်ဘဲ
အဖြစ်ကြီးပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ မညာတတ်တာတော့ ရှင်...ယ့်”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ... ဟုတ်ပါပြီ... ကဲ... လာ... အိမ်ထဲ
ပြန်ဝင်ကြစို့။ ဒါမှမဟုတ် ကားမောင်းသင်မလား”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေပြီ။ လမ်းမှာ
တွေ့သမျှ အကုန်တိုက်သွားမိလိမ့်မယ်”

“ကဲပါ...နေပါတော့...လာ...အိမ်ပေါ်သွားမယ်။ နို့နို့
ရွာကလူငယ်တွေက လင်မယားဖြစ်ပြီး ချိန်းတွေ့နေကြတယ်လို့
စကားတင်းဆိုကြလိမ့်မယ်”

“ပြောပစေ...လူမြင်ကွင်းမှာဆိုတော့ တော်သေးမယ်”

“လာပါ...ချစ်ရယ်...အိမ်ပေါ်မသွားချင်လည်း ဒယ်ဒီတို့၊
မာမိတို့ဆီ လိုက်သွားရအောင်နော်”

“အောင်မယ်...ဒယ်ဒီတွေ၊ မာမိတွေ မခေါ်နဲ့”

“နောက်လည်း ခေါ်ရမယ့်အတူတူ ခုကတည်းက ပါးစပ်ရဲ့
အောင် ခေါ်ထားမယ်”

ပန်းလေပြလေဖြစ်နေသည့် ဉာဏ်ဗလကို လောလောဆယ်
လက်မြှောက်ထားလိုက်ရတော့မလို။

သူ့အလိုကျ လူကြီးတွေရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လိုက်သွား
ရရုံသာ။

အအအအအ

အခန်း (၁၆)

နှင်းငွေ ဖုန်းမြည်သံကို ကြောက်သည်။ ဖုန်းဖွင့်ထားရမှာကို ပင် ကြောက်နေမိသည်။

သူမဘဝက ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်ခံနေရသလိုပါပဲ။

အိပ်မက်တစ္ဆေ ခြောက်ခံနေရသူ။

အိပ်မက်ကမှ နိုးသွားလျှင် ပျောက်ပျက်သွားဦးမည်။ သူမ ဘဝက ဦးရန်နိုင်ရင်လည်း သေမှ။ ဒါမှမဟုတ် သူမရင်လည်း သေမှ။

မသေလျှင်လည်း ဘဝလုံခြုံမှုရှိသူတစ်ဦးဦးထံတွင် နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့်တောင်းသလို ခိုလှုံခွင့်တောင်းရမည့်အဖြစ်။

ယခုလည်း ဘာနှင့်ကြီးမေက ရောက်လက်စနှင့် ရွာမှာ (၄) (၅)ရက်လောက် ဆက်နေဦးမတဲ့။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။ နှင်းငွေကိုလည်း ကားမောင်းသင်စေရင်း...

နှင်းငွေ ဘယ်လိုငြင်းရမှာလဲ။ ခွန်အားမရှိ။ ရွာကလေးက အေးချမ်းသာယာသော်လည်း ဦးရန်နိုင်တို့အဖွဲ့ လာရောက် နှောင့်ယှက်ပြီး ဘယ်အချိန် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲသွားမည်ဆိုတာ သူမ မှန်းဆ ကြောက်ရွံ့နေမိပါသည်။

ညဘက် တက်ဆွဲမလား။ နေ့ဘက် တက်ဆွဲမလား။ ရင်ပူနေ ရသည့်အဖြစ်။

တောအိမ်တွေမို့ လုံခြုံရေးက မတင်းကျပ်။ သူတို့ တောရွာ ဓလေ့စရိုက်ကိုက ဒုစရိုက်သမားက ခပ်ရှားရှား။

ယခုလည်း ဘာဘတို့၊ ကြီးမေတို့အိမ်မှာ တံခါးပိတ်ထားသည် ဆိုပေမယ့် ပြတင်းပေါက်တွေက ပိတ်ချင်မှပိတ်တာ။ အိမ်ရှေ့တံခါးမ ကြီး ပိတ်ထားပေမယ့် နောက်ဘက်တံခါးမှ အလုပ်သမားတွေ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ရှိနေတာ။

နှင်းငွေက ဦးရန်နိုင်ကို ကြောက်နေရသူမို့ စိတ်ဖြောင့် လက်ဖြောင့် မနေရဲ။

ညကလည်း (၉)နာရီလောက်မှာ အပေါ်ထပ် ကိုယ့်အခန်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြံရှေ့မှာ လူရိပ်၊ ကားရိပ် တွေလိုက်ရသလိုလို။

ဘယ်အိပ်ရဲတော့မှာလဲ။

သားအမိ (၂) ယောက် ခိုနားရာရှာရသည်။ ဘာနှင့်ကြီးမေ တို့ရှိရာအခန်းသို့ ယောင်လည်ယောင်လည်နှင့် ရောက်သွားရသည်။

အတူဝင်အိပ်လို့လည်း သင့်တော်မည်မဟုတ်တော့ကြောင့်

အုန်းဖိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၅

ပြန်လှည့်လာရပြန်၏။

ဉာဏ်ဗလကို ခိုးရှာကြည့်တော့ အောက်ထပ်မှာ သူ့အသံက
ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ကာလသားတွေနှင့် အလွမ်းသင့် အထပ်တည့်
နေပုံ။

ကြက်တွေ၊ ဗူးသီးတွေများ အတူသွားခိုးပြီး ကြက်သားကာလ
သားဟင်းတွေ ဘာတွေ ချက်စားတော့မည်လားမသိ။

ပထမ တစ်ည၊ နှစ်ညသာ ကပ်လာပြီး ယခုကျ လှည့်ကို
မကြည့်တော့။

ရက်စက်တဲ့လူကြီး။ သူ့ရှေ့တင် လူ (၂)ယောက် ကားပေါ်
တင်ဆွဲသွားဖို့ လုပ်ခဲ့တာ မြင်ရဲ့နှင့်။

ည (၁၀) နာရီလောက်ကျတော့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ကုန်
ပြီ။ ဧည့်သည်တွေလည်း ပြန်ကုန်ကြပြီ။

အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေတော့ နှင်းငွေ ကြောက်သည်။
မီးတွေ လင်းနေပေမယ့်လည်း တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးလျက်။

တံခါးတွေကလည်း ရှေးအိမ်၊ ရှေးတံခါးတွေ။ ပတ္တာခွာလိုက်
ရုံနှင့် ဖွင့်လို့ရမည့် တံခါးတွေ။

ကြံကြောက်၊ လှည်းအောက်မနေသာလို့ပဲ ပြောချင်ပြောပါ
တော့။

နှင်းငွေ သားလေး အိပ်ပျော်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး စောချွေး
တွေ ရွဲနစ်လာ၏။

ငါ ဉာဏ်ဗလကို သွားခေါ်ပြီး အခန်းပေါက်ဝမှာ ဘောင့်အိပ်

ခိုင်းရရင် ကောင်းမလား။

အို...သူက ဘယ်စောင့်ပေးချင်မလဲ။ အခန်းထဲ ဝင်ချင်လို့ တကဲကဲ လုပ်နေတဲ့လူ။

ကိုယ်က အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်မို့ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူမနေရဲပါ။ ဘာမလုပ်...လုပ်လုပ်။

အဲ...အဲဒီလူကြီးကိုလည်း ဘာမလုပ်ပါဘူးလို့ မည်သူက အာမခံမှာလဲ။

ဦးရန်နိုင်ကတော့ ရောင်းစားမှာ။ မကောင်းတဲ့ဘဝရောက် အောင် ပို့မှာ။

မေမေရယ်...ရောက်ရာဘဝက မေမေဒေဝဒတ်ကြီးကို ဒဏ် ခတ်ပါ။ အပြစ်ပေးပါ။

သမီး မေမေဒဏ်တွေ ဆက်ခံနေရမှာ စိုးပါတယ်။

အခန်းထဲမှာ အနားတွင် လက်နက်တွေချထားပြီး နှင်းငွေ့မှုန် တစ်ယောက်တည်း ထိတ်လန့်နေရစဉ် ပိတ်ထားသည့် ပြတင်းပေါက် မှန်မှ မျက်နှာကြီးတစ်ခုပေါ်လာလျှင် သူမ အော်လိုက်မိတော့၏။

“အမလေး...လူ...လူ”

မျက်နှာကြီး ရုတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြီး သူမတစ်ယောက်တည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေရပါ၏။

အိမ်ပေါ်ရှိ ဘဘ၊ ကြီးမေနှင့် အောက်ထပ်မှ လူအချို့ တက်ပြေးလာကြသည်။

“ဘာလဲ...ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လူ...လူကပ်လို့”

အချို့ အောက်ထပ်ပြန်ပြေးသွားပြီး ခြံထဲမှာ ဝိုင်းရှာနေကြလေ၏။ နှင်းငွေ့ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေမိပါသည်။

ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဆိုတာ ဒီအခြေအနေမျိုးကို ပြောတာဖြစ်မည်။

မကြာမီ ဉာဏ်ဗလ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီး...

“ကဲ...မမဖုရားတို့ရဲ့ အခန်းရှေ့မှာ အိပ်ဖန်စောင့်ပေးပါ့မယ်တဲ့ဗျား”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့... မင်းတို့သားအမိရဲ့ အခန်းပေါက်ဝမှာ ငါကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး အိပ်မယ်။ ငါ့ကိုတော့ အိပ်ရာပြင်ပေးပေါ့ကွာ”

သူပြောသည့်အတိုင်း အခန်းရှေ့မှာ ကပ်ပြီး အိပ်ရာပြင်ပေးလိုက်ရသည်။

နှင်းငွေ့ တစ်ညလုံး တထိတ်ထိတ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ရန်သူက အပြင်မှရော အတွင်းမှပါ လာပြီး သူမကို ဓားနှင့် တရိုရို မွန်းနေသည်လို့ အိပ်မက်နေရသေးသည်။

အအအအအ

အခန်း (၁၇)

မနက်စောစော ရွာထဲမှထွက်ပြီး ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ
ဉာဏ်ဗလ... နှင်းငွေ့ကို ကားမောင်းသင်ပေးနေသည်။

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှာ ကားမရှုပ်ထွေးပါ။ ကားမောင်းသင်
ဖို့တော့ အတော်ပါပဲ။

သဘောတရားတွေ ရှင်းပြပြီး သူမကို ကားမောင်းသင်ပေးနေ
တော့ သူက နှင်းငွေ့အနီးမှာ ပူးပူးကပ်ကပ်။

တကယ့်ကို လက်ထပ်သင်ပေးနေတာ။ နှင်းငွေ့၏လက်များ
ကို သူ့လက်နှင့် ထပ်ပြီး ခွေလှည့်ခိုင်းနေတာ။

ခြေထောက်က ဘယ်လို၊ လက်က ဘယ်လို၊ သူ့ရင်ခွင်ထဲ
ရောက်နေတာမို့ စိတ်ကလည်းညစ်၊ ဦးရန်နိုင်နှင့်အဖွဲ့ ဘယ်တော့
ပေါ်လာမလဲဟု တွေးမိရတာက တစ်မျိုး။

အမှန်းမှီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၂၉

နှင်းငွေခမျာ တကယ့်ကို ကျီးလန့်စာစားပါ။ အရေးထဲ သူက
လည်း မာန်လိုက်ဟောက်လိုက် အပီဖြဲနေလိုက်တာ။ တကယ့်ဘီလူး
ကြီး အာဠာဝကလို။

“မင်းကွာ...ဉာဏ်ကလည်း ထုံလိုက်တာ။ သားလေးသာ
မင်းနဲ့တူရင် သုံးစားရပါဦးမလား”

“ဘယ်သူကတော့ ချက်ချင်း တတ်မလဲရှင်”

“ငါ့တုန်းက သင်တောင် မသင်ရဘူး။ ဘယ်အချိန်ကတည်း
က ခိုးမောင်းနေသလဲတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

“အဝဲကတည်းက ဖြစ်မယ်”

“နို့စို့အရွယ်ကတည်းက မောင်းတတ်တာ။ ပြောလိုပြောတာ
မဟုတ်ဘူး။ ငါက ခုထိ နို့ပြတ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်နော်...ရှင် စကားပြောတာ ဆင်ခြင်...ရှင်ကိုယ်ရှင်
ဘာမှတ်နေလဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ဗာလင်တိုင်းဒေးမှာ စပြီး”

“တော်...တော်...ရှင်”

“လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်ခန့်က တစ်ခုသော ဗာလင်တိုင်းဒေး
မှာ”

“တော်ပြီလို့ ပြောနေတယ်နော်။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလာပြီ...
သိလား”

နှင်းငွေ မျက်စိမှိတ်ပြီး အော်တော့ ဉာဏ်ဗလ ကားကို
သမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“သိတယ်...သိတယ်...မိန်းမဆိုတာ မူတတ်တဲ့အမျိုး။ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုလေးကျလို့။ ကလေးတစ်ယောက်အမေ၊ တစ်ခုလပ်”

ပြောပြီး သူမကို အတင်းဆွဲပွေ့၊ အတင်းနမ်းနေလျှင် နှင်းငွေ့တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူလောင်မြိုက်သွားရသည်။

ခေါင်းနှင့် သူရင်ဘတ်ကို တွန်းထားပြီး လူက ခွေးပေါက်ကလေးလို အတင်းရုန်းကန် မာန်ဖီလျက်။

“ရှင့်ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ။ ရှင်...ရှင်”

ပြောနေသည့်ကြားမှပင် သူက အကြမ်းဖက်နေတော့ နှင်းငွေ့သူ့ကို ထုရိုက်ကုပ်ဖို့နေမိသည်။

သို့သော် သူက သူမထက် ပိုပြီး ကြမ်းပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အားမာန်နှင့်ခွန်အားကို နှင်းငွေ့ မယှဉ်သာ။

မုန်တိုင်းလို တိုက်ခတ်နေသည့် ဉာဏ်ဗလ၏ ကြမ်းရိုင်းမှုတွေက အချစ်လား...ရမ္မက်လား။

သူရင်ခွင်ထဲမှာ ကားရှေ့ခန်းထဲမှာ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ။

သူ့အနမ်းတွေက နှင်းငွေ့ကို ဒေါသတွေပဲ ထွက်စေသည်။

သူမ၏လက်ရော၊ ခန္ဓာကိုယ်ရော သိမ်းကျုံးဖက်ထားညှစ်ထားပုံက စပါးကြီးမြွေထက် ဆိုးသည်။

သူ အရှိန်ကုန်လို့ မုန်တိုင်းစဲသလို ရပ်လိုက်တော့မှ နှင်းငွေ့ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျတော့မတတ်။

နှင်းငွေ့သာ ပန်းကလေးဆိုလျှင် ပွင့်ဖတ်လွှဲ တစ်ဖတ်စီ

အမုန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၃၁

ကြွေလောက်သည်။

မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်နှင့် သူ့ကို နာကြည်းမုန်းတီးစွာ ကြည့်နေသည့် နှင်းငွေ့၏မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရမှ ဉာဏ်ဗလ ခေါင်းကြီးသွားမိသည်။

ဟ...ငါကတော့ ကိုယ့်မိန်းမ၊ ကိုယ့်ချစ်သူဆိုပြီး နမ်းလိုက်တာပဲ။

အဖြစ်က စက်တိုင်တက်ရတော့မည့်နှယ်။ သူ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ရသည်။

“ချစ်...မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ကွာ။ မောင်တို့ လူသိရှင်ကြား တရားဝင် ပြန်ပြီးလက်ထပ်ကြမယ်နော်။ စည့်ခံပွဲ အမြန်ဆုံး လုပ်ကြမယ်”

“မုန်းတယ်...ရှင်ကို အရမ်းမုန်းတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ အတန်တန် ပြောနေငြင်းနေတဲ့ကြားက ရှင်စော်ကားရက်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး ချစ်ရယ်။ မောင် စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ပါ”

“တော်ပြီ...ရှင် ကျန်ခဲ့တော့”

နှင်းငွေ့ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့တော့ ဉာဏ်ဗလ ထူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်။

ချစ်...ငါ့ကို တော်တော်နာကြည်းနေပါလား။

ငါ့ကို မချစ်တော့ဘူးလား မသိဘူး။ ငါကတော့ ချစ်ကို

အရင်ထက်တောင် ပိုချစ်မိသေးတယ်။

အရင်က ချစ်ပုံစံ ထောင့်မကျိုးဘူး။ အရမ်းဆတ်တယ်။ စိတ်ဆိုးလွယ်တယ်။ ပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြောတယ်။

ခုကျ ဣန္ဒြေရှိပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လာတယ်။ အသိလည်း ဝင်လာတယ်။ သားကိုလည်း အရမ်းဂရုစိုက်တယ်။ လှလည်း ပိုလှလာတယ်။

အရင်လို အလှတွေ မပြင်ဘဲ လိမ္မာယဉ်ကျေးလာတယ်။ သဘာဝအတိုင်းပဲ လှနေတယ်။ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ တိုးတက်မြင့်မားလာတယ်။ ဖြူစင်လာတယ်။ လူလိုသိလာတယ်။

သူမ ဆင်းပြေးပြီမို့ ဉာဏ်ဗလ ကားနှင့် ဖြည်းဖြည်းမောင်းလိုက်စဉ် တစ်ဖက်မှ ကားတစ်စီး ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး သူမကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းချုပ်တင်သွားပုံက မြန်မှမြန်။

ဉာဏ်ဗလ နောက်မှ အရှိန်မြင့်လိုက်သည့်အပြင် နီးရာရဲစခန်းကိုလည်း ဖုန်းဆက်ရ၏။

“ကားနံပါတ် () ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဖမ်းခေါ်သွားလို့ပါ...ဆီးဖမ်းထားကြပါ”

သူက နောက်မှ မျက်ခြေမပြတ် လိုက်နေစဉ် ရှေ့ကားကလည်း တရကြမ်း မောင်းပြေးပါ၏။

နောက်...လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းမပြေးဘဲ လမ်းသေးသေးလေးသို့ ဆွဲမောင်း၊ တောထဲဖက်သို့ ဆွဲမောင်းသွားသဖြင့် ဉာဏ်ဗလ လိုက်ရသည်။

အမှန်စိုးလေး ညိုညိုညို

၁၃၃

ကားထဲမှာ လူတွေ ဘယ်နှယောက်ပါမလဲ။ ဘာလက်နက်တွေ ပါမလဲ။ မစဉ်းစားအား။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ သူ့ချစ်သူကို လက်ဖလာ၊ ခြေဖလာနှင့် ပြန်လှမည်။ အသက်သေချင်သေပါစေ။

လမ်းကြမ်းတွေမှာ ရှေ့ကားက ဖရိုဖရဲ မောင်းသလို သူကလည်း ထပ်ချပ်မောင်းလိုက်သည်။ ကားမောင်းရင်း လက်နက်အဖြစ် ကားထဲမှာ ကြည့်ထားရသေး၏။ ခေါင်းထဲမှာ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲနေရ၏။

မိုက်ရှူးရဲလုပ်လို့ မဖြစ်။ ကိုယ်လည်း သေ၊ သူမကိုလည်း မကယ်နိုင်သည့်အဖြစ်မျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။

ဉာဏ်ဗလ ကားကို ဟွန်းသံ အဆက်မပြတ် နှိပ်ပြီးလိုက်သည်။ ဒါမှ ထူးခြားမှုကို လူတွေမြင်ပြီး အကူအညီရအောင်။

နောက်ဆုံး ကားဆက်သွားမရတော့သဖြင့် တောအုပ်၏ တစ်နေရာမှာ ရှေ့ကားထိုးရပ်သွားလျှင် သူလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လိုက်၏။

နောက်...ကားထဲမှာ တွေ့ရသည့် ချိန်းကြိုးကို ကောက်ယူပြီး လက်ထဲမှာ ခပ်ဆဆ ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူ့ချိန်းကြိုးက ထိပ်ဖက်မှာ သံလုံးနဲ့။

တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ။

သူဟာ ငယ်ငယ်ကတော့ ဖိုက်တာကြီးပေါ့။ ထိခနဲဆို ကွဲပေရော။

အင်း...ခုလည်း မကြီးသေးပါဘူး။ အသက်အုပ်တံဆိုတာ

လူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

ရှေ့ကားမှ လူ (၃)ယောက် ဆင်းလာပြီး သူမကို ဆွဲခေါ်သွားကြတော့ သူ လှစ်ခနဲ ပြေးကပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ချိန်းကြိုးနှင့် ဝှေ့ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ခွပ်...ခွပ်”

(၂)ယောက် ခေါင်းကွဲ၊ ထိပ်ပေါက်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ကြောင်နေ၏။

သူတို့အုပ်စု ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားတုန်း သူမက သူထံသို့ ပြေးလာ၏။ သူ ကျန်တစ်ယောက်ကို ခပ်တင်းတင်း ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

အုပ်စုအားကိုးနှင့် ကျယ်ခဲ့သောလူ လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် လှမ်းပစ်တော့ သူ ကောင်မလေးကို ဖက်ပြီး လှဲရှောင်ပေးလိုက်သည်။

နောက်...ဆတ်ခနဲ ကျုံးထပြီး ဖျတ်ခနဲ ထိုလူကို သံကြိုးနှင့် ဆင့်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

“အား”

ထိုလူခေါင်းမှ သွေးတွေ ဖြာကျလာမှ သူ အရိုက်ရပ်လိုက်၏။

“သွားမယ်...လာ...ချစ်”

လူဆိုး (၃)ယောက်ကို ကျောခိုင်းပြီး သူ ချစ်ကို လက်ဆွဲကာဆီးလျှောက်မိတာ သူ့အမှား။

“အား”

လူမိုက်မှာ ဆေးမရှိ။ ဘယ်သကောင့်သား ပစ်လိုက်မှန်းမသိသည့် ဓားက သူ့လက်ပြင်ကို လာစိုက်ပြီ။ သွေးတွေ စီးကျလာလေ၏။

သူ ဒေါသနှင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ သကောင့်သား (၃)ယောက် တစ်ယောက်...တစ်ယောက်တွဲပြီး ကားပေါ်အပြေးတက်၊ အပြေးမောင်း ထွက်သွားကြ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုညဏ်ဗလရယ်...ဒုက္ခပါပဲ”

သူ့ လက်ပြင်မှ ဓားကြောင့် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်ရ၊ နေပူလွန်းလို့ သွေးဆူပြီး သွေးထွက်လွန်ရပေမယ့် စိတ်ကို ထိန်းရ၏။ သတိလစ်လဲကျမသွားအောင်...

“တောက်...တွဲ...တွဲ...ငါ့ကို ကားထဲထည့်။ မင်း...မောင်းစမ်း...တွာ...ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်”

“ကို...ကိုညဏ်ဗလ”

“ဖုန်း...ဖုန်းဆက်စမ်း...အဲဒီမှာ စံ...စံဦး...စံဦးကို လှမ်းခေါ်...လူကြီးတွေခေါ်...ခေါ်”

သူ သတိလစ်ချင်နေပြီ။ စိတ်ကို မိုင်ကုန်တင်းထားလို့သာ။ ဘယ်မှာလဲ။ ဟိုသကောင့်သားတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ခွေးအတွေ့လို ငါ့ညီမလေးကို လာဆွဲကြဦးမှာလား။

သူ ကောင်မလေး၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေကျနေရင်း မျက်စိတွေ ပြာလာ၏။ ကောင်မလေး သူ့ကို လှုပ်နှိုးရင်း အော်ငိုနေတော့...

သူ့မှာ ဓားဒဏ်ရာက ပိုနာ။ ရင်ဘတ်ထဲက ပိုနာ၏။

“အကို...အကို ဉာဏ်ဗလ...ကျွန်မ ကြောက်တယ်။
အကို...အကို မသေပါနဲ့ဦး။ ကျွန်မကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

“ဖုန်း...ဖုန်းဆက်”

တောအုပ်ထဲမှာ သူတို့(၂)ယောက်တည်း။ တောလမ်းထဲမှာ
အန္တရာယ်က လက်တစ်ကမ်း။ ဖုန်းကလည်း လိုင်းမမီ။

“အကို...အကို”

နှင်းငွေ့မှုန် သတိလစ်ပျော့ခွေကျတော့မည့် ဉာဏ်ဗလကို
တစ်လျှောက်လုံး လူဆိုးကြီးလို့ မြင်နေမိရာမှ...

ကြီးမားလှစွာသော ကရုဏာတို့ဖြင့် အမြင်ပြောင်းသွားမိပါ
ပြီ။ သူမကို သက်စွန့်ဆံဖျား ကယ်ခဲ့သည့် အကို။

သူ...သူသေတော့မှာလား။

ဓားမြှောင်ကြီး လက်ပြင်ထဲ တဆုံးစိုက်ဝင်နေပုံက မကြည့်
ရက်စရာ။

“အကို...ကျွန်မ ကြောက်တယ်...အကို”

သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားရင်းမှ နှင်းငွေ့ သူ့ကိုတွဲကာ
ကားထဲသို့ ခဲရာခဲဆစ် ထည့်လိုက်သည်။

နောက် သူမ ကားမောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်လိုက်၏။

အကို အကူအညီရမှ ဖြစ်မယ်။

ကြာရင် သွေးထွက်လွန်ပြီး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အကို သေသွားလိမ့်
မယ်။

အမှန်းဝေးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇၇

ဖုန်းကလည်း ဆက်မရဘူး။

ငါ...ငါ စွန့်စားရမယ်။ ကြောက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မရတော့ဘူး။

စိတ်ကိုတင်းပြီး နှင်းငွေ့မှုန် ကားကို မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

အနီးဆုံးမြို့၊ အနီးဆုံးဆေးရုံသို့ သွားရမည်။

အအအအအ

အခန်း (၁၈)

“အကို...အကို”

သူ သတိရလာတော့ သူ့အနားမှာ မျက်ရည်တွေနှင့် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေး။

ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးသေးသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးနယ်။ အမူအရာတွေက အားလုံး ပြောင်းလဲနေပြီး စွက်ဖက်ဖွယ်။

သူ သိခဲ့ဖူးသည့် ချစ်သက်လှယ်၊ လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်က ချစ်သက်လှယ်လည်း မဟုတ်တော့။ မနေ့တစ်နေ့က ကောင်မလေးလည်း မဟုတ်တော့။

အကြင်နာ ကရုဏာတွေနှင့် တလဲ့လဲ့ ယိုဖိတ်နေသည့် ကောင်မလေး။

အမုန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၃၉

“ချစ်...”

“အကို...သတ်ရလာပြီနော်။ အကို သတ်မနေတာ (၂)ရက် တောင်”

“ဟင်...အား...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...အကိုလက်ပြင် က နာလိုက်တာ ချစ်ရယ်”

“ဓားကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ချုပ်ထားရတယ် အကို”

“ကိုယ်...အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“အကိုအိမ် ပြန်ရောက်နေပြီ။ လူမှုရေးပရဟိတကားနဲ့ လိုက် ပို့ပေးကြတယ်”

“သားရော...မာမီရော...ဒယ်ဒီ”

“အားလုံး အခန်းပြင်မှာ ရှိကြပါတယ်”

“မင်းကရော ဘယ်တုန်းက ရောက်လာ”

သူဟာ စကားတတ်ခါစ ကလေးလေးလို လျှောက်မေးနေ တော့ သူမက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပါသည်။

“အကို့ကို တောထဲကနေ ဆေးရုံထိ ကားမောင်းပြီး ကျွန်မ ခေါ်ခဲ့တာ။ လိုအပ်တာတွေ ကုသပေး၊ အကို့မိဘတွေကို အကြောင်း ကြား၊ ဘာဘဲကြီးမေကို အကြောင်းကြားပြီးတော့ ဒီရန်ကုန်ကိုပဲ ထွဲပေးလိုက်ကြတာပါ”

“မင်းက”

“အကို့ကို စိတ်မချလို့...သားပါ လာစောင့်ပေးနေတာပါ”

“ဩ...မင်းမိဘတွေက လွှတ်ပေးတယ်ပေါ့”

“ဘာနဲ့ကြီးမေကလည်း အကိုကို စိတ်ပူကြပါတယ်”

“သားကတော့ ငါ့ကို ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပြီ...မင်းကသာ”

“အကိုရယ်...ကျွန်မ”

ဦးချစ်ခေါင်နှင့်ဒေါ်မေဘယ်ကို ပေးထားရသည့် ကတိတွေ ကြောင့် နှင်းငွေ စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

သို့သော် သူမ၏အဖြစ်သနစ်က မသပ်မရပ်နှင့် ပေါ်နေခဲ့မှာ ပါပဲ။

အိပ်ချင်လောင်ဆောင်တဲ့သူ အနိုးရခက်ပါဘိ အကိုရယ်။

သည်စဉ် ဆရာဝန်နှင့်အတူ သူ့ဒယ်ဒီ၊ မာမီရော သားပါ တစ်ပြုံတမကြီး ဝင်လာကြပေသည်။

“ဘယ့်နယ် ကိုညဏ်ဗလ...ခင်ဗျား အတော် အတင့်ရဲတဲ့ လူ။ နည်းနည်းလောက်သာ အောက်ကို ဓားစိုက်သွားရင် ခင်ဗျားရဲ့ နှလုံးသား ကွဲထွက်သွားမှာပဲ”

“ကျေးဇူးပါ ဒေါက်တာရယ်”

သူ့အသံက ခပ်သဲ့သဲ့။ ဆရာဝန် သိထားတာ နှင်းငွေဟာ သူ့ဇနီး။

“ခင်ဗျားချစ်ဇနီးလေးကလည်း တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားအနားက မခွာဘူး။ ညတောင် အိပ်ရဲ့လားမသိဘူး။ တကယ့်ကို တော်လေးဝ ဝင်တဲ့ ဇနီးလေးပါပဲဗျာ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူပါ”

အမုန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၄၁

“ဟာ...မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားထက် (၄) (၅)နှစ် အနည်းဆုံး ငယ်ရမယ်ဗျာ။ သူ့ပုံစံက ဆယ်ကျော်သက်ပဲ ရှိသေးပုံပါ”

သူ နာကျင်နေသည်မို့ ပြိုင်ပြီးငြင်းမနေတော့ပါ။ ဆရာဝန်၏ လိုအပ်သည့်ကုသမှုတွေကိုသာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ခံယူနေရသည်။

သားလေးကလည်း သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

လက်ပြင်ကို ပတ်တီးစည်းထားရသည်မို့ သူ ပက်လက်အိပ်မရ။ ညာဘက်လက်ပြင်မို့ ညာလက်တစ်ချောင်းလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေတာကလည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိ။

“ဒေါက်တာ...အနာသက်သာတဲ့ဆေး ပေးခဲ့ပါဦးနော်။ အကို...နာနေရှာတယ်။ သတိမေ့နေတဲ့ကာလကလျှောက်လုံး ညည်းတွားနေရတယ်”

“ဆေးပေးခဲ့ပါ့မယ်။ အနားမှာ စပါယ်ရှယ် နာ(စ်) တစ်ယောက်လောက် ထားပေးမလား”

ဆရာဝန်၏အမေးကို ဉာဏ်ဗလ ဖြေပုံက ပျာပျာသလဲ။

“နေပါစေ...သူ စောင့်ပေးလိမ့်မယ် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ။ သူ စောင့်ပေးတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့လေ”

ဆရာဝန် ထွက်သွားတော့ သူ့ခုတင်နားမှာ ဒယ်ဒီ၊ မာမီ၊ သားလေးနှင့် သူမ...

“မာမီ...သူတို့ကို အပြီးခေါ်ထားချင်တယ်”

မာမီက ဝိုးချဲ့ပေါ်မှ သူ့ခုတင်ပေါ်သို့ ဒယ်ဒီအကူအညီနှင့်

ရောက်လာပြီး သူ့ကို နဖူးစမ်း၊ ပါးစမ်း။ မိခင်ဆိုတာ ဒါပဲလေ။

“နေပါဦး သားရယ်...သား နေကောင်းအောင် အရင် ကြိုးစားပါဦး။ မာမီ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“အခု...သား ဒဏ်ရာက စိုးရိမ်ရလို့ သမီးနဲ့မြေးကို ခဏ ပေးထားကြတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒယ်ဒီရယ်”

“ဆေးရုံမှာဆို ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်...သား။ ဒယ်ဒီ ထင်တာလေ”

“အိမ်မှာပဲ ကောင်းပါတယ် ဒယ်ဒီရယ်။ နားရတာပေါ့... ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေလည်း လာကြည့်တာပဲလေ”

“အေးပါ...ကဲ...သား နားလိုက်ဦး။ လာ...မြေး”

ကလေးကို ဒယ်ဒီနှင့်မာမီက အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ဒယ်ဒီနှင့်အတူ မာမီကို ဝှိုးချဲ့ကူတွန်းဖော်ရနေသည့် သားလေးကို ကြည့်ပြီး ဉာဏ်ဗလ ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ။

လူကြီးတွေ ထွက်သွားတော့ ဉာဏ်ဗလ ကောင်မလေးဘက် သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

သူ့ကျောပြင်က နာလွန်းလို့ လှဲတောင်မအိပ်ရဲသည့်ဘဝ။ နံရံ ကို မှီပြီး သူ ထိုင်နေရသည်။

“ချစ်...”

“ရှင်...”

တကယ်က နှင်းငွေ အလန်တကြား ထူးမိတာပါ။ ဒီနာမ်စာ

အမုန်းမိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၄၃

ဟာ ကိုယ့်ကို ခေါ်တာပဲလေ။

“ကိုယ်...ဆာတယ်ကွာ။ ကိုကို အငတ်ထားတော့မှာလား။ ဆရာဝန်က ဘာမှ မကျွေးခိုင်းဘူးလား”

“ဪ...ကျွေးခိုင်းပါတယ်။ အကိုက လူကောင်းပဲဟာ... လူမမာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွေး...နေဦး...ချစ် ဘယ်မှမသွားနဲ့။ ကောင်မလေးတွေ ခေါ်လိုက်မယ်”

သူက သူ့အနားရှိ ဖုန်းကို နှိပ်လိုက်ပြီး ညွှန်ကြားသည်။

မကြာမီ လင်ဗန်းလေးနှင့် အစားအသောက်များ ရောက်လာခဲ့သည်။ နှင်းငွေ ခွံပေးရမှာပေါ့။ သူက နာကျင်အချိန်ပိုနှင့် အချစ်လူစွမ်းကောင်းကြီးလေ။

လူဆိုး (၃) ယောက်ကို ချိန်းကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် အသေခံပြီး စွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့တာ။

နောက်...သေလုမတတ် နာကျင်နေသည့်ကြားထဲမှ သူမအတွက် စိတ်မချလွန်းလို့ ချွေးသီးချွေးပေါက်၊ သွေးသီးသွေးပေါက် တွေကြားမှ သတိလစ်မသွားရအောင် တောင့်ခံထားခဲ့တာ။

နှင်းငွေ လင်ဗန်းလေးကို အနီးရှိ စားပွဲလေးပေါ်တင်ပြီး သူ့ကို စတင်ပြီး ခွံကျွေးဖို့ ပြင်ရပါသည်။

“ချစ်ရဲ့လက်နဲ့ သေချာခွံကွာ...သွား...လက်သေချာသေးခဲ့”

သူဟာ လူလည်ကြီးမို့ သူ ပုံမှားရိုက်နေသည့် ကောင်မလေး

ဟာ သူ့ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်မှန်း သိနေမှာပါပဲ။

ချစ်သက်လှယ်ရှိမယ်ဆိုရင် သူနှင့်ရွယ်တူ အသက် (၂၅)လေ။

ယခု ချစ်...ချစ်နှင့် သူခေါ်နေသည့် နှင်းငွေ့က အသက် (၁၈) သာသာ။ နုဖတ်ချောမွေ့ပြီး လောကဓံကြောင့် တည်ငြိမ် ရင့်ကျက် ရင်ကွဲနေရသည့် မိန်းမပျို။

နှင်းငွေ့ သူ့အမိန့်အတိုင်း လက်ကို သေချာသွားဆေးရပါ သည်။

အခြားမိန်းကလေးတွေလို သူမ လက်သည်းရှည်မထားပါ။ သူမ၏ ညာလက်ကလေးက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်။

လှသည့်သူများ တစ်ကိုယ်လုံးလှသည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်မှာပဲ။ ခြေလက်ကလေးများ ယုတ်စွအဆုံး နားရွက်လေးများကအစ လှပပြီး နေကြတာ။

ဉာဏ်ဗလ အခန်းနံရံလည်း မမှီရဲ။ အိပ်ရာထဲလည်း လှဲမချ ရဲ။ နာလိုက်တာ။ လက်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး နာကျင်နေမှုက တစ်ကျော လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သည်။

သူ ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေမိတာ။ သူမ ဘယ်သူလဲ။

သူရဲကောင်းတို့မည်သည် မျိုးရိုးထက် သူ့လုပ်ရပ်၊ သူ့ စွမ်းရည်၊ သူ့ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှုတို့ကို ပိုပြီး ကြည့်ရသတဲ့။

ကောင်မလေးဟာလည်း မည်သူပင်ဖြစ်စေ သူမ၏စိတ်ဓာတ်၊ အမူအရာ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို ကြည့်နေ၊ မြင်နေရရုံနှင့်ပင်...

သူမဟာ အဖိုးတန်သယံဇာတလေးဖြစ်ကြောင်း သိသိ

အမုန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၄၅

သာသာ။

ချစ်သက်လှယ်ရှိတုန်းက သူလည်း ကိုယ့်လိုပဲ။ နိုက်ကလပ်
တက်၊ ဘီယာခုပ်၊ ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ဘောင်တန်းခဲ့သည့်ခေတ်
ရဲ့ သမီးပျို။

Sex ကိစ္စမှာ စောင့်ထိန်းတတ်လို့သာ။ ဒါလေးတစ်ခု
ယုံကြည်တန်ဖိုးထားနေရတာ။

ယခု သူကလေးကတော့ တကယ့်ကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိမ
လေးပါပဲ။

အလိမ္မာမလေး။

ပထမပိုင်း ခွေးပေါက်လေး ရန်လိုနေသလို ရန်လိုနေခဲ့ပေမယ့်
သူ့အချစ်၊ သူ့မေတ္တာ၊ သူ့အနစ်နာခံမှုတွေကို သိသွားလို့ထင်။

တကယ့်ကို ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးလေးက သနား
တောင် သနားမိသည်။ ရင်ထဲသိမ့်သိမ့်။

ညာလည်း မညာတတ်။

အခက်အခဲတစ်ခုကြောင့် ဖုံးလိုက်ရပ်လိုက် လုပ်နေရပေမယ့်
သူမဘဝကို အရင်းအတိုင်း လှစ်ပြခဲ့သည်။

သူ့အတွက်ဆို ပျာနေသည့် ကောင်မလေး။

ယခုလည်း သူ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခွံကျွေးရင်း သူ့ရဲ့
ချစ်ရည်ရွန်းနေမည့် ဗိုအားတစ်ထောင်မျက်ဝန်းကြီးကို ဆင်ငွေ
ရန်ရှောင်လုပ်ရင်း...

မျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင်ပြေးနေသည့် ကောင်မလေးဟာ

အသက်ဝင်လာသည့် ရွှေရုပ်လွှာ။

သူမ၏ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် အကြင်နာတွေ၊ ကရုဏာတွေ၊
မေတ္တာ သစ္စာတွေ ထုပ်ပိုးပြီးကြောင်း...

သူက လူလည်ကြီးသားသမီးမို့ သိပ်သိ။

“မြန်မြန်ခွံကွာ...ကိုကို...အရမ်းဆာနေတာ”

“အင်...”

မောင်...တမောင်တည်း မောင်နေရာမှ ကိုကိုတဲ့။ ဒါဆို သူမ
ချစ်သက်လှယ်မဟုတ်တာ လက်ခံသွားပြီပေါ့။ ဒါဆို...

ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား။ နှင်းငွေ့ သူ့ကို ပြုစု
ပေးနေမိတာ သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မို့ပါ။
အသက်သခင်၊ အရှက်ကာကွယ်သူ။

သူသာ မကယ်လျှင် ဦးရန်နိုင်ကြီးက သူမကို တရုတ်ပြည်သို့
ရောင်းစားမှာ။ သေတာထက် ဆိုးသောအဖြစ်ကို ဖြစ်စေမှာ။

နှင်းငွေ့ သူ့ကို စိတ်ရှည်စွာပင် ကျွေးမွေးပြုစုနေရင်း
ရှက်သွေးတို့ကတော့ တဝေဝေ။

သူ့ကို ရင်ထဲမှာ လေးမြတ်ကြင်နာနေမိပြီမို့ နေရင်းထိုင်ရင်း
ရှက်နေမိတာ။

“တော်ပြီ”

သူက တော်ပြီဆိုတော့မှ ပန်းကန်တွေကို သိမ်းဆည်းပေးပြီး
အောက်ထပ် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ နှင်းငွေ့ သွားပို့ဖို့ ပြင်မိလျှင်...

“လာယူကြလိမ့်မယ်...ချစ်...ကိုကိုအနားက ဘယ်ကို”

မသွားနဲ့”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကိုကိုကို တီဗီဖွင့်ပေး...စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကြည့်ချင်တယ်”

သူ့အခန်းထဲမှာ တီဗီရှိတာမို့ သူခိုင်းသည့်အတိုင်း နှင်းငွေ့လုပ်ပေးရပါသည်။

“သားရေ...သားကို သွားခေါ်...တို့မိသားစု အတူတူကြည်ကြည်နူးနူး ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ နေပါရစေကွာ...နော်။ ဪ ညီမနဲ့သား ကိုကိုအခန်းထဲမှာပဲ ထမင်းစားနော်။ ကိုကို ကြည့်ချင်လို့”

“သားက ကောင်းကောင်းမစားတတ်သေးဘူးလေ”

“ညီမ ခွဲပေါ့။ နောက်ဆို ညီမ မပင်ပန်းရအောင် ကိုကိုရယ်၊ သားရယ်၊ ညီမရယ် ထမင်းတူတူစားကြမယ်နော်။ ညီမက တစ်လုပ်စီ လျှောက်ခွဲပေးပေါ့”

စိတ်ကူးတွေယဉ်နေသည့် လူကြမ်းကြီးကို နှင်းငွေ့ ငေးမောကြည့်နေမိပါသည်။

ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်တွေတဲ့...ကိုကို။ အိပ်မက်က လန့်နိုးသွားရင် အရာအားလုံးဟာ ပကတိအခြေအနေပဲ ကျန်ခဲ့မှာပါ။

ကျွန်မက အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးပါ။ နှင်းငွေ့တွေနဲ့အတူ ဆောင်းညတွေနဲ့အတူ မကြာခင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှာပါ။

သူက အောက်ထဲသို့ အိမ်တွင်းဖုန်းနှင့် လှမ်းညွှန်ကြားတော့

ကောင်မလေးတွေ ထမင်းလာပို့ပြန်သည်။ သူ စားပြီးသည့် ထမင်းပွဲကို ပြန်သိမ်းသွား၏။

“နောက်ဆို ငါ နေမကောင်းမချင်း တို့သားအမိ သားအဖ (၃)ယောက်အတွက် ထမင်းပို့ပေးနော်...ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အကိုလေး”

နှင်းငွေ အဘိုးအဘွားတွေနား ဆော့ကစားနေသည့် သားကို သွားခေါ်ရသည်။

“ကိုကိုက သားကို ခေါ်ခိုင်းလို့ပါ အန်တီ”

“မာမိခေါ်ပါ သမီးရယ်...သားကိုလည်း အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းသွားပြီလား”

နှင်းငွေ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ အပြုံးလေးနှင့်သာ သားကို ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

သူခိုး ခွေးကိုက် မအော်ဝံ့ဆိုတာ ဒါမျိုး။

“မေမေ...ပါးပါး နေကောင်းရင် သားတို့ ဘာဘနဲ့ဘွားဘွား ဆီ ပြန်ကြမယ်နော်”

“အေးပေါ့ သားရယ်...သားဘာဘနဲ့ဘွားဘွား သားကို လွမ်းနေလောက်ကြပြီ။ မလွဲသာလို့သာ ထည့်ပေးလိုက်ကြရတာ”

“သား...ဒီအိမ်မှာ မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်တော့ ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘနဲ့ဘွားဘွားကို လွမ်းတယ်”

“မေမေ...ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

အပန်းဆိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၄၉

“သား...ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ မေမေဖုန်းပေး”

“လာ...သားပါပါးရဲ့အခန်းထဲမှာ”

နှင်းငွေနှင့်ချစ်သည်းခေါင်လေး သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာကြတော့ သူမ၏ဖုန်းကို ဉာဏ်ဗလ နားထောင်ရင်း မျက်နှာကြောကြီးတင်းနေတာ တွေ့ရသဖြင့် နှင်းငွေ လန့်သွားရသည်။

“အကို...ဘယ်သူ့ဆီကလဲဟင်”

“ဟိုကောင်ကြီးပေါ့...မင်းကို ငွေညှစ်ဖို့...ရောင်းစားဖို့ ခြိမ်းခြောက်နေတယ်”

“ဟင်...သူတို့...သူတို့ လန့်မသွားကြဘူးလား။ ကိုကို တီးလွှတ်လိုက်တာတောင်”

“လူမိုက်တွေပဲကွာ...ဘယ်ဖြူမလဲ။ မသေမချင်း မိုက်တွင်းတူးနေကြမယ့် ယမမင်းရဲ့ မယားပါသားတွေပဲဟာ။ ကဲပါ...မကြောက်ပါနဲ့။ ကိုကို ရှိနေပါတယ်။ လာ...မင်းတို့သားအမိ ကိုကို ရှေ့မှာ ထမင်းစားပြ”

“ကိုကို စားပြီးပြီလေ”

“အင်းပါ...မင်းတို့စားတာ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

နှင်းငွေဘဝက မိသားစုအတုလေးနှင့် နေပေးရမည့်ဘဝမျိုး။ အိမ်အကူမလေးတွေ ပို့ပေးသည့် ထမင်းချိုင့်ကို ဖြုတ်ချပြီး သားငယ်လေးနှင့်သူမ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ရသည်။

“မေမေ...လက်နဲ့။ မေမေလက်ကလေးတွေက ထမင်းလုံးထပ်နေတာတောင် လှတယ်”

“အေးပါ...အေးပါ”

နှင်းငွေ လက်ဆေးပြီး ထမင်းစတင်ခွံသည်။ ကိုယ်လည်းစား၊
ကလေးလည်း ခွံပေး၏။

ထမင်းဆာနေကြသည်မို့ (၂)ယောက်သား အားပါးတရ
စားနေကြတော့ ဉာဏ်ဗလ ကြည်နူးနေမိသည်။

မိသားစု စုံစုံညီညီနှင့် အတူနေချင်လိုက်တာ။ ဘဝကို
အတည်တကျ အခြေတကျ ဖြတ်သန်းချင်စိတ်က ပြင်းပြင်းရှရှ။

ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ချစ်ဇနီးလေးရယ်၊ လိမ္မာရေးခြားရှိ
သည့် သားလေးရယ်...

ဒါဆို ဘဝက လုံလောက်သွားပါပြီ။

အအအအ

အခန်း (၁၉)

ညနေစောင်းတော့ ဘာဘနှင့်ကြီးမေ ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒရိုင်ဘာက အသစ်။

ဉာဏ်ဗလ၏ မိဘ (၂)ပါးကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ကြိုဆို၏။

“လာ...လာ...လူနာလာမေးတာလား”

“ဆိုပါတော့ရှင်...မြေးနဲ့ သမီးကို လွမ်းတာလည်းပါတာပေါ့”

“သူတို့သားအမိတော့ ပြန်မခေါ်ပါနဲ့ဦး အမကြီးရယ်... တကယ့်ကို အိမ်ဆွဲလဲလေးတွေပါပဲ။ အိမ်မှာ ကျက်သရေကို ရှိသွားတာပဲနော်။ အဲဒီလို စိုစိုပြည်ပြည်လေး နေချင်လှပါပြီရှင်။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ပေါ့။ ကလေးတွေက ဟိုဘက်နေလိုက်၊ သည်ဘက်နေလိုက် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်...ကောင်းတာပေါ့”

ဒေါ်မေဘယ် မချီသွားဖြဲလေးနှင့် ပြောရတာ။ မာမိက သူကိုယ်တိုင် ဝှီးချဲ့နှင့် အိမ်အကူမလေးကို တွန်းပို့စေပြီး သူ့သား အခန်းထဲထိ လိုက်ပို့သည်။

ဖားနေရတာ စကားတွေလည်း ရွန်းရွန်းဝေလို့။

“သားရေ...ဒီမှာ သားမာမိတို့ လာတယ်။ လူနာလာမေးတာ တဲ့ကွယ်”

“ဘွားဘွား”

သားလေးက သူ့အဘွားနှင့်အဘိုးကို ပြေးဖက်တော့ ဦးချစ် ခေါင်နှင့် ဒေါ်မေဘယ်တို့ ကျေနပ်ရ၊ ကြည်နူးရသည်။

ကလေးက လူပါး။ ဝှီးချဲ့ပေါ်မှ ဘွားဘွားကိုလည်း မေ့မထား။

“ဘွားဘွားကြီး...နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ် ဘွားမြေးလေးရယ်။ လာပါဦး... ဘွားဆီ”

ဝှီးချဲ့ပေါ်မှ သူ့ပေါင်ပေါ် ကလေးကို ချီတင်ထားရှာသည့် မာမိပုံစံက ပြုံးရွှင်ကြည်မွေ့လျက်။

“လာပါ...မာမိ...ကျွန်တော့်ကို လာမေးတာ ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် နေကောင်းတဲ့အထိတော့ သူတို့သားအမိကို ဒေါ်ထားပါရစေနော်။ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ကြေကွဲလွန်းလို့ပါ”

“အေးကွယ်...သားရယ်...မာမိတို့လည်း နေပို့မရတာနဲ့

အမန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇၃

တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ ပြန်ခေါ်သွားမလားလို့”

ဒေါ်မေဘယ် ဇွတ်ပင် ခရီးရောက်မဆိုက် တောင်းဆိုနေပေမယ့် ဉာဏ်ဗလကလည်း ခါးခါးသီးသီး။

“ဟာ...မာမိ...ကျွန်တော့်အဖြစ်လည်း ကြည့်ပါဦးခင်ဗျာ။ လက်မလှုပ်နိုင်၊ ခြေမလှုပ်နိုင်နဲ့ဘဝ...သူတို့လေးတွေ ရှိနေပေးလို့ နေသာထိုင်သာ ရှိနေရတာပါ။ တစ်ပတ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ပေးထားပါဦးခင်ဗျာ...ကျွန်တော် နေကောင်းရင်လည်း မာမိတို့နဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လူကြီးသူကြီးများနဲ့ လာပြီးဆွေးနွေးပါ့မယ်”

“မာမိတို့ဘက်က သမီးရှင်ဆိုတော့ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်သုံးရှက် မဖြစ်ပါရစေနဲ့တော့ကွယ်”

“မာမိရယ်...မင်္ဂလာရှိမယ့်ကိစ္စကို မငြင်းချင်ပါနဲ့တော့ဗျာ။ သားနဲ့ချစ်အတွက် အစစအရာရာ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လက်ထပ်စာချုပ်လည်း ရှိပြီးသားပါ။ ဧည့်ခံပွဲလုပ်ဖို့ လောက်ပဲ ညှိယူရမှာပါ”

ဒေါ်မေဘယ် နှင်းငွေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူမအသွင်က ချောက်ချောက်ချားချား။

ဘဝဆိုတာ ချော်လဲရောထိုင်ရတာမျိုး မဟုတ်။ ပွဲလှန့်တုန်းဇရာခင်းရတာမျိုး မဟုတ်။

အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရေ စုတ်ထိုး၊ ဤ (၃)နှစ် မပိုင်လျှင် နောက်ပြင်ရန်ခက်သည့်အမျိုးတဲ့။

သူမ ချော်လဲရောမထိုင်နိုင်ပါ။

ပွဲလန့်တုန်းလည်း ဖျာမခင်းနိုင်။

အယောင်ဆောင်ဘဝ၊ အပေါ်ယံဘဝမှ ရအောင် ရုန်းထွက်
သွားရမည်။

ဘယ်မှာလဲ...လမ်းတွေ ဘယ်မှာလဲ။

ဘယ်လိုဖောက်ထွက်ရမှာလဲ။

နှင်းငွေမှုန့် ဒေါ်မေဘယ်ကိုသာ အားကိုးတကြီး ကြည့်နေမိ
ပါသည်။ ကြီးမေ ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမှာလဲဟု မေးနေသည့်အသွင်။

“ဒီလိုရှိပါတယ် မောင်ဉာဏ်ဗလရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ မာမီ”

သူ့အခန်းထဲမှာ မိဘ (၂)စုံတွဲလုံး ဆက်တီမှာ ထိုင်လျက်။
သူကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်။ အိပ်ရမှာ နာသည်မို့ မအိပ်ရဲ
ပါ။

သားငယ်နှင့်နှင်းငွေက သူ့ရဲ့ကျယ်ဝန်းသော ခုတင်ခြေရင်း
မှာ တင်ပါးလွှဲလေးတွေ ထိုင်လို့။

“ဪ...မာမီတို့က သမီးရှင်ဆိုတော့ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို
ပြီးစလွယ် မပေးထည့်လိုက်နိုင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“မင်းဆန္ဒ ပြင်းပြနေမယ်ဆိုရင်တော့ မာမီတို့ဆီမှာ အစက
နေ ပြန်ပြီး တစ်ဆင့်ချင်း ဖြည့်ဆည်းပေးပေါ့ကွယ်”

“ခင်ဗျာ...မာမီ...ကျွန်တော်တို့က လက်ထပ်ပြီးပြီလေ။ ဒါ
ပြောရကြေးဆို ကျွန်တော့်သားနဲ့ဇနီးပါ”

အမုန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၅၅

“မာမိတို့ ပယ်ဖျက်ပါတယ်ကွယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်က လက်ထပ်စာချုပ်ဟာ စာရွက်တစ်ရွက်ထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ မောင်ဉာဏ်ဗလကိုလည်း အားနာပါတယ်။ မာမိတို့ သမီးနဲ့မြေးကို ပြန်ခေါ်သွားရပါစေတော့ကွယ်။ မင်းအနားမှာ နေပေးခဲ့တာလည်း (၂) ရက်တောင် ရှိပြီဆိုတော့”

ဒေါ်မေဘယ် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနေလျှင် ဉာဏ်ဗလ ချောက်ချားရသည်။

သူ့ဘဝ သာယာလှပနေရာမှ ရုတ်ခြည်း ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီ။

“မာမိ...ဒယ်ဒီ...ကူပြောပေးကြပါဦး”

ဒါကတော့ ကိုယ့်မိဘတွေကို တိုင်တည်အားကိုးလိုက်တာပါ။ ဉာဏ်ဗလ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ယခုမှ တဆစ်ဆစ် နာကျင် တိုက်ခဲလာလိုက်တာ။

မာမိဟာ သားသမီးအတွက်တော့ စစ်သူကြီးတစ်ဦးပါပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ် အမကြီးရယ်...သားလည်း ဓားထိုးခံရတဲ့ ဒဏ်ရာက အလွန်နာကျင်သေးတာမို့ (၁)ရက် (၂)ရက်လောက် ဖြစ်ဖြစ် ထားပေးပါလို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ သားချင်း...သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာပေးပါနော်”

သည်စကားကြားရလျှင် ဒေါ်မေဘယ် ခေါင်းအနင်းခံလိုက်ရ သည့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်နှယ် ရှူးခနဲ ဒေါသထွက်ရ၏။

“ဪ...သားချင်းသမီးချင်း စာနာရမယ်တဲ့လား။ ဤနမ သမီးလေး အများရှေ့မှာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရတုန်းက

တော့ ရှင်တို့ ဘယ်မှာသွားအိပ်ပျော်နေကြလဲ။ ရှင်တို့နှလုံးသားတွေ ဘယ်နေရာမှာ ကခုန်နေကြသလဲ”

“ကျွန်မတို့ မသိခဲ့လို့ပါရှင်... အဲဒီကိစ္စတွေအတွက်လည်း ကျေလည်အောင် တောင်းပန်ပါ့မယ်။ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်ရှင်”

မာမီခမျာ သားအတွက် အနူးအညွတ်တွေ တောင်းပန်နေရ လျှင် ဒယ်ဒီလည်း မနေသာ။

“မသိလို့ ကွာဟခဲ့ကြတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့အမှားကို ကျွန်တော် တို့လူကြီးတွေက လှပအောင် အဆုံးသတ်ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်ဗျာ။ ကလေးတွေနဲ့ တုပြီး စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့နော်။ ကျွန်တော် ကြားထဲက အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော့်သားလေး ဝေဒနာ အလူးအလဲ ခံစားနေရချိန်မို့ သူတို့သားအမိကို (၂)ရက်၊ (၃)ရက် လောက်ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ထားခွင့်ပြုပါနော်။ သား... ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မနာကျင်ပါစေနဲ့ဗျာ”

မိဘ (၂) ပါးလုံး အနူးအညွတ် တောင်းပန်နေကြလျှင် ဒေါ်မေဘယ်ရော ဦးချစ်ခေါင်ပါ ငြင်းဆန်နိုင်အား မရှိတော့။ လူရိုင်းကြီးတွေမှ မဟုတ်တာလေ။

စိတ်မသက်မသာနှင့်ပင် အီလည်လည်ဖြင့် ခွင့်ပြုကြရတော့ သည်။

“၃ ရက်တော့ ထားပေးပါ့မယ်ဗျာ။ ၃ ရက်ပြီးရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခေါ်သွားပါရစေ။ နားလည်ပေးကြပါဗျာ... ဒီမြေး နဲ့ ဒီသမီးလေးက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အသက်ပါ”

အပန်းဖိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၅၇

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီဗျာ...သားရေ...ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ နော်။ ၃ ရက်ပဲ ခေါ်ထားခွင့်ပြုမယ်တဲ့”

ဉာဏ်ဗလ၏မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးလို။ သူကရော ဘာများတတ်နိုင်ဦးတော့မှာလဲ။

နောင်ခါလာ နောင်ခါမျှေး။

(၃)ရက်တော့ သားလေးနှင့်၊ ချစ်သူလေးနှင့် နေခွင့်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

လူမမာကို သစ်သီးတစ်ခြင်းနှင့်မေးပြီး သူတို့ပြန်တော့ ချစ်သည်းခေါင်နှင့် နင်းငွေ့ကို ကားဆီသို့ လိုက်ပို့ခိုင်း၏။

ဉာဏ်ဗလ၏ မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးဉာဏ်ကျော်နှင့် ဒေါ်သီတာသိမ့်မှာ တစ်ခါတည်းများ ပြန်ခေါ်သွားမလားလို့ ရင်ပူ ရသည်။

အချစ်ဆုံးသားက လက်ပြင်တစ်ခုလုံး မလှုပ်နိုင်လို့ သနားရ တာလည်း အဆမတန်။ မြေးအလိမ္မာလေးကိုလည်း ယုယချင်သည်။ သမီးချွေးမလေးကလည်း သားပြောသလောက် မဆိုး။

မြင်နေရတာကတော့ မိကောင်းဖခင်သားသမီး၊ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိလေး။ သားအပေါ်မှာလည်း ကြင်ကြင်နာနာနှင့် ပြုစုဖော် ရ၏။

ဘာလိုသေးလဲဗျာဟု ပြောရရုံ။

ဒေါ်သီတာသိမ့်က ဝှီးချဲ့နှင့်မို့ မလိုက်နိုင်သော်လည်း ယောက်ျားကို တွန်းလွှတ်၏။

“ကို...လိုက်...လိုက်...တော်ကြာ...သူ့သမီးနဲ့မြေးကို အတင်းပြန်ခေါ်သွားမှဖြင့်”

“အေးပါကွာ...ငါ နားလည်ပါတယ်”

ဦးညဏ်ကျော် ခပ်ကွာကွာမှ လိုက်သွားရသည်။ ဦးချစ်ခေါင် နှင့် ဒေါ်မေဘယ်မှာ နှင်းငွေ့ကို တောင်းပန်နေရသည်။ တိုးတိုး တိတ်တိတ်။

“သမီးရယ်...(၃)ရက်လောက်တော့ သည်းခံနေလိုက်ပါ နော်။ ကိုယ့်ဘေးလည်း ကိုယ်ကြည့်ရှောင်ပေါ့”

“မင်းကလည်းကွာ...ခမျာ...သူ့ကိုယ်သူတောင် မနည်းနေရ တာပါ။ တောင်တောင်အီအီ စိတ်မကူးအားပါဘူး”

“ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဖွဲ တစ်ဆုပ်နိုင်တောင် အဲဒီစိတ်ကရှိတုန်း”

“မင်းပြောတာနဲ့ သမီး စိတ်ပျက်နေပါဦးမယ်ကွာ...ကဲ... (၃)ရက်လောက်တော့ ကြည့်ကျက်နေပေးလိုက်ကြပါဦး။ တကယ် ကျတော့လည်း သမီးကို သက်စွန့်ဆံဖျားကယ်ရင်း သူ့ခမျာ ဓား ဒဏ်ရာ ရရှာတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာဘရယ်”

သူတို့ တီးတိုးစကားပြောနေကြစဉ် အနားသို့ ဦးညဏ်ကျော် ရောက်လာသဖြင့် စကားစဖြတ်လိုက်၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်မေဘယ်ခမျာ မြေးကို နမ်းလို့မဝ

“မြေး...မဆိုးနဲ့နော်။ ဒီက ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား စိတ်မပျက်

စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား...သား လိမ္မာပါတယ်”

“အေး...အေး”

ကားလေးထွက်သွားတော့ နှင်းငွေ့တို့ (၂)ယောက် လက်
ကလေးပြပြီး ကျန်ခဲ့ကြရသည်။ နောက် ဉာဏ်ဗလရှိရာ အပေါ်ထပ်
သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

နာ(စ်) လုပ်ရဦးမည်လေ။

အအအအအ

အခန်း (၂၀)

ပြဿနာက ညမှာ စသည်။

သူ့အခန်းကျယ်ကြီးက အိမ်လေးတစ်လုံးလို အရာရာပြည့်စုံပြီး နေချင့်စဖွယ်။ အရုပ်တွေကလည်း မှန်ဘီရိုဖဲမှာ အစီအရီ။ သားငယ်လေး အကြိုက်တွေ။

တီဗီလည်းရှိပြီး ကာတွန်းခွေမျိုးစုံ၊ ကားမျိုးစုံ ကြည့်လို့ရသည်။

ဆိုကြပါစို့။ သူ့အခန်းဟာ ကမ္ဘာငယ်လေးတစ်ခုပါပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဆွဲဆောင်မှုတွေက အလျှံပယ်။

အစားအသောက်ကျတော့လည်း မုန့်မျိုးစုံ၊ သစ်သီးမျိုးစုံ ရှိသည်။

သည်တော့ ချစ်သည်းခေါင်ဟာ ဉာဏ်ဗလအခန်းထဲမှ မခွာ။
သူ ဆော့ချင်တိုင်းဆော့၊ ပြေးချင်တိုင်းပြေး၊ ဆာရင် ကြိုက်တာ
ယူစား။

ဦးဉာဏ်ကျော်နှင့် ဒေါ်သီတာသိမ့်ကလည်း သားနှင့်မြေး
အနားမှ မခွာ။

နှင်းငွေကတော့ ဉာဏ်ဗလကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။
စားရေးသောက်ရေး အစစအရာရာပေါ့။ သူမှ လက်တွေ့ မလုပ်နိုင်
တာ။

ယခုလည်း သစ်သီးစားချင်တယ်ဆိုလို့ စပျစ်သီး၊ လိမ္မော်သီး
နှင့် စတော်ဘယ်ရီသီးလေးတွေ ခွံပေးနေရသည်။

သားလေးကလည်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေရင်းမှ မအေးနား
ကပ်လာပြီး ပါးစပ်လေး ဟ...ဟပေးသည်။

နှင်းငွေမှာ သားခွံလိုက်၊ ဖအေခွံလိုက်။ လူကြီးမိဘ (၂)ဦး
ကတော့ သည်မြင်ကွင်းကို တစေ့တစောင်းကြည့်ရင်း ကြည်နူး
ချမ်းမြေ့နေမိကြသည်။

နှင်းငွေ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ စတိလေးကပ်ထိုင်နေရတာ။

ခုတင်ကလည်း မိသားစုခုတင်ကြီးပါ။ (၃) (၄)ယောက်
တော့ သာသာပဲအိပ်လို့ရမှာ။

သားလေး ကစားတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း တီဗီလည်းကြည့်
ရင်း ဉာဏ်ဗလ စိတ်ချမ်းမြေ့နေမိသည်။

သူ့အခန်းထဲမှာ မိသားစုတွေ စုံစုံညီညီ။ အဖေ၊ အမေ၊ ဇနီး

နှင့်သား။ အဲ...ချစ်သူပေါ့။

“ညီမ”

“ရှင်...”

“ကိုကိုက စီမံကိန်းနဲ့ သိလား”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဪ...ဒီအခန်းထဲမှာ...ဒီခုတင်ပေါ်မှာ မိသားစုနေလို့ ရအောင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာ။ ခုတော့ ကိုကိုအိပ်မက်တွေ အကောင်အထည်ပေါ်လာခဲ့ပြီနော်”

“အင်...”

နှင်းငွေ လန့်သွားရတာပေါ့။ သူ့လက်တွေက လှုပ်တော့ မလှုပ်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် သူမက သူ့ချစ်သူ၊ သူ့ဇနီးမှ မဟုတ်တာ လေ။ အပျိုစင်လေး။

“ခုည ကိုကိုခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်စောင့်ပေးနော်”

“ဟာ...ဘာဖြစ်မလဲ။ ကလေးကလည်း အအိပ်ကြမ်းတယ်။ ကျွန်မကလည်း အအိပ်ကြမ်းတယ်။ ရှင်က အနာနဲ့လေ...လုံးဝ ထိလို့မရဘူး”

“ရပါတယ်...ကိုကိုက အနာနာတော့ ကောင်းကောင်းလည်း အိပ်မပျော်ပါဘူးကွာ။ အနားမှာ အစောင့်ရှိမှပေါ့”

“စောင့်ဆို ဒီအခန်းထဲမှာ စောင့်ပေးမှာပေါ့။ အတူမအိပ်ရ ရင် ပြီးတာပဲ”

“ညီမ...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုကိုကရော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

နှစ်ယောက် သစ်သီးစားရင်း စကားများနေရတာ။ သားလေး
တောင် အိပ်ချင်လာပြီမို့ ခုတင်ပေါ်သို့ ကုတ်ဖက်တက်လာပေပြီ။

လူကြီး (၂)ယောက်လည်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်ကြဖို့ ကြံစည်
ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

သည်ပြဿနာကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ကြမလဲ။ မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေမိပေမယ့် ပြဿနာတက်နေတာတော့ ကြားနေရသားပဲ။

သားအမိကြား...

လင်မယားကြား...

မောင်နှမကြား...

ကြား (၃)ကြား မဝင်နဲ့တဲ့။

ပြေလည်သွားမှာပါလေ။ လူကြီးမို့ ရွှေ့ပြည်အေးတရားတော့
ဟောရရဲ့။

“သမီး...ခုတင်တစ်လုံး ထပ်ထည့်ပေးရမလား”

“ဟုတ်...အန်တီ”

“မာမိ...ဒယ်ဒီပဲ ခေါ်ပါတော့ကွယ်။ သားမွေးပြီး သမီးရော
မြေးပါ လိုချင်လှပါပြီ။ မာမိလို့ပဲ ခေါ်နော်”

ဉာဏ်ဗဲလကလည်း တစ်မျိုး။

“မာမိ...ခုတင် ထပ်မယူဘူး။ သားခုတင်ပေါ်မှာ သူတို့
သားအမိ ဝါသနာပါရင် ဇာတ်ကလို့တောင် ရတယ်”

“သမီးကို အကြမ်းမဖက်ပါနဲ့ကွယ်”

“အကြမ်းဖက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မာမီရယ်...အလိုမလိုက် သင့်တဲ့နေရာ မလိုက်တာပါ။ သူ့ကို သားက ဘာလုပ်မှာကျလို့။ ကိုယ့်ဘာသာတောင် အနိုင်နိုင်နေရတာ။ လေထိမခံတဲ့ အမေရိကန် ကြီးပါဗျာ”

“အေးပါကွယ်...သားတို့အဆင်ပြေရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ ကဲ...ကို...သိမ့်တို့ ထွက်ကြစို့”

လူကြီး (၂)ယောက် ထွက်သွားကြတော့ အခန်းထဲမှာ သူတို့ပဲ ကျန်တော့သည်။ နှင်းငွေ ဆက်ပြီးဆန္ဒပြနေချင်ပေမယ့် သားက အရမ်းအိပ်ချင်နေပေပြီ။

ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်ရင်း နှင်းငွေကို တစာစာ ခေါ်နေပေပြီ။

“မေမေ...လာ...မေမေ...သားကိုသိပ်”

“မေမေ...သား အိပ်ချင်ပြီ”

သားက အိပ်ရာဝင်လျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျောလေးပွတ် ပေးမှ၊ သီချင်းဆိုပြမှ၊ ပုံပြောပြမှ အိပ်တတ်သူ။

ယခုလည်း သူ့အနားသို့ လက်ကလေးပုတ်ပြရင်း စောင့်မျှော် နေရှာပြီ။

သားက နံရံဘက်အိပ်နေတာမို့ ကလေးကို ခုတင်အလယ် ဘက်ရွှေ့ရင်း နှင်းငွေ ကလေးဘေးမှာ လဲလျောင်းလိုက်ရသည်။

လူကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်နေရပြီ။ အပျိုလေးတန်ခိုး ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခုတင်ပေါ်မှာ ကလေး သိပ်နေရသတဲ့။

ငါ့နှယ်...အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ။

အမှန်စိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၆၅

သူဟာ ဆူးစူးနေတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးပဲ ဖြစ်နေပါဦးတော့ တကယ့်ကို မဖွယ်မရာ။

သို့သော် ကလေးအိပ်အောင်တော့ သိပ်ရပါသည်။ ကိုယ်လည်း မျက်နှာပူတာမို့ ကလေးကို ရင်ခွင်မှာအပ်ပြီး ကျောလေးပွတ်၊ သီချင်းလေး တီးတိုးဆိုသိပ်ရသည်။ မျက်စိမှိတ်ပြီးပေါ့။

မြန်မာပြည်သိန်းတန်ရဲ့ ရွှေသုန္ဒရီ ရလှတယ်တော့မဟုတ်။ ဒီလိုပဲ အိုးနင်းခွက်နင်း။ အသံက ရပါသည်။ အဆိုလည်း ရသည်။ သီချင်းသာ လုံးစေ့ပတ်စေ့ မရတာ။

“က့ပါ...ကပါ...ရွှေသုန္ဒရီရယ်...မောင်လည်း ကြည့်ချင်သည်...လက်ခုပ်ဩဘာ ဆူညံသံတွေ မောင်လည်း ကြားချင်သည်”

တိုးတိုးလေးနှင့် ချိုချိုလေး။

နှင်းငွေ၏ ပင်ကိုသံကိုက ဩဩမြမြ၊ ချိုချိုရှရှလေး။

သီချင်းကို (၄) (၅) ခါလောက် ဂျာအေးသူအမေရိုက်လိုက်တော့ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ရေကုန်ရေခန်း ဆော့ကစားထားသည့် သားလေးခမျာ အိပ်ပျော်သွားရှာပေပြီ။

ကဲ...အစီအစဉ်ချဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ နှင်းငွေ သူ့အခန်းထောင့်မှာ ကော်စောပေါ်မှာ စောင်ခြုံအိပ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးသား။

သားကတော့ အိပ်ပျော်သွားလျှင် ဆင်ချီတောင် နိုးတာမဟုတ်။ သူနဲ့ အိပ်ပစေ။

ကလေးအိပ်သွားပြီမို့ နှင်းငွေ ခုတင်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ

ဆင်းလိုက်တော့ သူက နာနေသည့် လက်ကလေးနှင့် လှမ်းဆွဲသည်။
နှင်းငွေ့ ရုန်းလိုက်တော့ သူ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်သွားပုံ။

“အား”

“ဆော...ဆောရီးပါ ကိုကို...နှင်းငွေ့ မေ့သွားလို့ပါ”

“ရတယ်...ညီမသာ အောက်မဆင်းနဲ့”

“ကိုကို”

“ဘာတုန်း...ငါက မင်းကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလိုက်လို့။ ငါ့
ဘာသာတောင် မနည်းနေရတာ။ မကြီးကျယ်နဲ့ကွာ...ငါ့ကို အရပ်
ကြီးလို့ သဘောထားလိုက်”

“အရပ်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ နှင်းငွေ့ ကိုကိုရဲ့ချစ် မဟုတ်တာ
သိရဲ့သားနဲ့...မညစ်ပါနဲ့”

“မညစ်ဘူး...ငါ့စိတ်ထဲမှာ မင်းဟာ ချစ်ပဲ”

“နိုး...လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်...မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ဇနီးချစ်ပဲ။ ငါ
တရားဝင် ပြန်ပြီးလက်ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားမယ်”

သူ့စကားက ဇွတ်အတင်းဆန်နေလျှင် နှင်းငွေ့ ဒေါသထွက်မိ
သည်။

သူက လူနာပဲ။ လောလောဆယ် သူနှင့်သူမက လွတ်နေ
သည်မို့ နှင်းငွေ့ ဖျတ်ခနဲ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပစ်လိုက်သည်။

“အိုး...”

သူကလည်း ကျောတွေ၊ လက်တွေ နာနေပေမယ့် မြဲထောက်

အမှန်မိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၆၇

က အကောင်းမို့ လိုက်ခန့်ဆင်းတာပါပဲ။

“အား”

လူက အထိမခံ ကြွေပန်းကန်ဘဝမို့ တစ်ကိုယ်လုံး နာသွားတာ။ ဉာဏ်ဗလ ရှုံ့မဲ့နေရတာ မာယာတွေမဟုတ်။

“မင်းကွာ...ငါ့ကိုများ အသေသတ်နေတာလား။ သွား... သွားတော့...ကြာရင် ငါ သေလိမ့်မယ်”

မိန်းမများ သွားပါဆိုတော့ မသွားနိုင်တော့ အနာရှိန်ကြောင့် နာနေ၊ ဖျားနေမှာလည်း စိုးတာကိုး။

သားငယ်နား ပြန်လာသည့် မိခင်နွားမကြီးလိုပဲ သူမ တရွေ့ရွေ့။

“ကိုကို...”

“ဒီည ကိုကိုအနားမှာ နေပေးပါ။ ငါ မင်းကို မထိပါဘူး။ သားကို အလယ်မှာ ထားလိုက်ပေါ့”

ဒီလိုကျတော့လည်း နှင်းငွေ့ မရက်စက်နိုင်။ သားအအိပ်ဆော့တာ သူမ အသိဆုံး။ ပြောင်းဆန်အောင် လူးလှိမ့်ကန်ကျောက်ပြီး အိပ်တတ်သူ။

“မဖြစ်ပါဘူး...ကျွန်မပဲ အလယ်မှာ အိပ်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါ...နှင်းရယ်”

နှင်းငွေ့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း မျက်ရည်ဝှေ့ရင်း ယခုည သူ့အနားမှာ ထိုင်စောင့်ပေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ရသည်။

* * *

ည (၁၂) နာရီ...

မိုးတွေကလည်း အချိန်မဲ့အခါမဲ့ တအုန်းအုန်းရွာလို့။
မှန်ပြတင်းမှ မြင်နေရသည့် မိုးသည်းညကို နှင်းငွေ့ ခုတင်ပေါ်မှာ
ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်ဘက်မှာ သားလေး ချစ်သည်းခေါင်။

ညာဘက်မှာတော့ ကိုကို ဉာဏ်ဗလ။

လူကြမ်းကြီး၊ လူဆိုးကြီး၊ သူဌေးသား လူရမ်းကားဘဝမှ
စီးပွားရေးထဲ ဝင်လုပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာသူ။

တဇွတ်ထိုး၊ တဇောက်ကန်း။

သူမ ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ တဖွဖွပြောရင်း အဖြစ်
မှန်တွေ တင်ပြနေသည့်ကြားမှပင် ရှေ့သို့ ဇွတ်တိုးလာနေသူ။

ကမ္ဘာနိယာမအတိုင်းပါပဲ။

ဆူးနှင့်ဖက်ပုံပြင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားပါဘူး။

မိန်းမသားဘဝဆိုတာ ခေတ်အဆက်ဆက် မှားယွင်းမှုရဲ့
သားကောင်။

သူတို့ယောက်ျားသားတွေက ဆောရီးတစ်ခွန်းနှင့် ပွဲပြီးမှီးသေ
သွားကြပေမယ့်...

မိန်းမသားဘဝတွေကတော့ ဆောရီးနောက်မှာမှ ဘဝပျက်ရ
မှုတွေ၊ လင်ကောင်မပေါ်သော ဖခင်အမည်မဲ့ ကလေးတွေ အရှက်၊
သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ။

ယခုလည်း သူကတော့ ဘာအရေးလဲ။ ကိုယ့်မှာသာ မိန်းမ

အမုန်းမိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၆၉

သား။

ဉာဏ်ဗလ အိပ်ပျော်သွားပြီလို့ ယူဆရသည့်အခါ နှင်းငွေ့
ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ အခန်းထောင့်ရှိ ကော်ဇောမွေးပွ
ပေါ်မှာ သူ့ရေချိုးခန်းသုံး မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကို ခြုံပြီး စိတ်ချ
လက်ချ အိပ်လိုက်သည်။

ကလေးနှင့်သူ့ကြားမှာလည်း ဖက်လုံးတွေ၊ အရုပ်တွေ
ခြားထားခဲ့ပြီမို့ သားလေးသည် တံတိုင်းကို ကျော်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။

“အင်...”

သူမ နိုးတော့ သူမဘေးမှာ ဉာဏ်ဗလ။ သူမ၏ မျက်နှာ
သုတ်စောင်ကြီးထဲ အတူဝင်လို့။

အိပ်တာလည်းမဟုတ်။ သူမကို အငေးသား။

“ကိုကို...အနာနဲ့လေ”

“သားက ဖက်လုံးတွေကျော်ပြီး ရောက်လာလို့ပါကွာ။
မင်းကို ကိုကို ထိတောင်မထိပါဘူး။ ယှဉ်အိပ်ရုံလေးပါ”

“အနာ...ကိုကိုအနာ”

“ထားလိုက်ပါကွာ...မင်းရဲ့ကိုယ်ငွေ့နားမှ နေရလှုံရတာနဲ့
နေသာပါတယ်”

သူပုံစံက ရွရွလေ။ ဖြည်းဖြည်းလေး။ လက်ပြင်တစ်ခုလုံး
ပလာစတာ အုပ်ထားခံရသည့် မံမိကြီး။

“ကဲ...ထ...ခုတင်ပေါ်ပြန်တက်။ ဒီမှာ အေးတယ်
ကိုကိုရ”

“ရတယ်...မင်းရှိနေတာပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မိုးလင်းတဲ့အထိ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးပါနော်။ ကိုကိုဘက် မလှည့်ချင်နေပါ”

နှင်းငွေတစ်ကိုယ်လုံး စော့ချွေးတွေနှင့် ရွဲနေရသလောက် သူကတော့ နိဗ္ဗာန်သွားမည့် အဂ္ဂသာဝကကြီးပမာ တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်။

စောင်တစ်ထည်တည်း (၂)ယောက်အတူ ခြုံလို့။ တော်သေး တယ်။ ခေါင်းအုံး တစ်ယောက်တစ်လုံးစီမို့။

“နှင်း...”

“ရှင်...”

“လူရိုင်းတွေက ချစ်ခြင်းကို ဗုံပေါ်တင်ကြတယ်။ လူ ယဉ်ကျေးတွေကတော့ ချစ်ခြင်းကို တယောပေါ် တင်ကြတယ်တဲ့။ ကြားဖူးလား”

“ဘယ်သူပြောတာလဲဟင်”

“မာယာကော့(ဖ)စကီး”

“သူက ဘယ်သူ”

“ဟာဗျာ...ဆရာကြီးပေါ့။ ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်... ကြားဖူးလား”

“ဘယ်ကြားဖူးမလဲ...နှင်းသိတာ မင်းသုဝဏ်ဇော်ဂျီ၊ တင်မိုး၊ ဒဂုန်တာရာ။ ကြည်အေး၊ ကြည်အောင်...နောက် မောင်စိန် ဝင်း (ပုတီးကုန်း)”

“မဆိုးပါဘူး...အဲလောက်သိနေလည်း မဆိုးပါဘူး။ မာယာ

အမုန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇၁

ကော့(ဖ)စကီးဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ကဗျာဆရာတစ်ဦးပေါ့ကွာ”

“အင်း...ကိုကိုက ဘာ message ပေးချင်တာလဲ”

“ကိုကိုရင်ခုန်သံတွေက တယောလို နူးညံ့ညင်သာပေမယ့် မင်းရဲ့ရင်ခုန်သံတွေကတော့ ဗုံတီးသလို တဒိုင်းဒိုင်းခုန်လို့”

“အောင်မယ်”

နှင်းငွေ့ ဆတ်ဆတ်ခါအောင်နာတော့ သူက မထိတရီအပြုံး နှင့်။ လူကြမ်းကြီး ဗိုလ်အောင်ဒင်...

“နှင်း ရင်ခုန်နေတယ်လေ”

“ရှင်နော်...ရင်ခုန်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ညစ်နေတာရှင်... စိတ်ညစ်နေတာ။ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေတာ”

“ဘာပြန်စရာရှိလဲကွာ...ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့ တစ်ဂူထဲအောင်းနေရတာကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ...ကျွန်မအတွက်တော့ ကျားလှောင်အိမ်ထဲ ရောက်နေရသလိုပဲ”

“ကိုကို...နှင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူးကွာ”

“ဟင်း...”

လက်ဖျားနှင့်မတို့ပေမယ့် သူမ၏ စောင်ခြုံထဲဝင်ပြီး အတူ ထိုင်တွဲနေသည့်ကိစ္စ။ သူက လက်ပြင်နာနေသည်မို့ စောင်းအိပ်နေရတာကြောင့် သူမဘက်သို့ လှည့်နေရသည့်ကိစ္စ။

“မနေတတ်ရင် နှင်း...ဟိုဘက်လှည့်လေ။ ကိုကိုကို

ကျောပေးထား”

“ကျောမလုံပါဘူး”

“ရန်သူကို ကျောမခိုင်းရဘူးတဲ့။ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ ထိုးလိမ့်မယ်။ ဒီဘက်လှည့်”

“ကိုကို...ရစ်တယ်ဗျာ။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ ကျွန်မကို ချမ်းသာ ပေးပါ”

“မင်းကို... ကိုကို ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ မင်းကို ကိုကို လက်ထပ်မှာပဲလေ”

“ဟင့်အင်း...ကိုကို ဒီမှာအိပ်၊ နှင်း ခုတင်ပေါ်သွားမယ်”

“ဪ...ခက်လိုက်တာ။ ‘တော်တော်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ခိုးရာလိုက်လာတယ်လို့ သဘောထားကွာ”

“ထားနိုင်ပါဘူး...ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်လိုက်ကွာ...ယောက်ျားကတိ...နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ”

သူ့ကို စကားပြောရတာမှ အခက်ဆုံး။ ခေတ်လွန်လူငယ် တစ်ယောက်မို့ မိန်းကလေးတွေနှင့် မစိမ်း။ ဂျပန်မှာလည်း မိန်းမ ရဖူး။ ချစ်သက်လှယ်နှင့်လည်း လက်ထပ်အတူနေဖူး။

သူ့ကို နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ နှင်းငွေ့ ချွေးပြန် နေရသည်။ ကိုယ့်အနားမှာ ကိုယ့်စောင်ခြုံထဲ ဝင်အိပ်နေတာတောင် သူ့မှာ ထမင်းစားရေသောက်။

ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်။

အမှန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇၃

“ငါက မလှုပ်နိုင်တဲ့ မံမီကြီးပါကွာ။ အချစ်ရဲ့ရနံ့လေး ကိုယ်ငွေ့လေးရရုံနဲ့ အနာရောဂါတွေအားလုံး ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်သလို ကင်းစင်ပပျောက်သွားရမှာမို့ပါ”

ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး။ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့။ လှုပ်လို့လည်းမရ။ မထူး။ စိတ်မွေးလိုက်ရအောင် လည်း ကိုယ်ဟာ စိတ်ဓာတ်က ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က အပျိုစင် လို့။

ပန်းကလေးကို ပွင့်ဖတ်၊ ပွင့်ချပ်၊ ဝတ်မှုန်တွေ ဘာတစ်ခုမှ မပွန်းမပဲ့ရအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ချင်သူ။

အိမ်တွင်းပုန်း မဂိုကုလားမလေးတစ်ယောက်လို့။ ယခုတော့ သူက ကိုယ့်စောင်ခြုံထဲရောက်၊ အခြေအနေအရ လူကလည်း ကိုယ့် ဘက်လှည့်လို့။ သူ့လက်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးက ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ယောင်ကိုင်းနာကျင်နေလို့လေ။

“ကျွန်မ...ဟိုဘက်က အိပ်မယ်”

“မင်း...မညစ်နဲ့။ ငါ ဒီဘက်ပဲ အိပ်သင့်တယ်”

“ကျွန်မ...ရှက်လွန်းလို့ သေသွားလိမ့်မယ်”

“မသေပါဘူးကွာ...အရှက်လွန်နေတဲ့ မျက်နှာလေး ကြည့်ပါရစေ”

“ကျွန်မ အရှက်လွန်နေပြီ”

“ဒါဆို မီးပိတ်လိုက်ရမလား”

“အောင်မယ်...ရှင်နော်”

“လူမမာပါကွာ...အရမ်းကြီး မအော်ပါနဲ့”

“လူမမာက လူမမာလိုနေပါလား။ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့နဲ့။ ရှင် ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးတာ။ ရှင် အဲလိုဆိုးနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ခုချက်ချင်းပဲ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“မပြန်ရပါဘူး...အပြီးခေါ်ထားမှာ”

သူက တကျွတ်ကျွတ် ညည်းတွားရင်း နာကျင်နေသည့်လက် ကြီးကို လှုပ်ယူပြီး သူမ၏ကိုယ်လေးကို ရွရွလေး ဖက်လာခဲ့ရင်းမှ-

“မင်း ရုန်းရက်လည်း ရုန်းပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ အသည်း ခိုက်အောင် နာကျင်ရမှာ”

မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်တုပ်ပြီးမှ သူမ၏မျက်နှာနုနုဆီ သူ့ မျက်နှာ ကပ်လာခဲ့လျှင်...

ဪ...ကျားဆိုတာ ဖွဲတစ်ဆုပ်နိုင်သေးတောင် အဲဒီဖွဲနဲ့ အိုးတိုက်လေ့ ရှိကြတယ်ဆိုသည့် ဆရာအကြံကြွေး၏ ဟာသ တစ်ပုဒ်ကို သူမ သွားသတိရလိုက်မိသည်။

နမ်း၊ မွေးခံရတာလည်း ပန်းကလေးအတွက် ရာဇဝင်ပျက်ပါ သည်။

လောလောဆယ်တော့ ရွရွလေး ပွေ့ဖက်၊ ယဲ့ယဲ့လေး နမ်းနေ သည့် လူမမာကြီးကို အားပါးတရ ထုရိုက်ပစ်ချင်စိတ်တွေသာ တဖွားဖွား။

အအအအအ

အခန်း (၂၁)

“အို...သားနဲ့သမီးက ဘယ်လိုအိပ်နေကြတာလဲကွယ်”

မနက်မိုးလင်းတော့ သူ့မာမီ ဝှီးချဲ့နှင့် ရောက်လာခဲ့ပြီ။

မျက်နှာမှာ ပီတိရိပ်တွေနှင့်။

အခန်းကြမ်းပြင် ကော်စောပေါ်မှာ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကို
ခြုံပြီး နှစ်ယောက်သား အိပ်ကြာကွေးလို့။

“သားရယ်...အနာကသွေးတွေ ထွက်နေပါဦးမယ်”

မာမီနောက်မှ ဝှီးချဲ့တွန်းသည့် အိမ်အကူမလေးခမျာ ပြုံးချင်
ထွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရပုံ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မာမီကလဲ...သား ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“မလုံတဲ့အိုးများ အလကားနေရင်း ကွဲချင်နေရတာပဲ။ မာမီ
အလား ဘာပြောလို့လဲ”

“မာမိမြေး အိပ်ပုံလည်း ကြည့်ဦးလေ။ သားအနာထိမှာစိုးလို့ အောက်ဆင်းအိပ်ကြတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့တော်...မာမိမြေးလေး ညကျရင် မာမိတို့နဲ့အတူ ခေါ်သိပ်မှပါ...မဖြစ်ပါဘူး”

သားလေးက ခုတင်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်အိပ်နေတာကြောင့် မာမိ ချစ်စနိုးဖြစ်နေမိပါ၏။ နှင်းငွေ အရှက်မျက်နှာလေးရဲရဲနှင့် သူ့အနားမှ အတင်းရုန်းထတော့ အထိမခံ ကြွေပန်းကန်ကြီးက တအားအားနှင့်။ သူ့မာမိရှေ့မို့...

“အား...အား...ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွာ...ကဲ...ကိုကိုကို မျက်နှာသစ်ပေး...အမွှေးရိပ်ပေးဦး”

“အမွှေးတော့ ရိပ်မပေးတတ်ဘူး။ မျက်နှာပဲသစ်ပေးမယ်”

“အေးဗျ...အမွှေးရိပ်မပေးရင် ကိုယ့်ဒဏ်ကိုယ်ခံရမှာ။ ကိုကိုက ၃-၄ ရက်ဆို ခူရားဖြစ်ပြီ”

“ကျွန်မ ခုညနေ ပြန်မှာ”

“ဘာ...မင်းဟာလေ ငါးပိကောင်ဖြစ်နေတာတောင် အမြီး လှုပ်တုန်း။ မာမိ...ကျွန်တော်တို့ကို ဒီခြံထဲမှာပဲ ဧည့်ခံပွဲ အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးပါ”

စောစောစီးစီး ပြဿနာတက်နေကြသည့် (၂)ယောက်အား မာမိကတော့ ပြုံးကြည့်နေရုံ။

“သားရယ်...အနာပဲ ကျက်ပါစေဦးကွာ”

“သူတို့က ပြန်ချင်နေကြတာ မာမိ...အတောင်ချိုးထားမှ

အမှန်းဝါးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇၇

ဖြစ်မယ်”

နှင်းငွေ သူ့ကို ဖြည်းညင်းစွာ ထူပေးပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်
တွဲခေါ်လာရသည်။ ယခုကျတော့လည်း မံမီကြီးလို သူ့ပုံစံက
တောင့်တောင့်ကြီး။

ညကတော့ အနာကို မေ့နေသလားမသိ။ နှင်းငွေ သူ့ကို
မျက်နှာသစ်ပေးနေစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကိုင်ရ၏။

“ဟဲလို”

“သမီး...ဦးပါ...မင်းထိုက်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး...နှင်းငွေ ဘာလုပ်ပေးရ”
သူတို့လို လူတန်းစားတွေဟာ သူမလို အဆင့်လောက်ကို
ခိုင်းဖို့လောက် သတိရကြမှာပါ။

“ဪ...မနေ့က မမနဲ့သား မင်္ဂလာဆောင်သွားရင်း
အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့”

“ရှင်...ဘာ...ဘာတွေများ ဖြစ်သွားကြသေးသလဲ ဦးလေး
ရယ်...ဒုက္ခပါပဲနော်”

“မမက လက်တစ်ဖက်၊ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကျိုးပြီး
သားကတော့...”

“သူ...သူ...”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို နားခိုမှီတွယ်ခွင့်ပေးခဲ့သည့် ကျေးဇူး
ရှင်တွေပါပဲ။ နှင်းငွေဘဝမှာ ကျေးဇူးရှင်တွေကလည်း များလှများ။

“မျက်စိခိုက်မိသွားတယ် သမီးရယ်...ဦးလေးမှာ ဘယ်လိုမှ

အဆင်ပြေအောင် မစီစဉ်တတ်တော့လို့ ရေနစ်သူ ကောက်ရိုးမျှင်ကို လှမ်းဆွဲမိသလို သမီးကို သတိရလိုက်မိတာပါ”

“ဪ...သူ...သူမျက်လုံးတွေ ကန်းသွားတာလားဟင်”

“ပြောလို့တော့ မရသေးဘူးပေါ့။ ထိခိုက်မိတာတွေ ဆေးကုသပြီး ပတ်တီးစည်းပေးထားရတယ်။ ပတ်တီးဖြည့်ပေးလိုက် တဲ့အခါ အဖြေဘယ်လိုလာဦးမယ် မသိသေးပါဘူးကွယ်။ တစ်ပတ် လောက်တော့ ပတ်တီးစည်းထားရမယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ ဦးလေးရယ်...အခု သူတို့ ဆေးရုံမှာလား”

“ဟုတ်တယ်...တူဝရီးနှစ်ယောက် ဆေးရုံက တစ်ခုတည်း ပေမယ့် တစ်ခန်းစီထားရတယ်။ ဦးလေးတော့ ရူးချင်နေပြီ။ နာခံ တွေရှိတယ်ဆိုပေမယ့်...”

“နှင်း...နားလည်ပါတယ် ဦးလေးရယ်”

“အဲဒါ...သမီး အိမ်ကိုပြန်လာပြီး စီစဉ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ လူနာတွေကိုလည်း လိုက်စောင့်ရှောက်ပေးစေချင်ပါတယ်။ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်”

နှင်းငွေ ဘယ်လိုငြင်းရက်မှာတဲ့လဲ။ ငြင်းရမှာတဲ့လဲ။ မင်းရည်ညွှန်းက သူ့အပေါ် မကြည်လင်ခဲ့ဘူးဆိုပေမယ့် ဦးမင်းထိုက် က ရာနှုန်းပြည့် ကောင်းခဲ့တာ။

နှင်းငွေ ဉာဏ်ဗလနှင့်သားလေးကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ သူတို့ (၂)ယောက်ကလည်း မျှော်လင့်တကြီး မျက်ဝန်းတွေနှင့်။ သားထေး နိုးနေ ထိုင်နေပါပြီ။

နှင်းငွေ့ စကားပြောတိုင်း စပီကာဖွင့်ပြောတတ်သဖြင့် ဟိုဘက်သည်ဘက် ပြောစကားများကို အလုံးစုံ ကြားပြီးသား။

တစ်ဖက်မှာ အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် လူနာ (၂)ယောက်။ တစ်ယောက်က ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက်ကျိုး။ တစ်ယောက်က မျက်စိမမြင်။ မျက်စိနှစ်ဖက် ပတ်တီးစည်းထားရ။

ဦးလေးဦးမင်းထိုက်တစ်ယောက်တည်း ငွေရှိပေမယ့် လူမမာ (၂)ယောက်နှင့် ချာချာလည်နေမှာ။ အလုပ်က တစ်ဖက်၊ အိမ်က တစ်ဖက်။

သည်မှာကျတော့ရော...

ဉာဏ်ဗလ လက်ပြင်နာနေပေမယ့် သူမကို ဖက်နိုင်ပွေ့နိုင် သေးသည်။ ပြီး...သူက သူ့အိမ်မှာ။ သူ့မာမီ၊ ဒယ်ဒီတွေနှင့် အုပ်အုပ်စီးစီး။

လူသားချင်းစာနာတတ်သူမို့ နှင်းငွေ့၏ဦးနှောက်က သူမကို မည်သည့်ဘက်က ပိုပြီး လိုအပ်မည်လဲဟု တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ် ရ၊ စဉ်းစားနေရသည်။

ယခုခေတ် တရားစီရင်ရေးလို ထမင်းစား ရေသောက်အမှုကို နှစ်ပေါက်အောင်လုပ်နေလို့ မရ။

“နှင်း”

“မေမေ”

သူတို့သားအဖ၏အသံက စိုးရိမ်တကြီး၊ အားကိုးတကြီး။ နှင်းငွေ့ရင်ထဲ နင့်မိပေမယ့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့်အလုပ်တို့ကို

လုပ်ရပါဦးမည်။

သူမမှာ ကျေးဇူးကြွေးတွေ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ ကျေးဇူးကြွေးဆိုတာ အလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာ ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်းပဲပေါ့။

ဖုန်းကိုင်ပြီး နှင်းငွေ့ ငိုနေတော့ တစ်ဖက်မှ ဦးမင်းထိုက်ခမျာ ရင်တထိတ်ထိတ်။ ရေနစ်လို့ မြက်ပင်လေးကို ဆွဲမိတာပါ။

သူ့မြက်ပင်လေးဟာ သာရာနားသွားပြီလား။ အခြေအနေတွေက တစ်ဖက်မှာ အရမ်းနစ်ကျဲနေပြီလား။

“သမီး...ဦးလေး ကားလွှတ်လိုက်ရမလား။ အခု ဦးလေး () ဆေးရုံမှာ။ လူမမာ (၂)ယောက်ရဲ့ ခန်း (၂)ခုကို ပြေးလွှားစီစဉ်နေရပါတယ်ကွယ်”

နှင်းငွေ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တိခနဲ ချလိုက်ပါပြီ။

“ကားလွှတ်လိုက်ပါ ဦးလေး...နှင်း လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းမောလိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားမိပေမယ့် မျက်ဝန်းက မျက်ရည်ငွေ့တို့နှင့် အပြည့်အသိပ်။

“ရက်စက်လိုက်တာ နှင်းရယ်...ကိုကိုတို့ဘက်ကိုရော လှည့်မကြည့်တော့ဘူးလား။ သားလေးကိုရော”

“ကိုကို ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတို့ နှင်းကို အရမ်းလိုအပ်နေကြတယ်”

“ဟ...သူတို့တင်လား...ကိုကိုတို့သားအဖလည်း မင်းကို သေလုမတတ် လိုအပ်နေကြတယ်လေ”

အပန်းဖိုးလေး ညိုညိုညို

၁၈၁

ဉာဏ်ဗလဟာ ဒေါသကြီးသူမို့ ယမ်းဘီလူးလို ပေါက်ကွဲဖို့ အသင့်။ ချစ်သက်လှယ်တုန်းကလည်း သည်လိုဒေါသတွေနှင့်မဲ ကွဲခဲ့တာ။

“နှင်း...လူပီသပါရစေ ကိုကို...လူတာဝန်ကျေပွန်ပါရစေ။ ဦးလေးဟာ နှင်းရဲ့ဒုက္ခတွေကို ကူညီခဲ့တယ်။ အသက်ကယ်ခဲ့တယ်။ အရိပ်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့လိုအပ်ချိန်မှာ နှင်း ပြန်ပြီးကူညီရမယ်”

“မိမိမ်းကားကြီး...မယောင်ရာဆီလူးတဲ့ မိန်းမ...မင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား”

“အို...သား...ဒေါသရှေ့မထားနဲ့လေ။ သမီးမှာလည်း အခက်အခဲတွေနဲ့ပါ”

သူက တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေထွက်ရင်း သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်တော့ နှင်းငွေ့ သားကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သားကတော့ သူမ သွားလေရာလိုက်ဖို့အသင့်။

“မေမေ...”

“သားလေး...နေဦး...သားဘာဘဲဘွားဘွားဆီ ဖုန်းဆက် လိုက်ဦးမယ်”

ကလေးက သူမဆီ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာမည်ပြင်တော့ ဉာဏ်ဗလ အနာနာသည့်ကြားမှ ရဲ့မဲ့ပြီး သားကို ဆွဲထား၏။

“သား...သားလေး...ပါပါနဲ့နေခဲ့ပါ။ ပါပါးကို မသနားဘူး လား။ အနာကလည်း အရမ်းနာ၊ သားပါပစ်သွားရင် ပါပါး သေမှာ”

သူ ဒီလိုပြောတော့ ကလေးက သွေးစကားပြောလေသည်
ထင်။ တန့်ခနဲ တွေတွေလေး ငေးနေပုံမှာ သနားစရာ။

ဒေါသီတာသိမ့် သားဖြစ်သူကို မကြည့်ရက်။ သားကလည်း
ဒေါသကုမ္မာရ။

“သမီးရယ်...အဲဒီကို နောက်သွားလုပ်ပေးပြီး ညဘက်ကျ
ဒီပြန်လာပါလားကွယ်။ သားနဲ့မြေးကို မာမီတို့ နောက်ကြည့်ပေး
ထားပါ့မယ်။ ညဘက်တော့ ပြန်လာပြီး ဒီကလေး (၂)ယောက်ကို
ကြည့်ပေးပါကွယ်...နော်...နော်”

“မာမီ”

မအေက ရှေ့မှတောင်းပန်၊ သားက ပိတ်အော်။ နှင်းငွေ့ရင်ထဲ
မှာ နာကျင်ရပါသည်။ ကိုကိုကို သနားသလို ဦးမင်းထိုက်တို့ဘက်
ကျ အရေးကြုံခိုက် ကျေးဇူးကြွေးကို ဆပ်လိုက်ချင်သည်။

သည်ဘက်မှာက တပ်မပျက်သေး။ ဟိုဘက်မှာက အရမ်းကို
ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေပေပြီ။

“နှင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို...သူတို့အဆင်ပြေအောင်
တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် နှင်း သွားပြီးစီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေး
ပါရစေ”

“မင်း... ခုထွက်သွားရင်သွား... ငါ့ဆီ ဘယ်တော့မှ
ပြန်မလာနဲ့တော့”

“ရှင်”

“အို...သား”

အမှန်ဆိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၈၃

ဘယ်လိုစကားကြီးလဲ။ မပိုင်ခင်က နိုင်သံလား။ မဆိုင်ခင်က ပိုင်သံလား။ ယခုလည်း သူမနှင့်သားဟာ သူ နေမကောင်းလို့ တစ်ရက် နှစ်ရက် လာကြည့်ပေးနေကြတာပါ။

နှင်းငွေ့ရဲ့ ဘူမိနက်သံဟာ ဘယ်လိုလာဦးမည်မသိပေမယ့် လောလောဆယ် သူမ၏ ဝပ်ကျင်းဟာ သားလေးရဲ့ဘုံဗိမာန်မှာ။

ဒေါသ၊ သောကတွေနှင့် နင့်သည်းကြေကွဲပြီး လောကကြီး အပေါ် မကျေနပ်နေသည့် ကိုကိုကို နှင်းငွေ့ ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံချင်လည်း ဆုံမှာပေါ့လေ။

လောကကြီးက အလှည့်အပြောင်း၊ အချိုးအကွေ့တွေ ချားလွန်းပါတယ်။

အဖြူကနေ အနက်၊ အနီကနေ အပြာ တိမ်တွေလို တဖျပ်ဖျပ် အရောင်ပြောင်းလဲတတ်ကြပါတယ်လေ။

နှင်းငွေ့ ဘာဘနှင့်ကြီးမေထံ အခန်းပြင်ဘက်ရောက်တော့ ဇုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။ အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှင်းပြနေတုန်း ဦးမင်းထိုက်ကိုယ်တိုင် ကားနှင့် လာရောက်ကြိုဆိုခဲ့လေသည်။

နှင်းငွေ့ မချီပြုံးလေး ပြုံးမိရပါ၏။

တစ်ချိန်က ကိုယ့်အသက်တောင် လည်စင်းပေးချင်လောက် အောင် စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည့် သူမမှာ ယခုကျ လက်ခံချင်သူတွေ ချားပြားလှပါလား။

နှင်းငွေ့ မသာယာပါ။

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ထင်တာကို လုပ်နေမှာပါပဲ။

“ခဏနော် ဦးလေး...သားလေးက ခွဲထားမရဖြစ်နေလို့”

“သူ့အဘိုးအဘွားတွေက ထည့်ပါ့မလား”

“ကလေးသဘောက အဓိကပါ”

မကြာမီ ဦးချစ်ခေါင်၏ကား ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ကလေးက သူ့အဘိုးအကား ဝင်လာသည်နှင့် နှင်းငွေ့ကို အသကုန်ဖက်ထားပြီး ငိုမဲ့မဲ့။

“သားသား...မေမေနဲ့ပဲနေမယ်။ မေမေသွားရာနောက်လိုက်မယ်”

ကလေးကို ဘယ်လိုမှ ချောမရသဖြင့် နှင်းငွေ့ပဲ ခေါ်ခဲ့ရပါသည်။ လမ်းမှာ သားလေးနားလည်အောင်လည်း ရှင်းပြရပါ၏။ ဦးမင်းထိုက်ရဲ့ကားပေါ်မှာ။

“သားလေး...ခု မေမေသွားမှာ ဆေးရုံဖို့ သားကို မျက်စိပိတ်ပြီး ခေါ်သွားမှာနော်။ ကလေး မကြည့်သင့် မကြည့်ထိုက်တဲ့ သွေးသံရဲ့တွေ မမြင်စေချင်လို့”

“သားက သတ္တိကောင်းပါတယ် မေမေရဲ့...သားသား ဗီဒီယိုကားတွေမှာ မြင်ဖူးသားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကလေးဆိုတာ နှလုံးသားနုလေးရယ်။ သားလေး စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မေမေ မျက်စိပိတ်ခေါ်သွားမယ်။ ဒါတောင် တို့ရောက်သွားတဲ့အခန်းထဲမှာ မျက်စိကို ပတ်တီးစည်းထားတဲ့ ကာတွန်းရုပ်တစ်ရုပ် ရှိမယ်”

“သားကြည့်တဲ့ ကာတွန်းကားထဲက မင်းသားလား”

အပန်းဖိုလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇၅

“အင်းပေါ့...သူတို့တွေ ဆေးထိုးရင်လည်း သားသား မကြောက်နဲ့နော်။ သားသားနဲ့မေမေ အရပ်တွေကို ဆေးထိုးတမ်း ကစားသလိုပေါ့”

“အိုကေ...အိုကေ...သားသား မကြောက်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်...သားသားက မေမေရဲ့သူရဲကောင်းလေး”

“သွေးမြင်လည်း မကြောက်နဲ့နော်...သား”

“မကြောက်ပါဘူး...ပါပါးတောင် သွေးထွက်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်...တို့တွေအားလုံးမှာ သွေးတွေရှိတာပဲ”

ကလေးကို ရဲဆေးတင်ပေးပြီးတော့ ဆေးရုံရောက်တာနှင့် အတော်ပါပဲ။

ကလေးကို ရင်ခွင်မှာအပ်ပြီး ချီလိုက်တာ အနိဋ္ဌာရုံတွေ မြင်ရမှာစိုးလို့ပါ။ သို့သော် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမို့ ထင်သလောက်လည်း ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ မတွေ့ရ။

ဝန်ဆောင်မှုကောင်းတာတော့ မပြောနဲ့။ ငွေကို ရေလိုသုံးရ သည့် ဆေးရုံတွေ။

ပြည်သူ့ဆေးရုံဆိုတာကတော့ အခမဲ့စနစ်လည်းရှိ၊ အခြေခံ လူတန်းစားတွေ အများဆုံးတက်တာမို့ လူနာကလည်းများများ၊ ဆရာဝန်၊ သူနာပြုက နည်း။

သည်တော့ ဝန်ဆောင်မှုမကောင်းနိုင်တော့တာလည်း သဘာဝကျတာပါပဲ။

သူမတို့သားအမိ မင်းရည်ညွှန်း၏အခန်းဆီ ရောက်သွားကြ

တော့ ရင်ထဲဆိုစရာ။

အညွန့်တလူလူနှင့် လူငယ်လူချောလေးတစ်ယောက် ယခုကျ
မျက်စိနှစ်ဖက်ကို ပတ်တီးစည်းထားရပါ၏။

“အို...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

အသံတိတ် ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိတာပါ။ တစ်ချိန်က ဒေါသ
တွေ၊ မာနတွေ၊ အမုန်းတရားတွေနှင့် ဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့သည့်
လူငယ်လေး။

ယခုကျ သူများပြုသမျှ နုရမည့်အဖြစ်။

“သား”

“ဒယ်ဒီ...သား သေချင်တယ်ဗျာ။ မျက်စိ ပတ်တီးဖြည့်
လိုက်လို့ သားမျက်လုံးတွေ မမြင်ရတော့ဘူးဆိုရင်တော့ သား
သေပစ်လိုက်မယ်။ ဒယ်ဒီကိုလည်း အားနာလှပါပြီ။ ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး မျက်မမြင်ဘဝနဲ့ နေမသွားနိုင်ပါဘူးဗျာ”

သူ့အသံက ညည်းညည်းတွားတွား။ ဝေဒနာကြောင့်
သည်းမခံနိုင်သည့်အသံ။ ဦးမင်းထိုက် သည်းကွဲရပါသည်။ တစ်ဦး
တည်းသော သားလေး။

“သားရယ်...ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ ဖေဖေ မေးကြည့်ပါ
တယ်။ ပြန်ကောင်းဖို့ ၈၀ % သေချာတယ်တဲ့။ အားတင်းထားစမ်း
ပါ သားရယ်။ ဒီမှာ သားကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ဒယ်ဒီ နှင်းငွေကို
ပြန်ခေါ်လာတယ်”

“သူက ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့...နာစ်တွေ ရှိသားပဲ”

အမုန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၈၇

“နာစ်ထက် အားကိုးရလို့ပေါ့ သားရယ်...သူက သားနဲ့ သားအန်တီအတွက် လူနာစောင့်ပေးမယ်။ သားသားလေးပါ ပါလိုက်သေး”

“သားလေး”

“ဗျာ...လေးလေး”

ကလေးက သူ့ခုတင်နား ကပ်သွားတော့ သူ့လက်က အသံ လာရာမှန်းပြီး ကလေးကို လှမ်းဆွဲပွေ့ဖက်ထားခဲ့သည်။

“သား...အားမငယ်ရဘူးနော်။ သားမျက်လုံးက ငိုလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သားဘဝမှာ ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ဒယ်ဒီ ပံ့ပိုး ပေးနိုင်...ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါတယ်ကွာ”

“မျက်မမြင်တစ်ယောက်အတွက် ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာလည်း အပိုပါပဲဗျာ။ ဒယ်ဒီ မရှိတော့ရင် သား မျက်မမြင်ဒုက္ခိတကြီးဘဝနဲ့ လောကကြီးထဲ အသက်မရှင်ချင်ဘူး”

သားအဖ (၂)ယောက် ဂျာအေးသူ့အမေရိုက်သလို တလည် လည် တပတ်ပတ်။ နှင်းငွေ့ သူ့အနီး ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ဟောပြောဖို့ချဖို့ ပြင်ရသည်။

သူနှင့်ကိုယ်ဟာ အသက်ကတော့ လွန်ကွာ (၂)နှစ် (၃)နှစ်။ သို့သော် လေးစားလို့ မရပါဘူး။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ...ရှင်...ရပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နဲ့မနေနဲ့။ ကိုယ့် တိုယ်ကို ယောက်ျားဆိုတာလည်း သတိရဦး”

“ဘာ”

သူ့ဘာသံကြီးက နှက်နဲလွန်းလှပါရဲ့။

“ဖြည်းဖြည်းလည်းအော်...ရှင့်မျက်လုံးလည်း ကျွတ်ထွက်နေဦးမယ်။ ယောက်ျားပဲရှင့်...ဖြစ်လေရာဘဝ ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့။ မျက်စိမရှိလည်း ရှင့်မှာ အားကိုးစရာ မိဘ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း၊ ပညာကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ အားလုံးရှိသေးတာပဲ”

“မင်း ဆရာလုပ်တာတော့ ငါ အခံရခက်ဆုံးပဲ။ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြ၊ ဘုန်းကြီးစာချ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သားအတွက် ဖျောင်းဖျပေးဖော်၊ ပြုစုပေးဖော်၊ ရန်ဖြစ်ဖော်လေးဖြစ်ဖြစ် ရသွားသည့်အတွက် ဦးမင်းထိုက်စိတ်ချမ်းသာရသည်။

‘သူ့အမအတွက်ကတော့ သူ့ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး (၂)ယောက်ကို ခေါ်ပေးထားလိုက်မည်။ သူလည်း အလုပ်ပြန်ဆင်းနိုင်ပြီမို့ အခြေအနေက ထင်သလောက်မဆိုး။’

အအအအအ

အခန်း (၂၂)

ဉာဏ်ဗလ တစ်နေ့လုံး ပေါက်ကွဲနေရသည်။ လှောင်အိမ်ထဲမှ ခြင်္သေ့ကြီး အလိုမကျသလိုပါပဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး...သားကလည်း သူမနောက် ကောက်ကောက်ပါလို့။ လိုက်သွားလိုက်တာ။

နှင်းဟာ ချစ်သက်လှယ် မဟုတ်မှန်းတော့ သူ လက်ခံရပါပြီ။ သို့သော် လိမ္မာရေးခြားရှိသည့် ကောင်မလေး။ ချစ်ထက် ပိုပြီး လိမ္မာသည့် ကောင်မလေး။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကတော့ နှင်းကို သူ့ဇနီးချစ်သက်လှယ်လို့ပဲ မှတ်ထင်နေကြပုံ။

သူ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမှာလဲ။

ကောင်မလေးရဲ့ဘဝကတော့ သိပ်မလှ။ သံသယဝင်ချင်စရာ ဘဝ။ ပထွေးက ယခုထိ နှောင့်ယှက်တုန်း။ သူ့ဒဏ်ရာက အပြင်းစား။

“တောက်”

ကိုယ့်ကြောင့် ဒဏ်ရာရခဲ့သူကိုထားခဲ့ပြီး ဘာမဟုတ်သည့် လူတွေကို သွားပြီးကူညီနေသည့် နှင်းရဲ့သဘောထားက ဘယ်လိုလဲ။

ညက သူမ၏အနားမှာ ကပ်ပြီးအိပ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိ ပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ။

သို့သော် သူဟာ အမျက်မာန်စောင်းကြီးသူမို့ ရင်ထဲမှာ အဖု အကြိတ်ဖြစ်ပြီ။

သင်းက ဘာမို့လဲ။ ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး ဟိုကောင့်နောက်ကို ပါသွားတယ်။ လူနာချင်းအတူတူ ဟိုဘက်ကို အလေးသာတယ်။

သွားပေါ့။ ငါ့လိုလူစားကိုများ အရေးမလုပ်ဘဲ ထားစစ်ခဲ့ရ သလားဟူသည့် နာကျင်စိတ်က တပွက်ပွက်ဆူ၏။

မာမိကတော့ ရွှေ့ပြည်အေး တရားဟောလို့။

“သားရယ်...သူလည်း တစ်ဖက်မှာ မတတ်သာလို့ သွားရ တာပါ။ သားကမှ မာမိတို့နဲ့အတူ အိမ်မှာ အဆင်ပြေပြေ နေရသေး တယ်။ တစ်ဖက်မှာက မျက်စိမမြင်တဲ့သူရယ်။ အကျိုးအပဲ့တွေရယ် သမီးတို့ကို ညဘက် ပြန်လာဖို့ မာမိ မှာထားပါတယ်”

“နေပစေ...မာမိ သား သူ့ကို မုန်းလိုက်ပြီ။ ကလေးကိုပဲ တရားစွဲပြီး ပြန်ယူမယ်”

“သားရယ်...အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုကို အနုနည်းနဲ့ယူလို့ ရလည်း ပြီးတာပါပဲ။ အကြမ်းဖက်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးက မအေကို အရမ်းတွယ်တာလွန်းနေတာ”

ဒေါသဦးစီးနေသဖြင့် ဉာဏ်ဗလ ပေါက်ကွဲနေပါပြီ။ သူ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်တော့။

“သူက သားရဲ့အမေ မဟုတ်ဘူး မာမိ။ သားမေမေက

ဆုံးသွားခဲ့ပြီတဲ့”

“ဟယ်...ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်”

“ဟုတ်တယ်...ကလေးက မအေ ဆုံးသွားတာ လက်မခံနိုင်တော့ ညာထားရတယ်။ သူက ချစ်နဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တော့ ကလေးက မအေထင်ပြီး အသေကပ်နေတာ”

“ဟင်...သူ...သူက ဘယ်မိဘ၊ ဘယ်မျိုးရိုး၊ ဘယ်အဆင့် ကလဲကွယ်”

ဉာဏ်ဗလ ဖော်ပြီးခါမှ နောင်တရချင်သလိုလို။ သူမိဘများဟာ နှင်းလို အဆင့်အတန်းလောက်နှင့်တော့ သူ့ကို သဘောတူမှာ မဟုတ်။

ချစ်သက်လှယ် သူဌေးသမီး ဒိတ်ဒိတ်ကျွဲကြီးမှတ်လို့ ကြည့်နေပေးကြတာ။ ယခု သူကလည်း ဒေါသအလျောက် ဖွင့်ချမိပြီ။

ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်စားနိုင်ပါ့မလား။

“သား မသိဘူး မာမီ”

“သားရယ်...စောစောက ပြောပါတော့လား။ သူက မြေးလေးရဲ့ ကလေးထိန်းလား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက်ပေါ့ သားရယ်...မြေးလေးအတွက်ပဲ စဉ်းစားကြရုံပေါ့။ စောစောစီးစီး သိပေလို့ပဲကွယ်၊ သားက ချစ်သက်လှယ်မဟုတ်မှန်း သိတာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး မာမီရယ်”

“သူက ချော်လဲရောထိုင်နေလို့လား...ဒါပေါ့လေ သူငွေသားနဲ့ ညားရလည်း နည်းလားဆိုပြီး မှိန်းနေမှာပေါ့။ ဘုရားရေ... ညက သားနဲ့သူ အတူအိပ်လိုက်ကြသေးတယ်နော်။ ပြဿနာတွေများ တက်နေဦးမှာလားကွယ်။ အင်းလေ... မတတ်နိုင်ပါဘူး။ လျော်ကြေးပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့”

ဉာဏ်ဗလ၏စိတ်တွေ လင်းတစ်လှည့် မှောင်တချီ။ ရင်ထဲမှာ နာသည်။ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး တစ်ဖက်မှာ သွားပြုစုပေးနေမည့် မိန်းမ။

“မုန်းတယ်...သား သူ့ကို မုန်းတယ်။ သူ့ဘဝ ပျက်စီးပြီး မှန်တိုင်းလို မျောလွင့်သွားမှ ကျေနပ်မယ်”

“အို...သား...အဲဒီလို စိတ်ယုတ်မာ မမွေးရဘူးလေကွယ်။ သားက မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ”

“သူထိုက်နဲ့သူကံ ရှိပါစေတော့ကွယ်”

“သားလိုအဆင့်ကိုများ သူလို အုတ်ကြားမြက်ပေါက် ကလေးကဝက ထားပစ်ခဲ့ရတယ်လို့။ သားမှာတော့ သူ့ကိုကယ်ရင်း ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရနေခဲ့ရတယ်”

ဒေါ်သီတာသိမ့် ကိုယ့်သားကိုယ် နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျာရင်း ညနေကျ ဟိုကောင်မလေး ပြန်လာလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့ဟု တွေးမူနေမိပါတော့သည်။

အေအေအေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၃)

နှင်းငွေမှုန် သားလေးနှင့်အတူ မင်းရည်ညွှန်း၏ လူနာခန်းမှာ။
သားလေးကလည်း အိုင်ကြူမြင့်သူလေးမို့ လူလိုသူလို
နားလည်ပါသည်။ ပြေးလွှားဆော့ကစားခြင်း မရှိ။ ဆူညံခြင်း မရှိ။

ရောမရောက်တော့ ရောမလို။

ခေါမရောက်တော့ ခေါမလို။

ဉာဏ်ဗလအိမ်မှာတုန်းက အခြေအနေက တစ်မျိုး။ ယခု
မင်းရည်ညွှန်းထံမှာက အခြေအနေတစ်မျိုး။ သူ သိသည်။

သူ့အဘိုးအဘွားများနှင့် ဖုန်းပြောနေတာလည်း အကျအန။
ဦးချစ်ခေါင်၊ ဒေါ်မေဘယ်လ်...

“ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား...သားတို့ကို ညနေကျလာခေါ်...ည
တော့ လူမမာနားမှာ မနေဘူး။ သား...ဘိုးဘိုးတို့ကို အောက်မေ့
ချင်ပြီ”

“ပါးပါးလား...မမိုက်ပါဘူးဗျာ...သားတို့ကို ဟောက်ထုတ်လိုက်တာ။ သူ့ဆီမပြန်တော့ဘူး။ ဒီဦးဦးဆီမှာ နေ့စောင့်မယ်။ ဘိုးဘိုးက ညနေကျလာခေါ်”

နှင်းငွေကတော့ နှစ်နှင့်အတူ သူ့ကို လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပေးနေမိသည်။

နှစ်က ဆေးတိုက်တာ၊ စောင့်ကြည့်တာလောက်သာ အနည်းအပါးလုပ်ပေးပြီး နှင်းငွေက အစစအရာရာ လုပ်ပေးရပါသည်။

ထမင်းခွံတာ၊ ရေပတ်တိုက်တာ၊ အဝတ်လဲတာတွေကတော့ နှစ်နှင့်အတူ။

စောစောက ရေပတ်တိုက်ပေးရတုန်းကပေါ့။ အဝတ်ချွတ်လိုက်တော့ ဖြူဖွေးဝင်းနှစ်နေသည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး၏ရင်အုပ်ကို နှစ်ရော သူမပါ မထိရဲ၊ မကိုင်ရဲ။

နှစ်ကလည်း ငယ်ငယ်လေး။ သူမထက်တော့ ကြီးမှာပေါ့။

“ဟဲ့...နှင့်လူနာ နင် ရေပတ်တိုက်ပေး”

“ဆရာမက ဆရာမပဲ။ တိုက်သင့်တာပေါ့”

“ငါ့အလုပ်ထဲမှာ ဒါတွေမပါဘူး။ ငါ့အလုပ်က ဆေးတိုက်အရာကြည့်”

“အင်...”

သူမတို့(၂)ယောက် တွက်ကပ်နေတာနှင့် လူနာအအေးပတ်တော့မည်။

ပုံပြင်ထဲက ဘီလူးမ သားလုသလိုပါပဲ။ နှင်းငွေပဲ သူ့ကို

ရေပတ်တိုက်ပေးရပါတော့သည်။ တုန်နေသောလက်ကို အားတင်းရင်း...

အလုပ်သဘော၊ အလုပ်သဘော။ သူတို့ကျေးဇူးတွေ ငါ့မှာ ရှိတယ်။ ကျေ...ကျေစမ်း။

ကိုယ်တော်က သူမတို့ (၂) ယောက် ခပ်ကျိတ်ကျိတ်စကားများနေတာ မကြားလို့သာ။ ကြားလျှင် ဒေါသကုမ္မာရက ဒေါသထွက်လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ဘယ်သူလဲ”

သူက ရေပတ်တိုက်နေသည့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး တစ်စွဲစမ်းနေတော့ နှင်းငွေ့ အသံပေးရသည်။

“ကျွန်မပါ...မကြိုက်ဘူးလား”

“မလုပ်ချင် မလုပ်ပေးနဲ့။ စေတနာမပါရင် မလုပ်နဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါလား...ခုတော့ ကြမ်းလို့”

“ဪ...ဆောရီးပါ”

ရေပတ်တိုက်နှင့် ညင်ညင်သာသာ လုပ်ပေးရပါသည်။ ဆရာမကတော့ အနားမှ ဩဇာပေးလို့။

ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့လည်း နှင်းငွေ့ပဲ သူ့ကို ထမင်းခွဲရသည်။

ပြီးမှ သားနှင့်သူမ ထမင်းစားရသည်။ တစ်နေ့လုံး သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးရသလို ဒေါသိတာမထသို့လည်း သွားကြည့်ပေး

ရသည်။

တစ်ချိန်က သူတို့ (၂)ယောက်လုံး နှင်းငွေကို မလိုလားခဲ့ကြပေမယ့် သူမကတော့ စေတနာအပြည့်နှင့် စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ညနေ (၆)နာရီမှာ နာစ် လဲသလို သူမတို့လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်ကြသည်။

မင်းရည်ညွှန်းကတော့ တစ်နေ့လုံး ဂျီကျ၊ ရစ်လို့ မောသွားပြီထင်။ အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီ။ သူရစ်တာက ကိစ္စမရှိ။ သူ့ဆို နာစ်တွေ အော့ကြောလန်ကုန်တော့မည်။

သားလေးကတော့ နှင်းငွေကို မော့တကြည့်ကြည့်။

“မေမေ...သားတို့ ဘယ်အိမ်ကို ပြန်ရမှာလဲဟင်”

“သားဘာဘနဲ့ဘွားဘွားဆီပေါ့”

“ပါပါးကရော သနားပါတယ် မေမေရယ်...ဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

“သူက မေမေ့ကို နှင်ထုတ်ထားတယ်လေ။ နေပါစေ သားရယ်...သူက အဆင်ပြေပါတယ်။ အိမ်မှာ သူ့မာမီတွေ... ဒယ်ဒီတွေကလည်း လိုလေသေးမရှိ ပံ့ပိုးနိုင်ပါတယ်”

“အင်းပါ...သားကတော့ မေမေနဲ့ပဲနေမှာ။ သားကို ခွဲမထား ခဲ့နဲ့နော်”

“အေးပါ...သားလေးရယ်”

ဆေးရုံအောက်မှာ ဦးချစ်ခေါင်၏ကား ရောက်နေပြီမို့ သူတို့ ထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေပြီ။

အမှန်သီးလေး ညို့ညို့ညို့

၁၇၇

မင်းရည်ညွှန်းကလည်း အိပ်ပျော်နေတုန်း။ နှင်းငွေ့ စိတ်စနိုး စနောင့်နှင့်ပင် ကလေးကိုချီကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ကတော့ စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ နှင်တောင်ထုတ်၏။
အင်း...သည်တစ်ယောက်လည်း နှင်များထုတ်နေဦးမှာလားမသိ။
အေးတယ်။

* * *

(၃)ရက်ကြာတော့ လူမမာတွေ အိမ်မှာပြန်ပြီးနေကြသည်။
သူတို့ရောဂါတွေက အိမ်မှာ အနားယူလည်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန်တွေ နေ့စဉ် လာကြည့်သည်။ အိမ်မှာဆိုတော့ အလုပ်
ရှုပ်သက်သာပြီး လူနာ (၂)ယောက်ကို တစ်ခန်းတည်းထားပေးခြင်း
အားဖြင့် သူတို့အချင်းချင်းလည်း စကားပြောဖော်ရသည်။

နှင်းငွေ့နှင့်သားကတော့ မင်းရည်ညွှန်းတို့အိမ်သို့ သွားပြီး
အလုပ်အကျွေးပြုနေရဆဲ။

သားလေးခမျာ ကျွန်ုပ်တို့အဆစ်ပါ။

သားလေးကိုယ်တိုင်က နှင်းငွေ့ ငရဲပြည်သွားတောင် နောက်မှ
လိုက်မည့်အနေအထားမို့ပါ။

လူစိတ်လူသဘောထားတွေကို နှင်းငွေ့ အံ့သြနာကျင်ရပါ
သည်။

သူမကို အသည်းအသန်ချစ်ခဲ့၊ အလိုရှိခဲ့သည့် ဉာဏ်လည်း
ယခုအခါ သူမ၏အသံကိုပင် မကြားချင်တော့ပါတော့။

www.burmeseclassic.com

၁၇၈

ကြယ်စင်ပျားဝေ

သူ့ထံ ဖုန်းခေါ်မိလျှင် ကိုင်တောင်မကိုင်။ တကယ်က ပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြောချင်ပြောပါ။ နှင်းငွေ့ အယူခံတင်သွင်း ပါဦးမည်။

ယခုကျ သူမ၏အသံကို နားတောင်မထောင်။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတယ် ပြောရမှာလား။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အားနည်း ချက်နှင့်ကိုယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဆေးရုံမှာလောက်တော့ ကသီလင်တ မနိုင်တော့ပါ။ သည်ကြားထဲ ဦးမင်းထိုက်၏ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် လာပြီးနေပေးသည်မို့ နှင်းငွေ့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာရန် စဉ်းစားမိရသည်။

သူမအတွေးကတော့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေ အကူအညီလိုအပ် ချိန်မှာ လိုအပ်သလို ကူညီပေးခြင်းပါပဲ။ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမပါ။

လောလောဆယ် သူမ သင့်တော်လုံခြုံရာအရပ်မှာနေပြီး ကိုယ့်ဘဝအတွက် အားဖြည့်တည်ဆောက်နေခြင်းပါပဲ။

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဒေါ်မေဘယ်သူတို့ထံမှာ နားခိုရင်း သားလေး အဆင်ပြေအောင် ထိန်းကျောင်းပေးနေခြင်းပါပေ။

သူမနှင့် ပတ်သက်သူတွေအားလုံး အဆင်ပြေကြပါစေတော့။

လောလောဆယ် ဉာဏ်ဗလ သူမအပေါ် မုန်းနေတာတွေ နှင်းငွေ့ စိတ်ထိခိုက်ခံစားရပါသည်။

အမုန်းမိုးတွေ သူမအပေါ် ညှို့အောင် ရွာသွန်ဖြိုးနေလေ တော့တာ။

အပန်းပိုးလေး ညိုညိုညို

၁၃၉

တစ်ချိန်က အံတူသွား၊ အတူစား၊ အတူနေခဲ့ဖူးတာတွေ။
သူမကို ဦးရန်နိုင်တို့လက်မှ သက်စွန့်ဆံဖျား ကယ်တင်ခဲ့တာတွေ။
နှင်းငွေ့ ရင်ထဲမှာ စူးနစ်နာကျင်အောင် ခံစားနေရပေမယ့်
သူမ၏မာနကတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ခွင့်မပြုပါ။

သူ့ခြေတော်ရင်းမှာ ခြေစုံဦးခိုက်ပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးဖို့ထိ
သူမ၏နှလုံးသားက ခွင့်မပြု။

ရှိပါစေ။ နှလုံးသားထဲမှာပဲ သူ့ကိုချစ်သည့် အချစ်များ၊
သံယောဇဉ်များကို သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ထားလိုက်ပါမည်။ အဖူးအငုံ
ဘဝနှင့်ပဲ သံသရာအဆက်ဆက် နေရဲလိုက်ပါမည်။ ချစ်ဖူးငုံလေး
ပေါ့။

ဦးလေး ဦးမင်းထိုက်၏ ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်ယုဇနကလည်း
ပညာပြသည်။ ဪ...နှင်းငွေ့ဘဝကလည်း တစ်ဗိုလ်ဆင်းတော့
တစ်ဗိုလ်တက်တာနှင့် ကြုံရဖို့ ကံကြမ္မာပါလာသည်ထင်ပါရဲ့။

ဒေါ်သီတာမေ ကျိုးပဲ့နေလို့ သူမက ပြုစုလုပ်ကျွေးနေရသည့်
အခါ ဒေါ်သီတာမေ မာန်စွယ်ကျသွားပေမယ့်...

နောက်တစ်ဗိုလ်က လာပြန်ပါပကော။

နေရာတကာ သြဇာပေးပြီး လက်ညှိုးထိုးစေခိုင်းနေလိုက်တာ။
ဗော်လန်တီယာ လာလုပ်ပေးနေသည့် နှင်းငွေ့ကို ဘာများမှတ်ထင်
နေသည်မသိ။

အိမ်သားတွေက ကြည်ဖြူကြပြန်တော့ နောက်တစ်ဗိုလ်က
ပေါ်လာခဲ့ပြန်၏။

ဒေါ်ယုနေဟာ အသက်(၄၀)ခန့် အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ဦးမင်းထိုက်
ကိုလည်း ဂရုစိုက်လိုက်တာ ပျာလို့။ လူမမာ (၂)ယောက်ထက်
ဦးမင်းထိုက်ကို ပိုပြီး အရေးပေးနေပုံက မမြင်ဝံ့၊ မရှုဝံ့စရာ။

သည်အခါ ဒေါ်သီတာမေ၏အမြင်မှာ အတွေးတစ်မျိုး ပြောင်း
သွားခဲ့ပုံ။

ယုနေစာလျှင် နှင်းငွေ့ကို ပိုပြီး လိုလားကြည်ဖြူနေပြန်၏။

နှင်းငွေ့ဟာ အရေးကြုံလျှင် သက်လုံကောင်းပြီး ဗိုင်းကောင်း
ကျောက်ဖိ စံဝင်သလို၊ သူ့ဩဇာလည်း ကိုက်မည်။ ထားရာနေ၊
စေရာသွားမည့် မယားတောသူ။

အဲ...ပြောစရာရှိတာက သူ့တူ ငယ်ငယ်နုနုလေးနှင့်တော့
သဘောမတူနိုင်။ သူ့မောင် ဦးမင်းထိုက်နှင့်ဆိုလျှင်တော့ နေနှင့်လ၊
ရွှေနှင့်မြပေါ့။

ဒါက နာမကျန်းဖြစ်လာမှ နှင်းငွေ့အပေါ် ပြောင်းလဲလာသည့်
သဘောထား။

ဒေသဒေသ

အနုပညာလေး ညို့ညို့ညို့

၂၈

အခန်း (၂၄)

ဉာဏ်ဗလ...

ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ (၄)(၅)ရက်ကြာသည့်အခါ သူ့အရာ
က တော်တော်ခံနိုင်ရည် ရှိလာခဲ့ပြီ။ ယောင်ကိုင်းနေတာတွေလည်း
လျော့သွားပြီ။

လူ့စိတ်ဆိုတာ မျောက်စိတ်လိုပဲလား။

နှင်းငွေနှင့်အတူ နေခဲ့၊ စားခဲ့သည့် မဝေးလှသော အတိတ်
တွေက မျက်စိထဲ ပြက်ပြက်ထင်ထင်။

ကောင်မလေးကို သူ ထုချေလွှာတင်ခွင့်မပေးဘဲ အပြတ်ဖြတ်
ပစ်ခဲ့တာ တရားရဲ့လား။

ပိုဆိုးတာက သားကိုပါ မတွေ့ရတော့ခြင်းပါပေ။ သားနှင့်သူ
က စွယ်တော်ရွက်လို မခွဲတော့ သူ့မှာ မြွေပါလည်းဆို သားလည်း

ဆုံးရတော့မလို။

သူ့မာနအရ သူက စတင်ပြီး ဆက်သွယ်ဖို့ စိတ်မကူးပေမယ့် နှင်း သူ့ကို တစ်ကြိမ်လောက် ပြန်ပြီး ဆက်သွယ်စေချင်သည်။

သူ ဒေါသတွေ ထွက်နေတုန်းက မာမိုကို အမှန်အတိုင်းပြော ခဲ့ခြင်းကြောင့် လူကြီးတွေ၏သဘောထားက နှင်းဘက်မှာ မရှိ။

သူ ကိုယ့်ဆေးကိုယ် ဘယ်လိုဖော်ရမှန်းမသိ။

သည်နေ့ သူ ဆေးရုံသွားရမည်။ သူ့ကို ကုသပေးနေသည့် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးက အိမ်ထိလိုက်မကြည့်။

ပတ်တီးဖြေရ၊ ချုပ်ရိုးဖြည်ရမည့်နေ့။ သူ့နောက်သို့ ဒယ်ဒီ လည်း မလိုက်နိုင်။ မာမီလည်း မလိုက်နိုင်။

ဒရိုင်ဘာနှင့် (၂)ယောက်တည်း လာခဲ့ရသည့်ခရီး။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဆွေးနင်နင်။

ကောင်မလေးရယ်...ငါ့ကို တစ်ကြိမ်လောက်ပဲ ဖုန်းဆက် ကြည့်လိုက်ပါတော့။ ငါ အရာအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ချင်ပါပြီ။

သားမျက်နှာလည်း မမြင်ရတာ ကမ္ဘာအသင်္ချေကြာနေသလို။

သူ့မာနကတော့ သူက စတင်ဖို့ လုံးဝ ခွင့်မပြု။

ဆေးရုံမှာ အထူးကုသမားတော်ကြီးကို စောင့်နေရစဉ် မထင်မှတ်ဘဲ သူ မြင်လိုက်ရတာ နှင်းငွေနှင့်သားလေးပါ။

“ဟင်...”

သူတို့ ဘယ်ကိုလာတာလဲ။ ကလေးနေမကောင်းလို့လား။ သူမ နေမကောင်းလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်

အမှန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၀၃

နောက် လိုက်လာကြတာလား။

ကချင်ဝမ်းဆက် ပန်းနုရောင်လေးနှင့် သူမက နုနုလှလှလေး။
သားကတော့ ပြာလဲ့လဲ့ ဝတ်စုံလေးနှင့်။ စပို့ရှပ်ရော ဘောင်းဘီ
အရောင်ပါ ဆင်တူ။

ကလေးကို လက်ဆွဲပြီးလာနေပေမယ့် သူမကို လူတွေက
ငေးတကြည့်ကြည့်။ ကိုယ်လည်း ငေးတကြည့်ကြည့်။ သည်စဉ်
သားက သူ့ကို မြင်သွား၏။

“ပါပါး”

သူမလက်ကိုလွှတ်ပြီး သူထံပြေးလာသည့်သားကြောင့်
ဉာဏ်ဗလရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

“သား...”

သားက သူ့ကိုဖက်ရင်း သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်လေ၏။

“မေမေလည်း ပါတယ်...ပါပါး”

“သားတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“မေမေရယ်...အိုဂျီပြမလို့ဆိုလား...ဘာလား”

“ဟန်...ဘာ...သူက လေဥ...ဥမလို့လား”

သားလက်ကိုဆွဲပြီး သူမထံသို့ လျှောက်လာရင်း သူ ခွစကား
တွေ ပြောနေမိတာ။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဖျင်းခနဲ။

“သူက ဘာကိစ္စ အိုဂျီပြရမှာလဲကွ။ ဘာလဲ...ဟိုကော့ဆီ
သွားပြုစုတဲ့ ၃-၄ ရက်အတွင်း အိုဂျီပြရမယ့်အဆင့် ရောက်သွား
တာလား”

တကယ်က သူ သားသေးသေးလေးကို ကြားခံထားပြီး
မကျေနပ်ချက်တွေကို ပေါက်ကွဲနေမိတာပါ။

စိုးတော့စိုးရိမ်သား။ သူမ ဘာဖြစ်သလဲပေါ့။ စကားတော့
သူ တိုက်ရိုက်မပြော။ သူမခေါ်လည်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေမှာ။

သို့သော် သူမက မခေါ်။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်သာ သူ့ကို
ခိုးငေးကြည့်နေခဲ့တာ။

အိုး...ထိုအကြည့်လေးကြောင့် သူ့ရင်တွေ ဖြောင်းဆန်သွား
အောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်ဆိုလျှင် ပိုတယ်များပြောကြမှာလား
ခင်ဗျာ။

(၃)ယောက်သား နေရာတစ်ခုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အတူထိုင်
ဖြစ်ကြသည်။ သားက အလယ်မှာ ထိုင်နေရာမှ ဉာဏ်ဗလပေါင်
ပေါ်သို့ ရွှေ့ထိုင်လျှင် အလယ်ထိုင်ခုံ လွတ်သွားသဖြင့် လူငယ်
တစ်ယောက် လာထိုင်ဖို့ပြင်၏။

“ချစ်...ဒီဘက်လာ”

သူ ခပ်တည်တည်ပင် လွတ်ခနဲ ခေါ်မိတော့ လူငယ်က
ပြုံးပြီး ထသွားသလို သူမက လာထိုင်ဖော်ရလေ၏။

သူ့အသံက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး။

“သူရဲကောင်းတွေကို သွားပြုစုလို့ ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ခုကျ ရသလား။ သူတို့ အဆင်ပြေသွားသလား”

“ပြေသွားပြီ...ဦးမင်းထိုက်ညီမတစ်ယောက် ရောက်လာ

အပန်းဖိုးလေး ညိုညိုညို

၂

တယ်။ ပြီး...ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်ကြပြီလေ”

စကားသံများ တိတ်သွားကြပြန်သည်။ သူရင်ထဲမှာ လုံးဝ အစာမကျေ။ အစိုင်အခဲက ထုထည်ကြီးကြီး။

“သူတို့က ကန်ထုတ်လိုက်တာလား။ မင်းတို့တာသာ ပြန်ကြတာလား”

ပြောရက်ပါပေ။ နှင်းငွေ ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောလိုက်ပါ။ နှင်းငွေဟာ သူများကန်ထုတ်ရလောက်အောင် အမှိုက်ထုပ်လားကွယ်။

“ခု...ဘာဖြစ်လို့ လာပြတာလဲ။ ငါ သိထားတာတော့ အိုဂျီ ပြတယ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ရှင်တွေ”

မာဒဂ်လို စကား (၃)ခွန်းရအောင် သူ ညစ်နေတာလားမသိ။ ယဉ်တွဲထိုင်နေရတာမို့ သူမထံမှ သနပ်ခါးရနံ့လေး၊ ပန်ထားသည့် စပယ်ပန်းရနံ့ကအစ ရနေတာတောင် သူစိတ်က ဘာတွေ တိုနေမိမှန်းမသိ။

ဂျေဝင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

ဦးမင်းထိုက်သားကို သွားပြီးပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတာ သူ လုံးဝ မကျေနပ်။ ဟိုက မျက်စိကန်းနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အလုံးစုံ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။

ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ်တို့က တပွက်ပွက်ဆူ။ ကောင်မလေးက မထုံတက်သေးနေလေ သူက ပိုပြီး စိတ်တိုလေ။

တကယ်ဆို သူကျေနပ်အောင် ရှင်းလင်းချက်တွေတင်ပါ

လား။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလိုပေါ့။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးပါလား။

ဒီကကောင်မှာ ကြည်ဖြူချင်လွန်းလို့ တစ်ပိုင်းသေနေတာ။

အချစ်ကြောင့် ရူးသွပ်ချင်နေမိတာ။

“ဟေ့...မင်း ဟိုကောင်ကို ဘာတွေလုပ်ပေးရလဲ။ ဟိုက
အကန်းဆိုတော့ အိမ်သာပါ ပို့ပေးရမှာပေါ့။ ရေချိုးတာ၊ အစာကျွေး
တာတွေပါ”

“မလုပ်ပေးရပါဘူး။ နာစ်လည်းရှိသားပဲ”

“နာစ်က အကုန်လုပ်ပေးလို့လား”

“ကျွန်မလည်း ကူရတာပေါ့”

“ငါ့တုန်းကတောင် ထမင်းခွံ့ရ၊ ရေပတ်တိုက်ရ၊ အဝတ်လဲ
ပေးရနဲ့ သူလည်း လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“နာစ်ရှိပါတယ်ဆိုမှ”

“မင်းလည်း လုပ်ပေးရတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်ဟာလေ...နာစ်တွေနဲ့ရဖို့ကောင်းတယ်”

“နာစ်တွေ လူနာကို ဘာပဲလုပ်ပေးပေး ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ မင်း
သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတာ ငါ့ကို
ထိခိုက်တယ်”

နှင်းငွေ့ သူ့ကို စိတ်မဆိုးနိုင်အားပါ။ သူ တကယ်ခံစားနေရ
တာ။ ပြောပါစေ။ အဲလို နှင်းငွေ့ကို ပြောလိုက်ဆိုလိုက်ရလို့ သူ
ကျေနပ်မည်ဆိုလျှင် နှင်းငွေ့ ခံယူလိုက်ပါမည်။

သည်စဉ် ဉာဏ်ဗလ၏အလှည့်ရောက်သဖြင့် သူ သွားရမည်

ဆိုလျှင် နှင်းငွေနှင့်သားကို ခေါ်မိ၏။

ဟိန်းလားဟောက်လားနှင့်ပေါ့။

“ဟေ့...ငါ့နောက်လိုက်ပေးကြဦး။ ဆရာဝန်က အနာကိုငါ တာ ကြမ်းတယ်”

နှင်းငွေ သားလေးကို လက်ဆွဲပြီး သူ့နောက်လိုက်ပေးရသည်။ လူနာရှင်အနေနှင့်ပေါ့။

ဆရာဝန်နှင့် သူ့ကြားမှ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ။ ပြန်ထွက်လာကြပြီး ဆေးကောင်တာမှာ ဆေးသွားယူရ၊ ငွေရှင်းရ။

“မင်းအိုဂျီနောက်လည်း ငါ လိုက်မှာပါ”

“မလိုက်နဲ့”

“လိုက်မှာ...မင်း ဘာတွေလျှို့ဝှက်ချက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိရမှဖြစ်မှာ”

“မလျှို့ဝှက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိုဂျီခန်းထဲ ရှင် လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဖြစ်တယ်...လိုက်မယ်”

‘လဲသေလိုက်’ လို့ ပြောချင်ပေမယ့် အားနာလို့ မပြောဖြစ်။ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။ တော်တော်ကို လွန်ကဲနေပါပြီ။

သူကပဲ တစ်ပြန်စီး ဒေါသတွေ တိုနေသေး။

“မင်းဘဝမှာ ယောက်ျား ဘယ်နှယောက်နဲ့ အတူအိပ်ဖူးသလဲ”

“ဘာ...ရှင်...ရှင်”

ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ တရှင်ရှင်နှင့် သူမ ဆတ်ဆတ်တွေတုန်နေ
တော့ ဉာဏ်ဗလ ပြုံးလိုက်သည်။

သူတစ်ပါး လည်ပင်းနှင်မှ စားဝင်အိပ်ပျော်တဲ့လူကြီး။

“ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်လား။ အေး...ငါကတော့
မိန်းမတွေ အများကြီးနဲ့ အတူအိပ်ဖူးတယ်။ မင်းနဲ့အိပ်သလို နာမည်
ခံတောင် မဟုတ်ဘူး။ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကို အိပ်တာ”

တီးတိုးပြောနေတာပေမယ့် နှင်းငွေ စိတ်မလုံ။ မျက်နှာတွေ
နီရဲနေပြီ။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ...ရှင်...သိပ်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ပြောချင်
နေရင်လည်း အိမ်ကျမှပြော။ အခုက လူတွေအများရှေ့မှာနော်”

“ဟုတ်ပြီ...ငါ အိမ်ကျမှ ဆက်ပြောမယ်”

သည်စဉ် နှင်းငွေ အလှည့်ကျလာသဖြင့် သူမ ကလေးကို
သူနှင့် ခေတ္တထားခဲ့ပြီး စမ်းသပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

တကယ်က သူမ ရာသီပုံမှန်မလာဘဲ ကိုက်ခဲနာကျင်ပြီး
လာပြန်တော့လည်း ရာသီက အနက်ရောင်မို့ ကြောက်ပြီး လာပြ
မိတာ။

ဒါကို သူက အလိုက်မသိဘဲ အခန်းဝသို့ ရောက်လာတော့
အကူဆရာမလေးက အဝင်မခံသဖြင့် တော်သေးသည်။

သူက အထဲမဝင်ရတော့ အပေါက်ဝမှ ရပ်စောင့်နားထောင်
သည်။ အခန်းအပြင်မှပေါ့။ စကားပြောသံတွေ ကြားနေရပါသည်။
တိုးတိုးလေးပြောပေမယ့် ခန်းဆီးလေး ခြားတာမို့။

အမုန်းစိုင်းလေး ညို့ညို့ညို့

၂၀၉

“ကျွန်မ ရာသီမလာတာ (၃)လလောက်ရှိလို့ပါ... ဒေါက်တာ။ မနေ့ကလာတော့လည်း ရာသီက မည်းမည်းကြီးတွေ”

“ကိုက်တာခဲတာ ရှိလား”

“ရှိပါတယ်...ကိုက်တာနာတာ ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ...သားအိမ်ကို အာထရာဆောင်း ရိုက်ကြည့်မယ်။ သောက်ဆေးတွေ ပေးလိုက်မယ်”

နှင်းငွေ ဆွေးနွေးကုသပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ အခန်းပေါက်ဝ မှာ သူ။ နှင်းငွေ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်ရ။

“စိုးရိမ်လို့ပါကွာ”

သူမကို ကြင်နာစွာ လက်ဆွဲယူပြီး ခပ်ချောချော ပြောပါ၏။ နောက် လိုအပ်တာတွေလုပ်၊ ဆေးယူပြီး ဆေးခန်းမှ ပြန်ခဲ့ကြတော့ သူက သားလေးကိုချီးပြီး ဘာနှင့်ကြီးမေတို့အိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

“သားကို ကိုကိုကလည်း မခွဲနိုင်ဘူး။ သူတို့ကလည်း မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အဆင်ပြေဆုံးက ကိုကိုပါ ဒီအိမ် လာနေဖို့ပဲ”

“ဟင်...ရှင်ပဲ အားမနာပါးမနာ”

“မနာပါဘူး။ ကိုယ့်ရိက္ခာနဲ့ကိုယ်လာမှာ။ နေ့ဘက်ပဲ လာနေမှာပါ။ ညကျ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်မှာပါ”

သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ တော်တော်ဟုတ်နေသည့် လူကြီးအား နှင်းငွေ ဘာမှမချေပနိုင်ခဲ့ပါ။ ကြိုက်သလိုသာ ချီတက်ပေတော့ လူကြီးမင်းရေ။

အမုန်းစိုင်းလေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၅)

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဉာဏ်ဗလ ဒဏ်ရာလုံးလုံး ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပြီ။ အလုပ်တွေအကိုင်တွေလည်း ပြန်ပြီးလုပ်ပေးနိုင်ပြီ။

ခက်နေတာက သူ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘဝင်မကျခြင်းပါပဲ။ ဘဝက သောင်မတင်၊ ရေမကျ။

ချစ်သောသားနှင့် ချစ်သောနှင်း...

သူ ဘယ်လိုပေါင်းစည်းအောင် ကြံစည်ရမလဲ။ သူ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တုန်းက အမှန်တရားတွေ ချပြခဲ့မိတာမို့ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုဆက်ရမှန်းလည်း မသိ။

သည်လိုပဲ မြွေမသေ တုတ်မကျိုး၊ ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ သားလေးကိုသာ နှစ်အိမ်လုံး အလှည့်ကျနေပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ရ၊ ညှိနှိုင်းခဲ့ရသည်။

“သားကို ကျွန်တော်တို့ဘက်ကချည်းလည်း အပိုင်မစီးချင်ပါဘူး။ နှစ်ဖက် ဘိုးဘွားတွေကို ငဲ့တဲ့အနေနဲ့ တစ်ဖက်ကို (၃)ရက်စီ နေပေးခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်”

ပြောရတုန်းက အင်တင်တင်။ သူ အပြောကောင်းလွန်းလို့သာ။

“တရားရုံးတွေဘာတွေလည်း မရောက်ချင်ပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့်ဘာသာ တရားမျှတစွာ ညှိနှိုင်းကြတာပဲကောင်းပါတယ်”

“သားလေး... ကျောင်းတက်ချိန်ကျ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဟိုဘက်နေလိုက်၊ သည်ဖက်နေလိုက်ဆိုရင် အဆင်မပြေပါဘူး သားရယ်”

“အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမှာပေါ့။ နောက်ဆုံး နှစ်အိမ်လုံး ဟာ သားလေးရဲ့ အမြဲနေသောအိမ်တွေ ဖြစ်စေရမယ်။ အဲလိုမှ လက်မခံဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် သားကို တရားမျှတစွာ တောင်းဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လက်ထပ်စာချုပ် ရှိပါတယ်”

နောက်ဆုံး သားလေးကို မျှဝေပိုင်ဆိုင်ကြဖို့ သဘောတူလိုက်ကြရသည့်အဖြစ်။

ကြားထဲမှာ ဒုက္ခရောက်ရသူကတော့ နှင်းငွေပါ။ သားလေး သွားရာသို့ သူမက တကောက်ကောက် လိုက်နေရမည့်အဖြစ်။

ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါ။

သို့သော် (၂)ဖက်လုံးက အနူးအညွတ် တောင်းဆိုကြ၊ တောင်းပန်ကြတာမို့ သူမ လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

ဉာဏ်ဗလတို့ဘက်မှာ (၃)ရက် သွားနေရပေမယ့် ဝန်စည် စလယ်တွေ ယူစရာမလို။

ဟိုဘက်သည်ဘက် လိုလေသေးမရှိ။ အဝတ်အစား၊ အသုံး အဆောင်၊ ကစားစရာကအစ နှစ်ဖက်လုံးမှ ကလေးကို ပျော်ရွှင် အောင် ထားကြသည်။

ကလေးက နှစ်ဖက်လုံးကို တစ်မျိုးစီ ခင်တွယ်တာမို့ တော်သေး၏။

သည်မနက် မနက် (၆)နာရီကတည်းက ဉာဏ်ဗလ အိမ်ရှေ့ သို့ ကားနှင့် ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ဝီရိယကတော့ အပြည့်။ သူ့သား သေးသေးလေးနှင့် ဖုန်းပြောရတာလည်း နေ့တိုင်း။

နှင်းငွေ့ကတော့ ကိုယ့်ဘဝကို တွင်းဆုံးမကျအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး အဆင်ပြေသည့်အချိန်မှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မြှင့်တင်ဖို့ တည်ဆောက်ဖို့သာ မျှော်လင့်နေမိသည်။

ကျွဲကူးရေပါ ကိုယ်ဘာလုပ်နိုင်မလဲဆိုတာလည်း သွားရင်း လာရင်း လေ့လာစူးစမ်းနေမိ၏။ လူဆိုတာ အရေးကြုံရင် သက်လုံ ကောင်းရမည်ပေါ့။

လောလောဆယ်တော့ ဒီလိုပဲ ရေလိုက်ငါးလိုက် နေပေးရဦး မှာပဲ။

သားလေး ကိုယ့်ကို မလိုအပ်တော့သည့်အချိန်၊ လူတွေ အတွက် ကိုယ်မလိုအပ်တော့သည့်အချိန်မှာ ကိုယ့်အတောင်ပံတွေ သန်စွမ်းနေရမည်။

အမှန်းသိလေး ညို့ညို့ညို့

၂၃

အရာရာ နဲ့အနေပြီး သုံးစားမရတဲ့သူ မဖြစ်စေရ။ အသုံးမဝင်
တဲ့သူ မဖြစ်စေရ။

လောလောဆယ်တော့ သပြေနုချိန် မရောက်သေးတာမို့
ညောင်ညိုရိပ်မှာ အားဖြည့်ရဦးမည်သာ။

ကလေးကို လက်ဆွဲပြီး ကျောပိုးအိတ်လေးတွေ ကိုယ်စီလွယ်
ခါ နှင်းငွေ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာတော့ ဘာနှင့်ကြီးမေက ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ သူနှင့် စကားပြောနေကြလေ၏။

“ဟော...မြေးလေး...လာ...ဘွားဘွားတို့နဲ့ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)
စားလိုက်ပါဦး”

တကယ်က မြေးကို မခွဲချင်ကြသေးတာပါ။ ရတတ်သမျှ
အချိန်လေးကို ဆွဲဆန့်နေကြတာ။ ဒါကို မောင်မင်းကြီးသားကလည်း
နားမလည်ဘူးလား မသိ။

“အိမ်ကျမှ စားတော့မယ်။ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီလည်း စောင့်နေလို့
ပါ”

ဆိုပြီး အတင်းခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်တော့ ဘာနှင့်ကြီးမေမေများ
နှင်းငွေကိုပဲ အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လို့။

“ကဲ...ရှင်ကလည်း ကလေးနဲ့အတူ သူ့အဘိုးအဘွားတွေ
ဘရိတ်ဖတ်(စ်) စားကြပါစေဦး။ ဒီအခွင့်အရေးလေးတော့ ပေးသင့်
ပါတယ်။ ရှင်တို့က (၃)ရက်တောင် ခေါ်သွားဦးမှာလေ”

သည်တော့မှ အားလုံး ထမင်းစားခန်းသို့ ချီတက်ခွင့်ရကြ
သည်။

“သားပါလာပြီး ဘရိတ်ဖတ်(စ်) စားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ကွယ်”

“နေပါစေခင်ဗျာ”

“ကဲ...ရှင်ကလည်း လူကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာပါစေ”

ယခုတော့ မနက်စာဝိုင်းလေးက လူစုံတက်စုံနှင့် စိုစိုပြည်ပြည်။ နှင်းငွေ့ သူတို့အားလုံးကို သနားမိပါသည်။ သားလေးကို နှစ်ဖက် လှချစ်နေရသည့်အဖြစ်။

ဪ...သားသမီးရတနာဆိုတာလည်း ရှားပါးလိုက်ကြတာ။ ဉာဏ်ဗလတို့ဘက်မှလည်း သားလေးတစ်ယောက်တည်းသာ သူတို့ မျိုးဆက်။

သည်ဘက်မှာကျတော့လည်း သမီးကိုယ်စား ဒါလေး တစ်ယောက်သာ သူတို့မျိုးဆက်။

သူမကတော့ အဖြည့်ခံသက်သက်ပါ။ သားလေး သည်ထက် ပိုပြီး ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ၊ နားလည်လာသည့်အခါ ကိုယ်ဟာ အယောင်ဆောင်အမေဖြစ်ကြောင်း သိသွားရှာမှာပါပဲ။

မတွေးသေးပါဘူးလေ။ ပေါ်လီယာနာလိုပဲ အကောင်းဆုံး အဖြေကို တွေးရမှာပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ပြောသလို အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့်ပေမယ့် အဆိုးဆုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲရမယ် ငါ။

နံနက်စာစားပြီး အဘိုးနှင့်အဘွားကို ဦးချကန်တော့ခဲ့ကြပြီး သူမတို့ သူ့ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရသည်။

အပန်းဆိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၅

သားလေးကတော့ အဘိုးအဘွား (၂)စုံလုံးကို ခင်တွယ်ချစ်ခင်
နေပါပြီ။ ယခုလည်း ကားမောင်းနေသည့် ဖအေးဘေးမှာ စကားတွေ
တတွတ်တွတ်။

“ပါပါး...သားကလေး” ဆိုပြီး ပြောလိုမဆုံး။ သူမက
ဟန့်တားယူရသည့်အဖြစ်။

“သား...ပါပါး...ကားမောင်းနေတာ အာရုံနောက်မယ်။
အိမ်ကျမှ ပြောပါလားကွာ”

“အိမ်ကျတော့ ပါပါးက အလုပ်သွားဦးမှာ”

“ဒီနေ့ ပါပါး အလုပ်မသွားဘူး။ သားတို့နဲ့ လျှောက်လည်
မှာ။ ရှေ့ပင်ထွက်မှာ... ၃၀၀ ကို သွားမှာ”

“ဟေး...တကယ်နော်...တကယ်နော် ပါပါး”

“ပါးပါး မညာပါဘူးကွ...မလုပ်နိုင်တာ၊ မဖြစ်နိုင်တာကို
လည်း ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး”

“ကတိနော်”

“ကတိ...ကတိ”

လက်မတွေ၊ လက်သန်းတွေချင်း ထိပြီး ကတိတွေပေးနေတာ
ကားပိတ်မိနေလို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

အအအအအ

အခန်း (၂၆)

ချစ်သည်းခေါင်လေးနှင့်အတူ သူမတို့ပုံစံက တကယ့်မိသားစု
လေးသဖွယ်။ သားလေး အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံလေးကိုကြည့်ပြီး
ဉာဏ်ဗလ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေမိသည်။

သူက သားသမီးမရနိုင်တော့ပြီဆိုတာ သေချာသလောက်မို့
သားလေးကိုပဲ ရာနှုန်းပြည့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ချစ်မြတ်နိုးနေရတော့
မှာ။

သားလေးရဲ့မေမေနေရာမှာတော့ နှင်းကလေးပေါ့။ သားလေး
ဟာ သူမကို သူမခင်လို့ ဘယ်အချိန်ထိ အမှတ်မှားနေဦးမှာလဲ။

အမှန်တရားကိုသိတဲ့အချိန်မှာ သားလေး ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။
အမှန်တရားဆိုတာ ခါးသည်းတယ်။

လောကကြီးက ခါးသည်းတယ် သားလေးရေ။

အမုန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၇

သားကို မနာမကျင်စေချင်တဲ့ စေတနာလေးတစ်ခုကို သား ဘယ်လိုများ မှတ်ထင်ဦးမှာလဲ။

အမှန်တရားတစ်ခုကို ပါပါးကတော့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပါ။ လောလောဆယ်တော့ မိသားစုအတုလေးထဲမှာ ဉာဏ်ဗလလည်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေမိပါသည်။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ။

“သားလေးက ရဲရင့်တယ်နော်။ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး”

ခြင်္သေ့တွေ၊ ကျားတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာ သဘောတွေကျလို့။ ဖခင်၏လက်ကိုဆွဲ၊ နှင်းငွေ့လက်ကိုဆွဲပြီး လောကကြီးထဲ ရဲရင့်နေ လေသလားမသိ။

မြွေတွေကိုကြည့်ပြီးတော့လည်း သူ့မှာ ပြူးကျယ်သည့် မျက်လုံးလေးနှင့် စိတ်ဝင်တစား။

“မေမေ...မြွေတွေက ဘာစားတာလဲဟင်”

“အသားတွေ၊ ငါးတွေပေါ့ကွာ”

“ပါပါး...မြွေတွေက ကလေးလေးတွေရော စားသလား”

“ဘယ်စားလို့ရမလဲ။ သူ့ပါပါးတွေက အဲဒီမြွေကြီးကို ဓားနဲ့ ခုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ သူ သိတယ်လေ။ ဒါ ငါစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ သေမှာဆိုတာ သိတာပေါ့”

“မိုက်တယ်...သေနတ်နဲ့ပစ်...ပါပါး”

“ပစ်မှာပေါ့ကွာ...ပါပါး သားနဲ့မယားကို ထိလို့ကတော့ ကျားတွေရော၊ ခြင်္သေ့တွေရော မြွေဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမှ ချမ်းသာမပေး ဘူးမှတ်”

၂၁၈

အကြမ်းစပ်ပျဉ်း

“ဟား...ဟား...ဟား...ဘယ်မှာလဲ ပါပါးမယား”

ကလေးနှင့် သူ့စကားတွေက မကြားဝံ့မနာသာ။ နှင်းငွေ့
မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေပေမယ့် နားကတော့ စွင့်လျက်သာ။
သိချင်လို့ပါ။ ကိုယ့်အကြောင်း ဘာတွေများ မကောင်းပြောမလဲလို့။

“ဒီမှာပေါ့ကွ...သူပေါ့...ပါပါးက သားဖေဖေ၊ သူက
သားမေမေ...ရှင်းပြီလား”

“ဟား...ဟား...ဟား...ပါပါး ညာတယ်”

“အင်”

ကလေးက အားရပါးရ ရယ်နေတော့ ဉာဏ်ဗလ မျက်မှောင်
ကျုံ့ရသည်။ ငါ ဘာများမှားနေသလဲ။ သားက ဘယ်လိုတွေ
သဘောပေါက်နေသလဲ။ ဘယ်လိုများ နားလည်နေသလဲ။

မြွေအိမ်များမှ သားကို ဆွဲချီလာခဲ့ရပြီး သူ ကလေးကို
ကောက်ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ဘယ်ကောင်တွေ သွားကြည့်မှာလဲ ပါပါး”

“ငှက်တွေဆီ သွားမယ်ကွာ...ငှက်ကလေးတွေ ကြည့်ရတာ
ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်”

လမ်းမှာပဲ သားနှင့် အချေအတင် ဆွေးနွေးရတာပေါ့။ လိုတိုး
ပိုလျှော့။ brain wash လေးဘာလေးလည်း လုပ်ဦးမှပါ။ ဦးနှောက်
ဆေးပစ်ခြင်းလို့များ ခေါ်ရမလား။

“သား...ပါပါးသားလေး”

အပန်းဝိုင်းလေး ညို့ညို့ညို့

၂၉

“ဗျာ”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

နှင်းငွေ့ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲထားတာမို့ လက်မြှောက်မေး
လိုက်တော့ သားက ခပ်သာသာပြုံး၏။

“သားမေမေပေါ့ ပါပါးရဲ့...ဒါများ”

“ပါပါးကရော...သားနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“သားဖေဖေပေါ့...ပါပါး ဘယ်လိုဖြစ်နေ”

“အေးလေ...သားမေမေနဲ့ သားပါပါးဆို တို့နှစ်ယောက်က
လင်မယားပေါ့”

“အင်”

ဒီလူကြီး ညစ်ပြီ။ အောက်လုံးတွေ သုံးနေပြီ။ ကလေးကို...
ကလေးကလည်း ပါးပါးလေး။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း
ဒိုင်ကန်ငြင်းတော့တာ။

“ဟုတ်ဖူး...ဟုတ်ဖူး...သားမေမေက အပျို...အပျိုလေး။
ပါပါးနဲ့ ဘာမတော်ဘူး”

“ဟေ”

ညာဏ်ဗလ ပက်လက်လန်သွားရ၏။ သူ့မေမေများ အပျိုတဲ့။
အေးလေ...ဟုတ်တာပဲ။ သို့သော် ဒါကို ကလေးက ဘယ်လိုသိတာ
လဲ။

ကလေးဦးနှောက်ကိုလည်း လျှော့တွက်လို့မရ။ စစ်ဆေး
မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ဦးမှပါ။

“သားဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားကျတော့ရော ဘာတော်လဲ”

“လင်မယား”

“အင်”

“သားဘာနဲ့ဘွားဘွားရော”

“လင်မယားပဲ”

“သူတို့ကျတော့ လင်မယား။ ပါပါနဲ့ မင်းအမေကျ ဘာလို့ လင်မယားမတော်တာလဲ”

ကလေးကို ကျပ်နေသည့်လူကြီးအား နှင်းငွေ့ မျက်စောင်း အကြီးကြီး ထိုးချင်ပြီ။

“ရှင်းပြတော်မူပါဦး...ပါမောက္ခလေးရယ်”

မြင်မြင်သမျှ ပါမောက္ခ။

တွေ့သမျှလူ...ပါရလို့ဆိုတဲ့ သည်ဘက်ခေတ် ပညာရေး လှောင်ပုဒ်ကလေးတွေ သွားသတိရပါ။

သားက သူချီပွေ့ထားတာကိုမှ အားမနာ။ ပြောချလိုက်တာ များဗျာ။

“ဘာနဲ့ဘွားဘွားကလည်း အတူအိပ်တယ်။ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကလည်း အတူအိပ်တယ်။ ပါပါနဲ့မေမေက အတူအိပ် ဘူး။ အတူလည်း မနေကြဘူး”

အမယ်မင်း...ပြဿနာက ဒါကို တော်ပါသေးရဲ့။

“ဒါကတော့ကွာ...ပါပါးတို့က မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးလို့ ပါ။ ဆောင်ပြီးတော့ အတူအိပ်ကြမှာပေါ့”

အပန်းပိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၃

သူ ကလေးကို ညာတာပါတေးနှင့်ဖြေတော့ ကလေးပါးလေး
က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါ၏။ သူ့မှာ ပက်လက်လန်လို့။ မထင်မှတ်
သည့် ရှုထောင့်နှင့် မထင်မှတ်သည့် ပြဿနာ။

ပြဿနာမှ အကြီးကြီး။

“ဟင့်အင်း...မေမေ့ကို ပါပါး မပေးနိုင်ပါဘူး။ သားသားနဲ့
ပဲ အတူနေမှာ။ မေမေက သားသားအမေ။ မေမေက အပျို”

“ဟ...ငါ မင်းအဖေလေ။ မင်းအမေနဲ့ မယူရဘူးလား။
ငါတို့နှစ်ယောက် ညားခဲ့ကြလို့ပဲ မင်းကို မွေးခဲ့တာလေ”

“ဟင့်အင်း...မရဘူး။ မယူရဘူး...မေမေ့ကို ပါပါး မယူရ
ဘူး”

ပြောရင်းမှပင် ကိုယ်တော်ချောက လူပေါ်မှ သူ့အမေထံ
လက်လှမ်းသည်ကြောင့် ဉာဏ်ဗလ အံ့အားကြီးသင့်လို့။

သားလေး လက်ခံထားသည့်အယူအဆက တလွဲကြီးပါလား။
သည်အလွဲကို ဘယ်လိုချေချွတ်ရပါ့မလဲ။ နှင်းငွေ့ကတော့ ကလေး
ကို လက်လွှဲယူပြီး အနီးရှိ မြက်ခင်းပြင်မှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း သားကို
အသေအချာ ချောနေလေ၏။

“တိတ်...တိတ်...သားသား မငိုနဲ့နော်။ မေမေ့ကို သူ ယူလို့
မရဘူး။ မေမေက သားရဲ့မေမေ။ တစ်သက်လုံး အပျိုပဲ လုပ်နေမှာ။
နော်...သား မငိုနဲ့။ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ အကောင်လေးတွေ ဆက်
ကြည့်ရအောင်နော်”

“မေမေ...ပါပါးကို မယူရဘူး”

“အေးပါ...အေးပါ သားရယ်။ သူများ ဘာလုပ်ဖို့ယူရမှာလဲ”

လက်စသတ်တော့ တရားခံက သင်းကိုး။ ကလေးကို မဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာ။ ကလေးကို နားလည်မှုလွှဲအောင်တွေ လုပ်နေတာ။ ဟင်း...

ကလေးက သူမေမေဆိုပြီး သူမ၏လည်ပင်းကို ဆွဲဖက်ကာ ပါးကို တရွတ်ရွတ် နမ်းနေတော့ သူ့မှာ သဝန်တိုရတော့မလိုလို။ စိတ်ပဲဆိုးရတော့မလိုလို။

“ဟေ့သား...တော်တော့...လာ...ပါပါးဆီ”

“လာဘူး...ပါပါးကို ခေါ်ဘူး။ လာ...မေမေ...သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့မယ်”

ပြောပြီး ကလေးက သူမလက်ကိုဆွဲကာ ရှေ့မှ လွင့်နေအောင် ပြေးလေရာ ဉာဏ်ဗလ နောက်မှ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် လိုက်ရပါလေ၏။

မင်းတို့ခေတ်ပဲကွာ...လုပ်ထားပေါ့။

အအအအအ

အခန်း (၂၇)

“တောက်”

သူမတို့ကို ခြံပြင်မှ ချောင်းကြည့်ပြီး ဒေါမနဿပွားနေသူက တော့ ဦးရန်နိုင်။

“နေနှင့်ဦးပေါ့ နှင်းငွေ့မှန်...နင့်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ။ ငါ့ဒုက္ခတွေကို နင်ပဲ အဆုံးသတ်ပေးရမယ်”

လူမိုက်မို့ သူ့အတွေးအခေါ်တွေက မူမမှန်။ အတ္တကို ဗဟိုပြုပြီး စဉ်းစားသည်မို့ အမုန်းတွေက နှင်းငွေ့အပေါ်မှာ သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာ၏။

“နင့်အကောင် ရိုက်ထားလို့ ငါ့ခေါင်းမှာ အခုဆို အမြဲမူးနေရတယ်။ မအေသေရင် သမီး ဆက်ယူဖို့ အစီအစဉ်တွေလည်း ပျက်ခဲ့ရတယ်။ နင့်ကို ရှောင်စားရရင်လည်း ငါတင်နေတဲ့အကြွေး

တွေအားလုံး ကြေသွားမှာ။ နင်ဟာ ငါ့အတွက် ရွှေ ဥပေးမယ့်
ဒေါင်းမလေး...ငန်းမလေးပဲ”

သူ လက်ထဲမှ ဖုန်းကို အသုံးပြုပြီး နည်းမျိုးစုံဖြင့် အမြတ်
ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးရင်း သူ စုံစမ်းရရှိထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်များနှင့်
စတင်တိုက်ပွဲဝင်တော့သည်။

ပထမဦးဆုံးခေါ်လိုက်တာ နှင်းငွေမှုန့်။ သူ့အသံကြားသည်
နှင့် ဖုန်းချပစ်မှာစိုးလို့ ခြိမ်းခြောက်မှုက အရင်စ၏။

“နှင်းငွေမှုန့်...ငါပြောတာ နားထောင်။ ဖုန်းချပစ်ရင် နင်
ထိန်းနေတဲ့ကလေးကို သတ်ပစ်မယ်။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့...ငါ
လုပ်ကြံချင်ရင် အလွယ်လေး။ သိတယ်မလား...လေဆိပ်လို
အထင်ကရနေရာမျိုးမှာတောင် ဦးကိုနီလို ဂရိတ်ကြီးကို သတ်ပစ်
နေတဲ့ခေတ်...ဘာမဆို မဖြစ်နိုင်တာမရှိဘူး”

လေသေနတ်နှင့် အရင်ပစ်လိုက်တော့ နှင်းငွေ နားထောင်
လိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားထောင်လိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
နားထောင်ကြည့်ရဦးမည်။

သူမနှင့်သားလေး ခြံထဲမှာ ဒါန်းစီးနေကြတာ။ ဉာဏ်ဗလက
အလုပ်သွားပြီ။

“ပြော...ရှင် သိထားဖို့က ကျွန်မမှာ အကာအကွယ်တွေ
အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာပဲ”

“ထားပါ...နှင့်အကာအကွယ်တွေလောက်တော့ ရန်နိုင်ဖို့က
မမှုဘူး။ နင့်လူတွေနဲ့ နင့်ကလေး ဒုက္ခမရောက်စေချင်ရင် နင် ငါနဲ့

အပန်းပိုးလေး ညိုညိုညို

၂၂

ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ငါတို့ ထိုင်းမှာသွားပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြမယ်။
ငါ့မှာ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ နင် ခုလို ဟိုအိမ်
ရောက်လိုက် ဒီအိမ်ရောက်လိုက်နဲ့ ကျွန်ခံနေရတာလည်း ငါ မကြည့်
ရက်ပါဘူး။ ကြာရင် နင့်ဘဝ နစ်မွန်းပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်”

“ရှင် ပူစရာမလိုပါဘူး။ ရှင့်နောက် လိုက်ရအောင် ကျွန်မ
ဦးနှောက် ပျက်မနေဘူး။ ဒါပဲ”

နှင်းငွေ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“တောက်”

ဦးရန်နိုင် ခြံရှေ့မှ ခွာခဲ့ပြီး ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ခါ
မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်မှတ်က ဉာဏ်ဗလ။ ကားလမ်းပိတ်
ပြီး ရပ်နေရတုန်း သူ ဉာဏ်ဗလထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဉာဏ်ဗလ...နားထောင်”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ရန်နိုင်ပဲ...နှင်းငွေမှန်ရဲ့ပထွေး (သို့မဟုတ်) လင်တော်
မောင်ပေါ့ကွာ”

“ဘာ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ...ဒီလောက် ချောချောလှလှ
မယားပါသမီးလေးနဲ့ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေး သုံးတောင်ပြည့်ခန်းလေး
ထဲမှာ ငါကလည်း ဘုရားရဟန္တာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ”

“တော်...တော်...ခင်ဗျားကြီး ကလိမ်စေ့ခြမ်းဆင်ပြီး

၂၆

ကြယ်စင်ပျိုဝေ

မဟုတ်တန်းထုရားတွေ ပြောမနေနဲ့”

ဉာဏ်ဗလ၏အော်သံက ဖုန်းထဲမှာမို့သာ။ အပြင်မှာဆို နားကွဲလောက်၏။

“ငါက မင်း...နွားမရွံ့ပိတ်ရောင်းတာ ခံရမှာစိုးလို့ပါကွာ။ ငါ့မိန်းမ...ငါ့ ပြန်ပေးပါ။ ဒီကောင်မလေးဟာ သောက်ကျင့်ကလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ပစ္စည်းတွေခိုးပြီး ငါ့ဆိပ်ပြန်လာမှာ...အသေအချာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားကြီး ဘာကိစ္စ ဒီလိုအောက်လုံးတွေ ပြောနေရတာလဲ။ တောက်...ခင်ဗျားဗျာ”

“ဪ...သူက ငါ့ကိုပဲ စွဲလမ်းနေတယ်ဆိုပေမယ့် ငါက စောင့်ဖို့ စိတ်မရှည်ဘူးလေ။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးမလေးကို နှင်ထုတ်လိုက်ကြစမ်းပါ။ အေး...ငါ့မိန်းမကို သွေးဆောင်လက်ခံထားမှုနဲ့ တရားစွဲမခံချင်ရင် မြန်မြန်ပြန်လွှတ်လိုက်။ ငါ့မှာ သူနဲ့ငါ လင်မယား ဖြစ်ကြောင်း သက်သေတွေ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ပုလင်းတူဗူးဆိုတွေ ရာဇဝတ်သားတွေ၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေက တရားရုံးမလိုက်ရဲပါဘူးဗျာ။ အကုန်ထောင်ထဲ ဖမ်းထည့်ထားရမယ့်လူတွေချည်းပဲ”

“ပြန်လွှတ်လိုက်...ဟေ့ကောင်”

တစ်ဖက်မှ မကြားဝံ့မနာသာတွေ ဆက်ပြောနေပေမယ့် ဉာဏ်ဗလ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ ဒေါသတွေဟာ ငရဲမီးလို တဟုန်းဟုန်း။

“တောက်”

ဦးရန်နိုင်ပြောတာတွေကို မယုံကြည်နိုင်သော်ငြား အဆိပ်သင့်
ခဲ့ရသည့် နားနှစ်ဖက်ကို ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်က တဖွားဖွား။

သူက သွေးဆူလွယ်သူ။ ဒေါသကုမ္မာရ။

ဒီလို အယုတ္တ၊ အနတ္တတွေကို ကြားလည်းမကြားဘူး။
ပတ်သက်နေရသည်က မဖွယ်မရာ။

မနွေကထိ တယုတယ မြတ်နိုးချင်နေသည့် နှင်းငွေ့ကို
ယခုကျ ရွံရှာစက်ဆုပ်နေမိပြန်သည်။

နင် ဖြူစင်သန့်ရှင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ
နှင်းရယ်...

လောလောဆယ် အလုပ်ထဲမို့ ချုပ်ထိန်းထားရပေမယ့် ညကျ
ရင်တော့ အိမ်မှာ အလဲအကွဲသောက်ပြီး သောင်းကျန်းပစ်ရမည်။

အဲ...ဖြစ်ပါ့မလား။

သားလေး...ငါ့သားလေး လန့်သွားမှာပေါ့။

ငါ့သားလေး ငါ့ကို မချစ်ဘဲနေမှာပေါ့။

ငါ့ကို ရွံသွားမှာ၊ မုန်းသွားမှာပေါ့။

စိတ်ကူးထဲမှာပင် သောက်လို့မဖြစ်။ သိပ်ပြီးနုနယ်သည့်
ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည့် သားလေးမျက်နှာက သူ့ရှေ့မှာ ရယ်ပြ
နေသည်။

ရယ်နေသည့်သားလေး စိတ်ဒဏ်ရာရသွားမှာ၊ ငိုသွားရမှာ
သူ မလုပ်ရက်ပါ။

“တောက်...”

ဒါဆို ဒီမိန်းမကို သူ ဘယ်လိုပေါက်ကွဲပြရမှာလဲ။ ဘယ်လို ပုံစံပေးရမှာလဲ။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကတော့ အောက်ထပ်မှာနေတာမို့ သူ တိုးတိုး တိတ်တိတ် သောင်းကျန်းလျှင် သိလိုက်ကြမှာမဟုတ်။

အရေးကြီးတာ သားလေးပါပဲ။

သား အိပ်ပျော်နေမှ ရန်လုပ်ရမည့်ကိန်း။

လောလောဆယ်တော့ စဉ်းစားတွေးတောနေရတာနှင့် သူ ဒေါသတွေ နည်းနည်းလျော့သွားသလို။

အင်း...ညနေကျရင် ဒေါသတွေ ကျန်တောင်ကျန်ပါဦးမလား မသိ။

အို...ကျန်အောင်ချန်ထားပြီး ရန်လုပ်ကို လုပ်ရဦးမည်။

အဆုတ်အဆုတ်

အခန်း (၂၈)

နှင်းငွေမှုန်ဟာ မနေတတ်သူမို့ ရောက်လေရာအရပ်မှာ အမြင်
မတော်တာလေးတွေ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်စမြဲ။ ဆင်းရဲဇာတာပါသည်။
ကျွန်ဇာတာပါသည်လို့ပဲ ပြောချင်ပြောပါတော့။

ယခုလည်း အိမ်မှာ အမြင်မတော်တာတွေ လျှောက်လုပ်မိ၏။
ဘုရားပန်းလဲတာကအစ မီးဖိုထဲလည်းပါ၊ သားလေးနှင့်အတူ
တစ်အိမ်လုံး အနံ့။

ညနေစောင်းတော့ သားအမိနှစ်ယောက်သား ရေမိုးချိုး၊
သနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်လဲပြီး ခြံထဲဆင်းနေမိကြတာ။

မသိစိတ်က နှိုးဆော်နေတာလားတော့ မသိ။ သူမတို့ပုံစံက
အိမ်ဦးနတ်ပြန်အလာကို ကြိုဆိုနေကြသည့် အိမ်ထောင်ရှင်မနှယ်။
သူကလည်း အဲလို ကြိုစေချင်တာ။

ခြံထဲမှာ မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ရင်း အရုပ်ကလေးတွေလို သူမတို့
က ဖွေးဖွေးမွှေးမွှေးလေး ကြိုဆိုနေကြတော့ ဉာဏ်ဗလ ကားမောင်း
ဝင်လာရင်း အကြံအိုက်နေရသည်။

ရန်မလုပ်ချင်ဘဲ နှစ်ယောက်လုံးကို ဖက်ပြီး မွှေးမွှေးပေးဖို့ပဲ
ကောင်းရဲ့။

သူ ကားကို တိုက်ရှေ့မှာရပ်ခဲ့ပြီး သားထံသွားလိုက်သည်။
သားက လက်ကလေးမြှောက်ပြီး ပြေးလာတော့ သူ အရည်ပျော်
သွားရသည်။

လူကြီးတွေ အိပ်ပျော်၊ သားလည်း အိပ်ပျော်ချိန်လောက်ကျမှ
နှင်းငွေ့ကို ရန်လုပ်ဖို့ သူ အရက်နည်းနည်းသောက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့
တက်ခဲ့သည်။ ည (၁၀) နာရီ။

အပေါ်ထပ်မှာ သားနှင့်သူမအတွက် အခန်းတစ်ခန်း အပိုင်
ပေးထားပြီးသားပါ။ သူက တစ်ခန်းပေါ့။

သူ နည်းနည်းမူးပေမယ့် များများယိုင်ထိုးရင်း မကျေနပ်သမျှ
တွေ ပြောပစ်လိုက်ဖို့ သူ့နားထဲမှာ ကြားဖူးသည့် အရက်သမား
လင်မယားတွေလို ရန်ဖြစ်ကြဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေ၏။

ဒေါသတွေ လျှော့ပါးနေပေမယ့် သူ စွပ်စွဲသည့်အခါ ဘယ်လို
ရှင်းချက်ထုတ်မှာလဲ။ ရန်ဖြစ်ခြင်းအနုပညာကို ကျွမ်းကျင်၊ မကျွမ်း
ကျင် သူ သိချင်နေမိ၏။

သူ တံခါးခေါက်လိုက်တော့ သူမက တံခါးဖွင့်ပေးပေးမယ့်
အသင့်အနေအထားနှင့် သူ ခပ်တည်တည်နှင့်ဝင်သွားပြီး သားကို

အမှန်ဆိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၃၁

ပွေ့ချီယူလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း...

“မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ မအိပ်နဲ့ဦး”

“ညကြီးမင်းကြီး စကားတွေ မများချင်ဘူး”

“မပူနဲ့...အခန်းတွေက အသံလုံတယ်။ ငါ့စာကြည့်ခန်းထဲ လိုက်ခဲ့”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာမှပြောစရာစကား မရှိဘူး”

“ရှိတယ်...မင်းမှာမရှိပေမယ့် ငါ့မှာရှိတယ်”

ဒယီးဒယိုင်နှင့် ကလေးကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်သွားတော့ နှင်းငွေ့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အမူးသမားဆို မုန်းလွန်းလို့။

အမူးသမားနှင့်လည်း ရန်ဖြစ်မနေနိုင်ပါဘူး။

သို့သော် ကလေးပျိုပြီးသည်နှင့် သူ ပြန်ရောက်လာသည်ပါပဲ။

တံခါးဖွင့်မပေးမချင်း ခေါက်နေမှာမို့ သူမ ဖွင့်ရပြန်သည်။

“လာ...ထွက်ခဲ့...မင်း ထွက်မလာရင် ငါ အခန်းထဲ ဝင်လာမှာနော်”

သူမ အပြေးလေးထွက်ရတော့တာပေါ့။

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နွေလယ်က ငါ့ဆီ မင်းပထွေး ဦးရန်နိုင် ဖုန်းဆက်တယ်။

ဘာတွေပြောသလဲလို့ မေးဦးလေ”

“မမေးပါဘူး...ကံ (၅)ပါးမက (၁၀)ပါးလောက် ကျူးလွန် နေတဲ့ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ သူခိုး၊ ဘိန်းစား၊ ကားသမား

၂၂

အကြွယ်စင်ပျိုလေ

အယုတ်တမာကောင်ရဲ့ ပါးစပ်ကထွက်တဲ့စကားတွေကို ကျွန်မ မသိချင်ဘူး။ မကြားချင်ဘူး။ ရှင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ...ပြော။ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်းဘူး။ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာမှကို ပြောနေစရာအကြောင်းမရှိဘူး။”

“ရှိတယ်...မင်းက ဖြောင့်ကွယ်ကွယ်နေပေမယ့် ငါ မခံစားနိုင်ဘူး။ မင်းကို ငါက လက်ထပ်ဖို့ထိ ရည်စူးထားတာ။ ခုကျ ငါ့စိတ်ထဲ မသတိတော့ဘူး။”

နှင်းငွေ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို မှဲမိသည်။ တော်တော်တရား ကျစရာကောင်းသည့် ယောက်ျားတွေ။ သင်းက သူ့ကို ခြေသလုံးဖက်ပြီး မျက်ရည်လည်ရွှဲ တောင်းပန်စေချင်နေသလား မသိ။

“ရှင် သတိလည်း ကျွန်မ ရှင့်ကို စိတ်မကူးပါဘူး။”

“ဘာ”

ကိုယ့်လို အရင့်အမာကြီးကို သည်လိုပြောတော့ ဉာဏ်ဗလအမှူးပင်ပြေလှလှ။

“ငါက မင်းကို ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျထိ ရည်စူးတာကွ... နားလည်လား။”

နှင်းငွေ အသည်းအက်သံနှင့် လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်သံက သူရင်ကို မီးလိုဟပ်၏။

“ရာသက်ပန်...ရာသက်ပန်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ရှင် နားရောလည်လို့လား။”

“ဘာလို့မလည်ရမလဲ...ငါ ဂျပန်မှာ (၃)နှစ်နေရတာ။

အမှန်းမီးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၃

ကျန်တာ မြန်မာပြည်မှာ”

“အဟင်းဟင်း... ရာသက်ပန်ဆိုတဲ့လူက လူယုတ်မာ၊ လူရမ်းကားတစ်ယောက်ရဲ့စကားနဲ့ ကျွန်မကို စွပ်စွဲပုတ်ခတ်မလိုတဲ့လား”

“သူပြောပုံလည်း ကြည့်ဦးလေ။ မင်းနဲ့သူနဲ့ ညားနေတယ်တဲ့။ သူမိန်းမတဲ့... စာရိတ္တလည်း မကောင်းဘူးတဲ့”

“ဩ...ရှင် ယုံသလား။ ပြောတဲ့သူရဲ့ စာရိတ္တနဲ့ အကျင့်သီလကို ကြည့်ယုံလေ...တော်ပြီ...သူက ကျွန်မကို အပျက်မလို့ ပြောရင်လည်း ရှင် ယုံမှာပဲမဟုတ်လား။ တော်ပြီ...တော်ပြီ... သားအတွတ်ထိန်းဖို့ ရှင် အခြားကလေးထိန်းတစ်ယောက်ရှာ။ ကျွန်မသားကို ဟိုဘက်အိမ်မှာပဲ ထိန်းပေးနိုင်မယ်။ ဟိုဘက်အိမ်ကပဲ စောင့်မယ်”

“ဟေ့...ဒါတော့ မင်း အညှာကိုင်တာပဲ။ ငါ့အဖြစ်ကို မင်းကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး။ ငါ့မှာ စားရမှာလည်း သဲတရှုပ်ရှုပ်... လွှင့်ပစ်ရမှာလည်း အဆီနဲ့ တဝင်းဝင်း”

သူ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရတွေဖြစ်ပြီး ရင်ထုမနာတွေဖြစ်နေဆဲ နှင်းငွေ့ မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာတွေကျလာတော့မည်မို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ သူ့အနားမှ ပြေးခဲ့ပါတော့သည်။

နှင်းငွေ့ သူလိုက်နှောင့်ယှက်မှာစိုးလို့ အောက်ထပ် မီးဖိုဦးရှိ စတိုခန်းလေးထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး ဝင်ပုန်းနေမိသည်။

အရစ်လွန်နေသည့် အမူးသမားကြီး သူ့ကို ရှာတွေ့ပါ။ သူ

သားနှင့်သူ အိပ်ပစေ။ မနက်ကျရင်တော့ ကြီးမေတို့အိမ်သို့ ပြန်မည်။

နှင်းငွေ့ စတိုခန်းထဲမှာပင် ခေတ္တ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

နားထဲမှာ ငိုသံလိုလို ကြားမိသဖြင့် နှင်းငွေ့ တံခါးကို ခပ်ဟဟဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

သူမက အအိပ်ဆတ်သူမို့ အသံတစ်ခုခုကြားလျှင် နိုးစမြဲ။

“ဟင်...”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ။ ဦးဉာဏ်ကျော်၊ ဒေါ်သီတာသိမ့်နှင့် ဉာဏ်ဗလ။ (၃)ယောက်လုံး ကြိုးနှင့်တုပ်ပြီးသား။

မျက်နှာဖုံးစွပ်တွေနှင့်လူက (၃)ယောက်။ ဓားပြတွေလား... ဓားပြတိုက်နေကြတာလား။ သူမ နားစွင့်ရသည်။

“ထုတ်...ဟိုအဘိုးကြီး မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်ပေး...ရှိတာ” ထုတ်ပေး”

ဓားမြှောင်တွေ ကိုင်ထားသူနှင့်၊ သေနတ်က တစ်လက်။ အစစ်လား၊ အတုလားတော့ မသိ။

ဦးဉာဏ်ကျော် တုန်တုန်ရီရီနှင့် ကြိုးတုပ်လျက်သားမှ မီးခံသေတ္တာသော့ရှိရာကို လိုက်ပြရသည်။

မီးခံသေတ္တာသော့ဖွင့်ပြီး လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ထုတ်ယူလာချိန်မှာ နှင်းငွေ့ ရဲကို ဖုန်းဆက်တိုင်ကြားပြီးပါပြီ။

လိုအပ်တာ အချိန်လေးနည်းနည်းဆွဲထားဖို့ပါပဲ။ ရဲတွေနောက်လာချိန်ထိ ဘယ်လိုအချိန်ဆွဲမလဲ။

အပန်းဖိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၃၁

သည်စဉ်...စားပြခေါင်းဆောင်က...

“လူကျန်သေးလား...ကျန်တဲ့လူ လိုက်ရှာဟေ့”

“မကျန်တော့ပါဘူး...အိမ်အကူတွေပဲ ရှိပါတော့တယ်”

“ရှာ...ရှာ...ကျန်သေးတယ်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ကျန်ခဲ့ပြီး (၂)ယောက်က အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလျှင် နှင်းငွေ သေနတ်နှင့်ကျန်ခဲ့သူကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက် အနှောင့်အယှက်ပေးရမလဲ စဉ်းစား၏။

ကိုနေဝင်းလို အုတ်ခဲကျိုးနှင့် ဆော်ရအောင်လည်း သူမက သွေးမရှိ၊ လက်မဖြောင့်။

လူစုကွဲနေတုန်း ဆော်တော့ဆော်ရမှာပဲ။ အခန်းထဲမှာ ဟိုဟို ဒီဒီကြည့်တော့ ထွေ့ရသည်က သနပ်ခါးတုံးတွေ။ သူများ လက်ဆောင်ပေးထားတာလား၊ ဘာလားမသိ။ လက်မောင်းလောက် ရှိပြီး တစ်ပေလောက်အရှည်တွေ။

ငယ်ငယ်တုန်းက သံလုံးပစ်သလို ပစ်ထည့်လိုက်ရုံပေါ့။ ကိုယ့်အခန်းထဲမှ အသာထွက်ပြီး ဧည့်ခန်းပေါက်ဝမှ တိတ်တဆိတ် ရပ်ကာ လူဆိုးရှိရာသို့ သနပ်ခါးတုံးများနှင့် လှမ်းပစ်ပေါက်တော့ သည်။

ဆက်တိုက်မို့ တခွပ်ခွပ်အသံက (၂)ခွပ်တောင်။ (၂)ခါ ထိသည့်သဘော။

“အား...”

လူဆိုးဟန်ချက်ပျက်သွားတုန်း နှင်းငွေ ပြေးထွက်ပြီး

ထိုလူဆိုးကို အနီးရှိ ကြီးပိုတစ်ချောင်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တုပ် လိုက်သည်။

“ကိုကိုကို မြန်မြန်ဖြည်းပေးပါဟ”

ဧည့်ခန်းထဲရှိ လူ (၃)ယောက်ကို ကြိုးဖြည်းပေးနေဆဲ လှေကားထိပ်မှာ လူဆိုး (၂)ယောက် သားလေးကို ချီပြီး ပေါ်လာခဲ့ သည်။

“ဟာ...”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူ (၄)ယောက်။ သေနတ်က ဉာဏ်ဗလ လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ။

လူဆိုး(၂)ယောက် ကလေးကို ကာဗာလုပ်ပြီး လှေကားမှ ဆင်းလာကြသည်။

“ကလေး အသက်မသေစေချင်ရင် အားလုံး လက်မြှောက် ထား”

ကလေး၏နံကြားကို ဓားနှင့် တစ်ယောက်က ထောက်လျက်။ အားလုံး ချွေးပြန်နေကြဆဲ...ရဲများ အပြေးအလွှား ဝင်လာကြ ပြီမို့ အခြေအနေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲ။

လူဆိုး (၂)ယောက်ကတော့ ကလေးကို ကာဗာလုပ်ထားဆဲ။ နောက်ဆုံး ခြေထောက်တွေ ပစ်ဖမ်းတော့မှ ကလေးကို လွှတ်ချတော့သည်။

ဦးဉာဏ်ကျော်နှင့်ဒေါ်သီတာသိမ့် နှင်းငွေအပေါ် အမြင်ကြည် လင်သွားသလို ဉာဏ်ဗလလည်း သူမအပေါ် အမုန်ချိုးတွေ

အပန်းဖိုးလေး ညို့ညို့ညို့

၂၇

လွင့်ပြယ်သွားပေပြီ။

အရေးကြုံလျှင် သက်လုံကောင်းသည့် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ
ကောင်မလေးကိုပဲ သူ အိုဇာတာကောင်းဖို့ ရွေးချယ်ရတော့မည်။

လောလောဆယ်တော့ ထိတ်လန့်နေသည့် သားလေးနှင့်
နှင်းငွေ့ကို သူ ညာတာပါတေးနှင့် ယုယကြင်နာစွာ ပွေ့ချီထားလိုက်
မိတော့တာ။

ကြယ်စင်မှူးဆေ

၂၇-၂-၂၀၁၆

